

မိုးဝင်းမိုးဝင်း

ငါ့ရည်းစားကိုဘယ်သူအကွက်

လာရဲ့သွားစာလဲ

ငါ့ရည်းစားကို ဘယ်သူ အကွက်လာရွှေသွားတာလဲ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- ကွန်ပျူတာစာမီ - ပြည့်ဖြိုး
- အတွင်းဖလှယ် - ကိုပေါက်
- မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း - Yelay@Ye Wint Kyaw
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊
- အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၈

၈၉၅ .၈၃

မိုးဝက်ရိုင်း

ငါ့ရည်းစားကို ဘယ်သူအကွက်လာရွှေသွားတာလဲ/ မိုးဝက်ရိုင်း ။ - ရန်ကုန်၊

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၅၈ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီတာ

(၁) ငါ့ရည်းစားကို ဘယ်သူ အကွက်လာရွှေသွားတာလဲ

ဒီတာယန်အရေးကျဲးစား

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုခေါ်ရိုး အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအချစ်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 ထောင်မင်းပြည်ပသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ခွဲထွင်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်စီမံ့ ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုစွဲ ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး
 ထောင့်များကိုလည်း တက်စုံစွဲ ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ထောင့်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်မချီ စီးပွားရေးစွဲ ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

ငါ့ရည်းစားကို ဘယ်သူ အကွက်လာရွှေ့သွားတာလဲ

မင်း ရှေ့ဆက်တိုးလာမယ်ဆိုရင်

မင်းကို

ငါ့ဘဝထဲက ပြန်ထွက်သွားခွင့် မပေးတော့ဘူး။

အောင်မာ (၁) အောင်မာ

BURMESE
CLASSIC

“ငွေလရယ်... နင်ဟာလေ လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ”

“အောင်မာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သက်စုအမေးကို ငွေလက ခပ်မာမာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဟုတ်သည်လေ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်တယ်ထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်း

သာ ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ငွေလ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သက်စုကပဲ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုလေဟာ... ခု ငါတို့တက်နေတာက

အကြီးသိုလ်၊ တော်တော်များများဟာလည်း လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုလူပျိုတွေ

ချည်းပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာမှ နင့်ကိုကြိုက်နေကြတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်၊ နင်

အဲဒါတွေမတန်အောင် ပက်ပက်စက်စက်ကောလာခဲ့တဲ့လူကလည်း အဲဒီအထဲမှာ

က တစ်ယောက်၊ နှင့် ... ကိုကျော်တင့်ကို အဲလိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူးဟာ”

သက်စု၏ ရှည်လျားထွေပြားသောစကားအဆုံးမှာ ငွေလက သူ့ဗုဒ္ဓဘုရားကို အစွမ်းကုန် မှဲပစ်လိုက်ရင်း ...

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ သူ့ကို ငါ အစကတည်းက စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောထားတာပဲ၊ အဲဒါကို အတင်းတွယ်ကပ်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ... နှင့်ရဲ့ လက်တုံ့ပြန်တတ်တဲ့အကျင့်ကြီးကတော့ မကောင်းပါဘူး”

“နှင့် ငွေလကို အဲဒီလိုကြီးတော့ မစွပ်စွဲနဲ့ သက်စု၊ ငွေလက အဲဒီကျော်တင့်ဆိုတဲ့လူကို ... နောက်ကို ခုလို လမ်းမှားစကားလိုက်ပြောတာမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိတောင်းထားတယ်လေ၊ ခုလည်း အဲဒီကျော်တင့်က သူ့ကတိသူ ဖျက်တာပဲ၊ ငွေလပြောတာ မလွန်ပါဘူး”

ဝင်ပြောလိုက်သော ဝေမာဦးစကားအဆုံးမှာ ငွေလက တောက်တောက်ပပပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ပြောလိုက်စမ်းပါ ဝေမာရယ်၊ ငွေလဆိုတဲ့ ငါက လက်တုံ့ပြန်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိပေမယ့် ကတိတစ်ခုလုံးကိုတော့ တန်ဖိုးထားတတ်တယ်ဆိုတာကိုပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ... နှင့်ကို ငါ ထပ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ခုလည်း ဟိုလူက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး နှင့်ကို တစ်ခုခုလုပ်မှာစိုးရိမ်လို့ ပြောနေတာပါ”

“အိုး ... အဲဒါလည်း ငါ မမူပါဘူး၊ နားလာကိုက်ရင် ပါးပြန်ချိန်လိုက်မှာပေါ့”

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ နှင့်ကို အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှထင်မပြောတော့ဘူး”

“အဲလို အမြင်မှန်ရစမ်းပါ သက်စုရယ်၊ လာ ... ကင်တင်းသွားရအောင်၊ ငါ ဒီနေ့ နှင့်တို့ကို ကျွေးပါ့မယ်”

“ဟေ ... တကယ်လား”

သက်စု ပြန်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ငွေလမျက်နှာက တည်သွားပြီး ...

“သက်စု ... ငါ တစ်ခုခုပြောပြီးရင် ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ခဲ့တာရှိလို့လား”

စကားအဆုံးမှာ သက်စုက ဟီးခနဲရယ်လိုက်ကာ ...

“ဆောရီးပါ မယ်မင်းကြီးရယ် ... ငါ စကားမှားသွားလို့ပါ”

ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ငွေလက အခန်းထဲမှထွက်ရန် ထရပ်လိုက်သည်။

ဝေမာဦးကတော့ နှင့် တော်တော်လျှာရှည်တာပဲဟူသောပုံစံမျိုးနှင့် သက်စုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် ...

ဝေမာဦးက စကားအနည်းဆုံး။

သက်စုကတော့ နေရာတကာ ဝင်ပါချင်သည်။ လျှာရှည်သည် ဆင်ခြေ၊ ဆင်လက်လည်း ခြေခြေမြစ်မြစ် ပေးတတ်သေးသည်။

ငွေလကတော့ အစွာဆုံး။ ဘယ်ကိစ္စမဆို မဟုတ်မခံ။ ကိုယ့်
တိုယ်လာလှောင်လည်း လက်တုံ့ပြန်တတ်ဖို့ ဝန်မလေးသူ။ ငွေလ၏ချစ်စရာ
ကောင်းသောအကျင့်တစ်ခုကတော့ ကိုယ့်စကားကိုယ် တာဝန်ယူပြီး ကတိ
ထည်တတ်ခြင်းပင်။

အဲဒီလိုကောင်မလေးနှင့်မှ ...။

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြန်မာစာပေ (၂) မြန်မာစာပေ

“တော်ပါတော့ ကျော်ယရာ၊ မင်း ဒီနေ့ လုပ်ကီးလည်း မကောင်း
ဘူး မကစားပါနဲ့တော့”

ဘေးမှာထိုင်နေသော နိုင်ထူးက တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ရှုံးနေသော
ကျော်ယကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ယက ခပ်အေးအေးပဲ ...

“အေးပါ နိုင်ထူးရာ ... ဒီတစ်ပွဲရှုံးရင် ထပ်ဆော့စရာ ပိုက်ဆံ
ဧည့် မရှိတော့ပါဘူး”

“ငါ့လည်း မင်းကို ရှိတာအကုန်ချေးထားတာနော်၊ ပြောင်နေ
ပြီ”

“ခဏလေး နိုင်ထူးရာ စကားမများပါနဲ့၊ ဒီတစ်ပွဲနိုင်ရင် နိုင်မှာပါ”

ဒိုးဆက်ပြားလေးတွေကို ရွှေရင်း ကျော်ယက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူနှင့်အတူကစားနေသော မင်းမင်းထွန်းက ကျော်ယကို ခပ်စွေစွေကြည့် လာပြီး ...

“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကျော်ယရဲ့ ဒီနေ့ဆော့တာ မင်း တစ်ပွဲမှ နိုင်သေးဘူးနော်၊ ငါနဲ့ ဖြိုးဇော်နဲ့ပဲ တစ်လှည့်စီ သိမ်းနေတာ”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူး”
ခပ်ထေ့ထေ့ပြန်ပြောလိုက်သော ကျော်ယကို ဖြိုးဇော်က ...

“ကျော်ယ၊ ကျော်ယ ... မင်း အပြောတော့ကောင်းတယ်ကွ၊ ဓူကလည်း ဂျိတယ်၊ ဒီတော့ လောင်းကစားမလုပ်ဘဲ မင်းသား လုပ်စားပါ လား”

“ဟေ့ကောင် ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဆက်စရာရှိတာဆက်”

“ပြီးရောလေ၊ ဒီမှာနော် ... ဝမ်းကတ်”

သူ့ဆီမှာ တစ်ကတ်ပဲ ကျန်တော့ကြောင်း ဖြိုးဇော်က အသံပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းမင်းထွန်းကလည်း တစ်ကတ်ချကာ တူးကတ် ဟု လှောင်သံနှင့် ဝင်ပြော၏။ ကျော်ယလက်ထဲမှာတော့ သုံးကတ်တောင် ကျန်နေသေးသည်။

နောက်တစ်လှည့်အပြီးမှာတော့ ဖြိုးဇော်ကပဲ နောက်ဆုံးတစ်ကတ် ကို ဆက်ကာ ဂိမ်းသွားလေ၏။

တစ်ပွဲမှမနိုင်လိုက်သော ကျော်ယတစ်ယောက် အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ဆော့ရအောင်ကွာ”

“အာ ... မင်းမှာမှ ပိုက်ဆံမရှိတော့တာ”

“အကြွေးကြေးပေါ့ကွာ၊ နောက်နေ့ကျရင် ပေးမှာပဲဥစ္စာ”

ကျော်ယစကားကြောင့် မင်းမင်းထွန်းက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“တော်ပြီ ကျော်ယ၊ ဒီတစ်ပွဲ မင်းနိုင်ရင် ငါတို့ နိုင်ထားတာလေး တွေ ပြန်ပွန်းသွားဦးမယ်၊ မဆော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတောင် မင်းဆွယ်လွန်းလို့ကစားတာ ကျော်ယ”

ဖြိုးဇော်ကလည်း နိုင်သွားသော ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ကာ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ကာ ကျော်ယ နည်းနည်းတော့ တင်းသွား၏။ သူတို့နိုင်သွားသောပိုက်ဆံတွေက မိမိပိုက်ဆံတွေအပြင် နိုင်ထူးဆီက ချေးထားသည့် ပိုက်ဆံပါ အဆစ်ပါသွား သေးသည်။

သို့သော် ...

အနိုင်နှင့်ပိုင်းသွားသည့် ထိုနှစ်ကောင်ကို ပြောမနေတော့ဘဲ ဒိုးဆက်ပြားလေးတွေကို ကောက်သိမ်းကာ ကျောဖိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ဦး လေးယောက်သား ကင်တင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကင်တင်းရောက်တော့ မင်းမင်းထွန်းနှင့်ဖြိုးဇော်တို့က စားသောက် စရာတွေကို ဆောင့်ကြားကြားအမူအရာနှင့် မှာလိုက်သေး၏။ ကျော်ယနှင့် နိုင်ထူးကိုတော့ စားမလားဟု တစ်ခွန်းမမေးချေ။

ကျော်ယက တကယ် ဗိုက်ဆာလာသောကြောင့် နိုင်ထူးကို တစ် ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မင်းမင်းထွန်းအား ...

“မင်းတို့လည်း နိုင်ထားတာပဲကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့

နန်းကြီးသုပ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပွဲစီလောက် ကျွေးပါလား”

“အောင်မာ ... ဘာလို့ကျွေးရမှာလဲ၊ မင်းပိုက်ဆံနဲ့မင်း ဝယ်စား
ဆို”

မြူးဇော်က ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျော်ယက ခပ်စူးစူး
မြန်ကြည်ကာ ...

“မင်း အဲလိုတော့ မပြောနဲ့ မြူးဇော်၊ ငါ့မှာရှိသမျှ ပိုက်ဆံအပြင်
နိုင်ထူးပိုက်ဆံပါ မင်းတို့ အကုန်နိုင်သွားတာလေ”

“ဒါဆိုလည်း နိုင်ထူးကိုတော့ ကျွေးမယ်ကွာ၊ မင်းကတော့ အဆင်
ပြေသလို တောင်းစားလိုက်”

“ဘာကွ”

“ဪ ... ဒီကင်တင်းထဲက တစ်ယောက်ဆီမှာ သွားတောင်း
စားလိုက်လို့၊ မင်းကိုတော့ ကျွေးချင်မွေးချင်တဲ့လူ ရှိမှာပါ။ အဲ ... ငါတို့
တော့ မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း တောင်းစားရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယက ဆတ်ခနဲ ...

“ဘာလို့မတောင်းစားရဲရမှာလဲ၊ လောင်းမလား”

ကျော်ယအပြောကြောင့် မင်းမင်းထွန်းက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“မင်းဟာလေ နေရာတကာ အလောင်းအစား လုပ်ချင်တဲ့ကောင်
ပဲကွ၊ ကဲ ... လောင်းမယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ပြောတဲ့ပိုင်းမှာ သွားတောင်း
စားရမယ်၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီပိုင်းကလည်း မင်းကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့
ကျွေးမှ ဖြစ်မှာနော်”

“ဘယ်လောက်ကြေးလဲ”

“မင်းပြောကြည့်လေ၊ ရှုံးရင်တော့ ရှိတာထားခဲ့ရမယ်နော်၊ နာရီ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုန်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ ... အပေါင်သဘောနဲ့ပါ”

“စိန်လိုက်လေ၊ မင်းတို့ရှုံးရင်တော့ မင်းတို့ဆီမှာ ရှိသမျှပိုက်ဆံ
တွေအကုန် ငါ့ကိုပေးရမယ်”

“သိပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ မြူးဇော် ... ဆွဲမလား”

“လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့”

“ကျော်ယ ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်”

ဘေးမှ နိုင်ထူးက စိတ်ပူသလို ပြောလာသည်။ ကျော်ယကတော့
သွေးအေးသောပုံစံဖြင့် ...

“ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူး နိုင်ထူးရာ၊ ခဏနေရင် ငါ
မင်းကို ထမင်းကျွေးပါ့မယ်”

“ကျော်ယ ... မင်း တော်တော်အပြောကောင်းတာပဲ”

မြူးဇော်ခန့်စကားကြောင့် ကျော်ယက ...

“အပြောကောင်းသလို အကလည်း ရွှေမန်းတင်မောင်ပါကွ၊ ကဲပါ
... ငါ သွားတောင်းစားရမယ့်ပိုင်းကိုသာ မင်းတို့ပြတော့”

မင်းမင်းထွန်းနှင့်မြူးဇော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရင်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကင်တင်းထဲသို့ အကြည့်တွေကို ဖြန့်ကြက်လိုက်ကြသည်။
ကျော်ယအလုပ်မဖြစ်နိုင်မည့်ပိုင်းကို ရှာနေပုံရ၏။

ခဏနေတော့ နှစ်ကောင်စလုံး၏အကြည့်တွေက ပိုင်းတစ်ပိုင်းဆီ
မှာ ကျရောက်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း မှုန်ဆုံး
တိုယ်စီပင့်ရင်း ပြန်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူညီလိုက်

ကြသည့်အထာမျိုး။

ပြီးမှ မင်းမင်းထွန်းက မေးဆတ်ညွှန်ပြရင်း ...

“ကျော်ယ ... ဟိုဘက်က လေးဝိုင်းမြောက်မှာ ကောင်မလေး
သုံးယောက် တိုင်နေတာ တွေ့လား။ အဲဒီဝိုင်းမှာ မင်းသွားတောင်းစားလိုက်”

“အိုကေလေ ... ဒါဆိုလည်း ပွဲစ၊ ပြီနော်”

“အေးပါ။ မင်းသာ အောင်မြင်စွာနဲ့ သွားတောင်းစားလိုက်ပါဦး”

ကျော်ယ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ထ၊ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ယဆို
သည့် ကိုယ်က ဘယ်နေရာမှာမဆို အလောင်းအစားလုပ်ဖို့ ဝန်လေးသူ
မဟုတ်ချေ။ ခုလည်း ရှုံးထားသော ပိုက်ဆံကို ပြန်ရယူရန် ဒီတစ်နည်းသာ
ရှိတော့သည်ပဲ။

အဲဒီလိုကောင်မျိုးနှင့်မှ ...။

အဲဒီမှာ စတွေ့ကြတာပါပဲ ...။

(၃)

“ဒီမှာခင်ဗျ... ကျွန်တော် ခဏထိုင်မယ်နော်”

ထိုသို့ခွင့်တောင်းရင်းပင် ကျော်ယက လွတ်နေသည့် ခုံတစ်လုံးတွင် အပ်ကျမတ်ကျ ထိုင်ချလိုက်လေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်မလေးသုံးယောက် ထဲမှ တစ်ယောက်၏အသံက ဆတ်ခနဲ ထွက်လာသည်။

“နေစမ်းပါဦး... ဒီမှာ ဝင်ထိုင်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မတို့က အသိတွေလည်း မဟုတ်ဘူး”

ငွေလစကားအဆုံးမှာ သက်စုက ကျော်ယကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငွေလရယ် အသိမဟုတ်ပေမယ့် ကိစ္စရှိလို့နေမှာပေါ့”

“နင် လျှာမရှည်နဲ့ သက်စု၊ မသိတဲ့လူနဲ့ ဘာကိစ္စမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်တည်နဲ့ လာကြောင်တာဆိုရင်တော့ ရှင် ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားလိုက်ပါ”

ဝေမာဦးကလည်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း နှင်ထုတ်တော့သည်။ ကျော်ယက ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် ငယ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ခဏလေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို လာကြောင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲလေးတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ”

“ပေါက်ကရတော့ လာမပြောနဲ့နော်၊ မော်ကွန်းထိန်းဆီ ရောက်သွားမယ်”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အခက်အခဲဆိုတာက ခင်ဗျားတို့ ဖြေရှင်းပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်”

“ပြောကြည့်လေ”

ငွေလ၏ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သည့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက သူ့ဗိုက်ကလေးကို ပွတ်ကာ ပွတ်ကာလုပ်လျက်...

“ဒီလိုဗျာ... အခက်အခဲဆိုတာကလေ၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဗိုက်အရမ်းဆာနေလို့ နန်းကြီးသုပ်လေးတစ်ပွဲလောက်ဖြစ်ဖြစ် ဆားကြပါလားဗျာ”

“ရှင်”

လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသော သက်စု၏အာမေဍိတ်သံအဆုံးမှာ ငွေလက ငုခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ... ရှင် ကျွန်မတို့ကို ရုပ်တည်နဲ့ လာနောက်နေတာလား”

ကျော်ယက မျက်နှာကို ထပ်၍ အိုစာပြလိုက်ကာ ...

“ဟာဗျာ ... လုံးဝမနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံ
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကုန်သွားလို့ပါ။ ခုလည်း တကယ်ခိုက်ဆာ
လို့ လာတောင်းစားတာပါ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူအချင်းချင်း ကူညီပေး
နိုင်မယ် ထင်လို့လေ”

“ဪ ... ကျောင်းသားအချင်းချင်းဆိုပြီး ရှင့်ကို ဘာလိုင်းကြီး
ကျွေးရမှာလား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က တခြားပိုင်းတွေဆီ သွား
မတောင်းဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ဆီကိုမှ ရွေးပြီး လာတာလဲ”

ငွေလ၏အမေးကို ကျော်ယက ...

“ဟိုလေ ... တခြားပိုင်းတွေဆီလည်း သွားဖို့ စဉ်းစားပါသေး
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားတို့တွေက စိတ်ကောင်း
သဘောကောင်းရှိမယ့် ရုပ်ရည်လက္ခဏာတွေဆိုတော့ ...”

“တော်ပါ၊ ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ...”

“မပြောပါဘူးဗျာ ... တကယ်ခိုက်ဆာနေလို့ပါ၊ ကျွေးကြပါနော်
လုပ်ပါဗျာ၊ ဟိုလေ ... ကျွန်တော် အလကားလည်း မစားပါဘူး၊ ခင်ဗျား
တို့ကို ပျော်စရာဗေဒင်လေးတစ်ခု ဟောပေးမယ်လေ”

“ဟဲ့ ... ဗေဒင်ဟောပေးမယ်တဲ့၊ ကျွေးလိုက်ပါ ငွေလရယ်”

ဝင်ပြောလာပြန်သော သက်စုကို ငွေလ မျက်စောင်းထိုးလိုက်
ပြန်သည်။ ကျော်ယက ပြန်အကဲခတ်လိုက်တော့လည်း ခုနက ပုံစံအတိုင်း
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...။

“လုပ်ပါဗျာ၊ နန်းကြီးသုပ်လေး တစ်ပွဲတည်းပါ၊ ခင်ဗျားကို ဗေဒင်

ဟောပေးပါမယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို တစာစာတောင်းနေသောကြောင့် ဘေး
ပိုင်းတွေကပါ မသိမသာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာကြသည်။ ကြာ
သော့ ငွေလလည်း အနည်းငယ် ရှက်တက်တက်ဖြစ်လာသဖြင့် ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်ကို နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲ ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့
... ရှင့်စကားအတိုင်း နန်းကြီးသုပ်နဲ့တန်တဲ့ ဗေဒင်တော့ ဟောပေးရ
မယ်”

“စိတ်ချဗျာ ... ကတိပေးတယ်၊ ဒါဆို ... နန်းကြီးသုပ် မှာလိုက်
သော့မယ်နော်”

စကားအဆုံးမှာ ချက်ချင်းပဲ နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲဟောဟု အော်၍
မှာလိုက်၏။ ရောက်လာတော့လည်း ဟန်ပင်မဆောင်ဘဲ ပလုပ်ပလောင်း
စားစပ်လိုက်သည်။ ငွေလတို့ပင် ဒီသူ တကယ်ဆာနေတာပဲဟု ယုံချင်ချင်
ဖြစ်သွားရ၏။ ကျော်ယက နန်းကြီးသုပ်ကို ပြောင်စင်နေအောင် စားပြီးမှ
အေးသတ်လိုက်ရင်း ငွေကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ ...

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင်ဟောပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဗေဒင်ကိုသာ
ဟောတော့”

ခပ်တည်တည်ပြောလာသော ငွေလစကားကြောင့် ကျော်ယက
မျက်နှာပင်၍ ...

“ဟောပါမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဆရာအဖြစ်
အတတ်တော့ ကိုယ်တတ်တာလေးပဲ ဟောမှာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ရှင်တတ်တာပဲ ဟောပေါ့”

ဗေဒင်ဟောမည်ဆိုသော ကျော်ယက စာအုပ်နှင့် ဘောပင်ကိုပင် မထုတ်ဘဲ ငွေလကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုဗျာ ... ကျွန်တော်တတ်ထားတဲ့ဗေဒင်က ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ် ဆိုဒ်နံပါတ်နဲ့ အသက်ကို အတိအကျပြောနိုင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်လိုက်ရင်း ...

“ဒါဆိုလည်း ပြောလေ”

“ပြောမယ်ဆိုတာထက် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တွက်ရမှာဗျ။ တဆိတ် လောက် စာအုပ်နဲ့ဘောပင် ထုတ်လိုက်ပါလား”

ဟောမည့်လူက မထုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကို လာတွက်ခိုင်းနေသဖြင့် ငွေလက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ကာ ...

“ရှင့်ဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို တွက်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဟဲ့ ... ဒီဗေဒင်မျိုးက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် တွက်ရတာမျိုး ဗျ။ လုပ်ပါဗျာ ... ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားစေရမယ်”

ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ စာအုပ်နှင့်ဘောပင် ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီး ကျော်ယက သူမကိုကြည့်လျက် ...

“ကျွန်တော့်ကို တွက်တာမပြန်နော်၊ ကဲ ... စစချင်း ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်နံပါတ်ကို ငါး (၅) နဲ့ အရင်မြှောက်လိုက်ဗျာ”

“ရပြီ”

စာအုပ်ကို လက်နဲ့ကွယ်ထားရင်း ငွေလက ဖြေလိုက်၏။

ကျော်ယက ဆက်၍ ...

“ရတဲ့အဖြေကို ငါးဆယ် (၅၀) နဲ့ ပေါင်းဗျာ”

“ပြီးတော့ရော”

“ထပ်ရတဲ့အဖြေကို နှစ်ဆယ် (၂၀) နဲ့ ထပ်မြှောက်”

“ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ရတဲ့အဖြေကို တစ်ထောင့်ဆယ်နှစ် (၁၀၁၂) နဲ့ ထပ်ပေါင်း”

“ရပြီ၊ ရှင့်ဟာကလည်း ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ပြီးတော့မှာပါ၊ ခုနက ရလဒ်ထဲက ခင်ဗျားမွေးတဲ့နှစ်ကို နှုတ် လိုက်တော့”

“ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ပြီ ... နောက်ဆုံးအဖြေ ဘယ်လောက်ရလဲ”

“ဟင် ... အဲဒါကိုတော့ ပြောပြရမှာလား”

“ပြောရမှာပေါ့၊ အဲဒါကိုသိမှ ကျွန်တော်က ဟောနိုင်မှာလေ”

ကျော်ယအပြောကြောင့် ငွေလက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်လိုက် ရင်း ...

“ရှစ်ရာနှစ်ဆယ် (၈၂၀) ရတယ်”

“ရပြီဗျာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ်ဆိုဒ်နံပါတ်က ရှစ် (၈) ခြောက်ဆယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကတော့ နှစ်ဆယ် (၂၀) ... ဟုတ်တယ်မလား”

“အဲ”

ငွေလမျက်နှာပေါ် အံ့သြရိပ်ဖြတ်သွားသည်ကိုကြည့်တော့ ...

ကျော်ယက ...

“ဘာလဲ မှားလို့လားဗျ”

“မမှားပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ကျော်ယက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါက ဗေဒင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သင်္ချာနည်းလေးတစ်ခုပါ၊ သူငယ်ချင်းတွေအချင်းချင်း အပျော်တွက်ပေးနိုင်လို့ ကျွန်တော်လည်း မှတ်ထားတာပါ”

“အင်း ... မဆိုးဘူးဘဲ၊ ကျွန်မ မှတ်ထားလိုက်မယ်လေ”

“ပေးပေး ... ကျွန်တော်ပဲ ရေးပေးခဲ့ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျော်ယက ငွေလရွှေမှ စာအုပ်ကိုဆွဲယူရင်း ရေးပေးလိုက်ပါသည်။

ဖိနပ်နံပါတ်နှင့် အသက်တွက်နည်း

သင့်ဖိနပ်နံပါတ်ကိုမှတ်ပါ။

ပြီး (၅) နဲ့ မြှောက်။

ရတဲ့အဖြေကို (၅၀) နဲ့ ပေါင်း။

ရတဲ့အဖြေကို (၂၀) နဲ့ ထပ်မြှောက်။

ရတဲ့အဖြေကို (၁၀၀၂) နဲ့ ထပ်ပေါင်း။

ရတဲ့အဖြေထဲက သင်မွေးတဲ့ ခုနစ်ကိုနှုတ်။

နောက်ဆုံးရလဒ်၏ နောက်ဂဏန်းနှစ်ခုသည်

သင့်အသက်ဖြစ်ပြီး ရှေ့ဂဏန်းကတော့

သင့်ဖိနပ်၏ဆိုဒ်နံပါတ် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျော်ယက စာအုပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော့ ... ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကျွေးတဲ့ နန်းကြီးသုပ် ဘစ်ပွဲနဲ့ ညီမျှပါတယ်နော်”

“ထားပါတော့”

“ထားပါတယ်၊ ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ကိုထားပြီး ကျွန်တော် သွားဦးနော်”

ပြောပြီး ကျော်ယ ထထွက်လာခဲ့သည်။ အဝေးကြီးကိုတော့ မဟုတ်။ ထိုကင်တင်းထဲမှာပဲရှိသည့် မင်းမင်းထွန်းတို့ထံသာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုလဒေတွေဆီက ပိုက်ဆံယူရဦးမည်လေ။

သူ့ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငွေလတို့ လှမ်း
ကြည့်နေကြသည်ကိုတော့ ကျော်ယ သတိမထားမိလိုက်။

ခုနစ်စဉ် (၄)

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ဒီတော့ မင်းတို့
ဆီက ရှိသမျှပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်လိုက်တော့၊ ပြီးရင် လာထားပါ။ လျှို့မယ်
ဆော့ မကြံနဲ့နော်၊ မင်းတို့မှာ ဘယ်လောက်ပါတယ်၊ ငါ့ဆီက ဘယ်လောက်
နိုင်ထားတယ်ဆိုတာပါ ငါ မှတ်မိတယ်”

ဆောင့်ကြွားကြွားပြောလိုက်သော ကျော်ယစကားအဆုံးမှာတော့
မင်းမင်းထွန်းနှင့်ဖြိုးဇော်တို့လည်း အောင့်သက်သက်နှင့် ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်
ရတော့၏။

ကျော်ယက ပိုက်ဆံတွေကို လှမ်းယူရင်း ဘေးမှာရှိနေသော နိုင်ထူး
အား ...

“ကဲ နိုင်ထူး ... မင်းစားချင်တာကို မှာလိုက်တော့၊ မင်းကို ငါ

ပြောသားပဲ၊ ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူးလို့လေ”

“မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပါပဲ ကျော်ယရာ၊ အလောင်းလုပ် ဗိုအတွက် သူများဆီမှာတောင် သွားတောင်းစားရတယ်လို့”

နိုင်ထူးစကားအဆုံးမှာ ကျော်ယ တဟားဟားအော်ရယ်တော့ သည်၊ ပြီး... သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျသလို ...

“ဒါပဲလေ နိုင်ထူးရဲ့၊ ကျော်ယဆိုတဲ့ ငါက တစ်ရက်မှာ တစ်ခါ လောက် အလောင်းအစားမလုပ်ရရင် စားမဝင် အိပ်မပျော်ဘူးကွ”

“အေးပါ၊ မင်းနဲ့ ငါတို့လည်း တွေ့ဦးမှာပါ”

ရှုတင်းတင်းပုံစံဖြင့် ပြောလာသော မင်းမင်းထွန်းကို ကျော်ယက ဖုံးအသာတွန့်ပြရင်း...

“သိပ်တွေ့တာပေါ့၊ မင်းမင်းထွန်းရာ၊ တွေ့ဆို ... ဒီညတောင် မန်းယူနဲ့ချယ်ဆီးပွဲ ရှိတယ်၊ မင်း ကြိုက်တဲ့ဘက်ကနေလေ၊ လယ်ဘယ် လောင်းမလား”

“ဟာ”

ကျော်ယကိုကြည့်ကာ မင်းမင်းထွန်း စိတ်လေသွားသည်။ ဒင်း အလောင်းအစားသန်ပုံကတော့ လွန်လွန်းလှ၏။

ကျော်ယက သူပြန်ရလိုက်သော ပိုက်ဆံတွေကို ငါးခွဲပြီးလေး ပြီးကာ ရေတွက်ရင်း...

“အဲဒါပဲ နိုင်ထူးရဲ့၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ ငွေရှာရ သိပ်လွယ် တယ်ဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ၊ ခုပဲ မင်းကြည့်လေ ... ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ဆီက နန်းကြီးသုလေးတစ်ပွဲ သွားတောင်းစားပြလိုက်

နဲ့ ဟောခနဲ ဝင်လာလိုက်တဲ့ ငွေက သုံးသောင်းခွဲလောက်ရှိတယ်ကွ ... ဟား ဟား”

ထိုသို့ အပေါ်စီးကနေ ကျော်ယ အောင်ပွဲခံနေစဉ်မှာပဲ ...

“ကျွန်မတို့ ခဏထိုင်မယ်နော်”

“ဟင်”

အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ယ အံ့သြ သွား၏။ ထိုသို့ပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သူက ခုနက သူ နန်းကြီးသုလေး သောင်းစားသောပိုင်းမှ ကောင်မလေးတွေ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အသက်နှင့်မိနပ်ပါတ်ကို ခုနက သူတွက်ပေးလိုက်သော ကောင်မ လေးက ကျော်ယကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ ... ရှင်က ဒါ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ဗျာ”

စိတ်ဆိုးနေပုံရသည့် အသံကြောင့် ကျော်ယ ကြောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ ခုနက ရှင်ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ အားလုံး ကြားတယ်၊ ရှင် တကယ်ခိုက်ဆာလို့ လာတောင်းစားတယ်လို့ ထင်ထားတာ ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မတို့ဆီက တောင်းစားရဲလားဆိုပြီး အလောင်းအစား ထုပ်ခွဲတာကိုး”

“ဟိုလေ ... အဲ ... အဲဒါက ...”

ကျော်ယ ရှင်းပြရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မင်းမင်းထွန်းက

ငင်၍ အခွန်နှင့် မ.တော့သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက သွားတောင်းမစားရဲဘူးထင်လို့ လောင်းလိုက်တာ၊ ဒီကောင် တကယ်မှိုက်ဆာနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလ စိတ်တိုသွားတော့သည်။ မလိုမဲ့တပတ် နှင့် မုန့်လာတောင်းစားကာ အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့သော ကျော်ယကို ကြည့်၍ ဒေါသက တလိပ်လိပ်ထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ... ရှင့်နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

ကျော်ယက ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကျော် ... ကျော်ယပါ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကရော”

“ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ရှင့်ကို လာပြီးမိတ်ဆက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သိချင်လို့ မေးတာပါ၊ ဒါနဲ့ ... ခုနက ကိစ္စကလေ”

“ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မ လုံးဝအစာကြေတာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“ဟင် ... ခုနက အစားမှားသွားလို့လား”

“ဘာရှင့် ... ရှင်နော် အူတူတူလုပ်မနေနဲ့၊ ခုနက ကျွန်မကို ခုတ်းလုပ်ပြီး အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို လုံးဝအစာမကြေဘူးလို့ ပြောတာ”

“ဖြစ်သင့်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုရင်လည်း တင်းမှာပဲ”

အရေးထဲ ဖြိုးဇော်ကပါ မီးလောင်ရာ ဓာတ်ဆီဝင်လောင်းပြန်သည်။ ကျော်ယ ထပ်ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း မမိတော့၊ ပို၍ ဒေါသထွက်လာပုံရသည့် ကောင်မလေးက ...

“ဒီမှာ ကျော်ယ ... ဒီကိစ္စအတွက် ရှင် တစ်ခုခုတော့ ပြန်လုပ်ဆောင်လိမ့်မယ်”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာပြန်လုပ်ပေးရမှာလဲဟင်”

“ငွေလ”

ဘေးမှ သက်စုက နာမည်ခေါ်၍ လှမ်းဟန်လိုက်သည်။ သို့သော် ဘေးမှ နှုတ်ခွာမထွက်ဘဲ တားလို့မရတော့ချေ။

ငွေလက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ ကျော်ယကို စေ့စေ့ကြည့်ထုတ် ...

“ကျော်ယ ... ဒီအလောင်းအစားဟာ ကျွန်မကို ခုတ်းလုပ်ပြီး နှင် နိုင်ခဲ့တာဆိုတော့ ခု ရှင့်လက်ထဲက နိုင်ထားတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ ထိုးချင်တယ်”

“ဟာဗျာ ... ဒါတော့ ဖြစ်မလား၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ နိုင်ထားတဲ့ ဘာကို”

“ဘယ်လို ဘယ်လို ... ရှင့်ဘာသာ နိုင်ထားတာ ... ဟုတ်လား၊ ငါ့ရည်းစားစားလည်း ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးလိုက်လို့ နှင် နိုင်တာလေ၊ ဒီတော့ ရှင့်ရဲ့ မလိုမဲ့တပတ်လုပ်မှုအတွက် အဲဒီပိုက်ဆံကို ကျွန်မကိုပေးပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယ အနည်းငယ် ဖုသွားရသည့် ငွေလ

ကိုလည်း စူးစိုက်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ဒီပိုက်ဆံကို တကယ်ကြီးလိုချင်နေတာလား”

ငွေလက မဲ့ပြီးလေးပြီးကာ ...

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... တခြားကိစ္စအတွက် တောင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းပြီး နိုင်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကျွန်မတို့လည်း မုန့်ပြန်ဝယ်စားမှာပါ။ အဲဒါဆို မျှတတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အတည်ပေါက်ကြီး လာပြောနေသော ငွေလကိုတော့ ကျော်ယနည်းငယ် ဖြိုသွားသည်။ သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့်သူလည်း ဟုတ်နေ၏။ သူ့ဆီက မုန့်ညာစားပြီး နိုင်ထားသော ပိုက်ဆံကိုမှ ပြန်တောင်းကာ မုန့်ဝယ်စားမည်တဲ့လေ။

သို့သော် ...

ကျော်ယဆိုသော သူကလည်း ပိုက်ဆံကို အလွယ်တကူမပေးလိုက်ချင်၍ အတင်းဖျစ်ညှစ်ကာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်လိုက်ရင်း-

“ခင်ဗျားက ဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ တကယ်မုန့်ဝယ်စားချင်တာနော်”

“အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံက သုံးသောင်းသုံးထောင်ငါးရာတိတိရှိတယ်၊ ကဲ ... ဒီပိုက်ဆံကို ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်ပြီပဲထားဦး၊ ခင်ဗျားက မုန့်မဝယ်စားဘဲ တခြားနေရာမှာ သုံးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အိုး ... ကျွန်မ အဲဒီလောက် မဆင်းရဲဘူးရှင်၊ ရှင်ပိုက်ဆံလောက်နဲ့ ဘာဝယ်လို့ရမှာလဲ”

ကျော်ယက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာတော့ ချမ်းသာမယ့်ပုံပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဘွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံကို မုန့်တကယ်ဝယ်စားတယ် မစားဘူးဆိုတာ ချက်ခိုင်း မမြင်ရတော့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ငွေလက ဖြတ်၍ ...

“အဲဒါက မခက်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ မုန့်စားတာကို ရှင်လိုက်ကြည့်ချေ”

ကျော်ယက ခေါင်းတဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်လိုက်သည်။ ပြီး ... စိတ်အိုက်သွားသောအသွင်ဖြင့် ...

“အဲဒါကလည်း သိပ်မလွယ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား မုန့်စားတဲ့အချိန်မှာ ဘွန်တော်က အားဦးမှလေ၊ ဒီတော့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘာတစ်နည်းလဲ”

“ဪ ဒီလိုလေ ... ကျွန်တော်က ဒီပိုက်ဆံကို ယူထားဦးမယ်၊ နောက်နေ့တွေ ခင်ဗျားတို့ မုန့်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းဖြစ်ဖြစ် လာစားတဲ့အချိန်မှာ ထားခိုင်းပေးမယ်၊ ဒီပိုက်ဆံ မကုန်မချင်းပေါ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင် တော်တော်လည်ပါလား၊ ကျော်ယနည်းက ပိုက်ဆံယူသွားပြီး နောက်နေ့ ရောက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

စကားဆုံးမှာ ကျော်ယက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကျောင်းသားကတ်တစ်ကတ် ထုတ်ပေးလျက်ရင်း ...

“ရော့ဗျာ ... ခင်ဗျား မယုံရင်လည်း ကျောင်းသားကတ်ကို အပေါင်ထားခဲ့မယ်၊ ကျောင်းသားကတ်ဆိုတာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်

အတွက် ဘယ်လောက်အရေးကြီးမှန်း ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

ငွေလက ကျော်ယဇ်ကျောင်းသားကတ်ကို အရင်လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရှင်ကျောင်းသားကတ်ကိုတော့ ကျွန်မ ယူထားမယ်၊ အိပ်မေ့ ... ဒီလောက်နဲ့တော့ မရသေးဘူး”

ပြောရင်းပင် ငွေလက သူ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းထုတ်ကာ ကျော်ယဇ်ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်လိုက်သည်။ မထင်ထားသည့်အပြုအမူကြောင့် ကျော်ယဇ်ကြောင်အမ်းနေစဉ်မှာပဲ ငွေလက စာအုပ်နှင့် ဘောပင်ထုတ်ကာ ကျော်ယဇ်ရှေ့ ချပေးလိုက်ပြီး ...

“ရှေ့... အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မ၊ ခေါ်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နေ”

“ဟင် ... ဘာရေးရမှာလဲ”

“ခေါ်ပေးမယ်လေ၊ ရေးမှာသာ ရေးစမ်းပါ။ အဲဒါဆိုရင် ရှင်ပြောတဲ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံပေးမယ်”

ကျော်ယဇ်လည်း အူတူတူနှင့် စာအုပ်ဖွင့်ကာ ဘောပင်ကိုင်လိုက်ရသည်။

ငွေလက ...

“ကဲ ရေးတော့ ... အထက်ပါ ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင် ကျွန်တော် ကျော်ယဇ်သည် ငွေလဆိုသော ကျောင်းသူဆီမှ နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲ ညာစားကာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အလောင်းအစား လုပ်မိပါသည်။ ထိုအလောင်းအစားကို ကို ငွေလ သိရှိသွားသဖြင့် အလောင်းအစားမှ အနိုင်ရရှိသော ပိုက်ဆံအား လုံးကို ငွေလအား မုန့်ပြန်ဝယ်ကျွေးပါမည်ဟု ကတိပြုပါသည်။ အကယ်၍

ကျွေးဖြစ်ပါက ကျွန်တော်သည် လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါကြောင်း အများရှေ့တွင် ဝန်ခံပါသည်”

ငွေလ ခေါ်ပေးတာကို လိုက်ရေးရင်း ကျော်ယဇ် မြီးညောင်းရိုးပင် ချွန်သွားရ၏။ စာရေးပြီးတော့ ငွေလကပဲ ...

“ကဲ ... ရေးပြီးရင် ရှင် အောက်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်၊ အကယ်၍ နှင့် လာမကျွေးရင်တော့ ရှင်လက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ ဒီစာကို မိတ္တူတွေ ချဲ့မယ်၊ ရှင်ဓာတ်ပုံကိုလည်း အများကြီးကူးပြီး အဲဒီစာပေါ်မှာ ကပ်မယ်၊ ပြီးရင်တော့ ရှင်ဓာတ်ပုံနဲ့တကွ စာတွေကို ကျောင်းထဲက နေရာအနှံ့မှာ ထုတ်ကပ်ပစ်မယ်၊ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ငွေလအပြောကြောင့် ကျော်ယဇ် ကျောချမ်းကာ အလန့်တကြား ဖြင့်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားဗျာ ပိုက်ဆံလေး သုံးသောင်းကျော်လောက်နဲ့ တော်တော် အကြီးတာပဲ”

ငွေလက တဟင်းဟင်းရယ်၍ ...

“ဒါမှ ရှင် မလှုပ်နိုင်မှာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထားပါတော့၊ ကျွန်တော် မလှုပ်နိုင်သလို ခင်ဗျားဘက်ကလည်း မကျန်မချင်း ကျွန်တော်ကျွေးတာကို စားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို ကျွန်တော့်စာအုပ်မှာ လက်မှတ်နဲ့တကွ ရေးပေးရမယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလမျက်နှာက တည်သွားပြီးမှ ...

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်မက စားရမယ့်လူပဲ၊ ကတိမပေးနိုင်စရာ မရှိဘူးလေ ... ရှင့်စာအုပ်”

ကျော်ယ လှမ်းပေးလာသော စာအုပ်ထဲမှာလည်း ထိုကတိစကားကို ငွေလ ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ လက်မှတ်နှင့်တကွပေါ့။

အားလုံးပြီးသွားတော့ ငွေလက ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မသွားပြီ ကျော်ယ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ကျွန်မက နေ့လယ်စာဆိုရင် ဒီကင်တင်းမှာပဲ များသာအားဖြင့် စားတတ်တယ်နော်၊ သိအောင်ပြောတာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆက်ဆက်ကြီးကို လာကျွေးမှာပါ”

နင်စပ်စပ်ဖြင့် ကျော်ယ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ငွေလတို့ ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကျော်ယက မတိုးမကျယ်လေး ညည်းလိုက်၏။

“ဟား ... တကယ့်ကို မလွယ်တဲ့ အကြောင်းတင်လေးပါလား”
ကျော်ယစကားအဆုံးမှာ နိုင်ထူးက ...

“မင်းကွာ ... ကျော်ယ ဟိုက တင်းပြီး ပိုက်ဆံလာတောင်းတာကို သိလျက်နဲ့ ပေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံသုံးသောင်းခွဲလောက်က မင်းအတွက်လည်း သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလည်း ပိုက်ဆံကို နှာမြောလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒင်းကလေးနဲ့ ထပ်မတွေ့ရတော့မှာကို နှမြောနေတာ”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

နိုင်ထူး ကြောင်တက်တက်ပြန်မေးလိုက်သောစကားကို ကျော်ယက

“ဪ ... အဲဒီ ငွေလဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်လို့

ခလို့ ပန်တီးလိုက်တာဟေ့၊ ဟေ့ကောင် မင်းမင်းထွန်း ... မင်းတို့ကိုတော့ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“အောင်မာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်းနေတာပဲလေ၊ မင်းတို့နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်လိုက်လို့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါ ဆုံရတာမလား၊ အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ကွာ”

“မင်းကတော့ကွာ”

စိတ်လက်ကုန်ခန်းသွားပုံနှင့် ညည်းလိုက်သော မင်းမင်းထွန်း စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်လေသည်။

ပြီး ... ကျော်ယကပဲ စိတ်ကောင်းဝင်လာသောပုံစံလေးနှင့် ...

“ကဲပါ ... မင်းတို့မှာလည်း ပိုက်ဆံမရှိတုန်းဆိုတော့ ဒီနေ့ မင်းတို့ စားသားတာတွေကို ငါပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ခု ငါ ပိုက်ဆံခေါ်ရှင်းလိုက်ရင် စားပွဲထိုးလေးက ပိုက်ဆံ လာမယူပဲ ... ဆိုင်ပိုင်ရှင် နှမြောကြီးကိုယ်တိုင် ပိုက်ဆံလာယူရမယ် လောင်းမလား”

ထိုစကားကြောင့် ငြိမ်နေသည့် ဖြိုးဖော်တစ်ယောက်ပို၍ စိတ်တိုသူက ...

“ဒီလောက်လောင်းချင်နေတဲ့ကောင် လောင်းမယ်ကွာ၊ ငါးထောင် ... ဘယ်သူနိုင်နိုင်၊ ရှုံးရှုံး ... မနက်ဖြန်မှ ရှင်းမယ်”

ရှင်းမယ်ဟေ့ဟု အော်လိုက်သော ကျော်ယအသံအဆုံးမှာ ထိုင်စားပွဲထိုးလေးက ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးပြောင်ကြီးက ထိုစားပွဲ

ထိုးလေးအား ...

“ဟေ့ကောင် စူပါ ... ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ ဆေးစရာရှိတာတွေ
သွေးဆေးလိုက်ဦး၊ ပိုက်ဆံ ငါပဲ သွားသိမ်းလိုက်မယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း ဦးပြောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ထလာသည့်အခါမှာတော့
ကျော်ယုက ဖြိုးဇော်ကိုကြည့်ကာ ပခုံးပဲ အသာတွန့်ပြလိုက်လေသည်။

(၅)

နွေလယ်စာ ထမင်းဟင်းကို ဈေးကြီးသောဟင်းတွေနှင့် မှာယူကာ
စားသောက်ပြီးချိန်မှာတော့ သက်စုက ငွေလအား ...

“ငွေလရယ် ... နင် စားချင်တာ မှာစားထားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ
ဦး ကျော်ယုဆိုတဲ့ကောင်က လာရင်းပါ့မလားဟ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက ဟက်ခနဲ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ကာ...

“စောင့်ကြည့်မယ်လေ၊ ဒီနေ့မလာရင်တော့ နောက်နေ့ကျရင်
အင်ဆာတ်ပုံနဲ့စာတွေ ကျောင်းထဲမှာ နေရာအနှံ့လိုက်ကပ်ပြီးသားပဲ”

“အင်း ... နင့်စိတ်ကူးနဲ့နင်ကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ဦး ကျော်ယုဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့စိတ်ထင် ပေါ်တော့တော့ကောင်တော့
ဧကန်တရားလောက်ဘူးနော်”

သတိပေးသောပုံစံနှင့် ဝေမာဦးပြောလာသည့်စကားကို ငွေလက ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ နင်တို့သူငယ်ချင်း ငွေလဆိုတဲ့ ငါကလည်း ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ပါဘူးဟ”

ထိုစကားကြောင့် ဘယ်သူမှ ငွေလကို ထပ်ကာ စောဒကမတက် ကူးတော့။ ဟုတ်သည်လေ။ ငွေလကလည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဆိုတာ သူ့တို့ သိထား၍ဖြစ်၏။

သို့သော် ...

ထမင်းစားပြီး၍ နာရီဝက်လောက်သာ ကြာသွားသည်။ ပိုက်ဆံ လာရှင်းပေးမည်ဆိုသော ကျော်ယက ရောက်မလာချေ။ ဘာလှိုင်းကြီး ထိုင် စောင့်နေရသဖြင့် ငွေလက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ...

“တော်ပြီဟာ ... မစောင့်တော့ဘူး။ စားထားတာတွေ ရှင်းပြီး အတန်းပဲ သွားတက်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ဒင်းနဲ့ငါနဲ့ တွေ့ကြ ပြီပေါ့”

ထိုသို့ကြီးဝါးရင်း စားသောက်ထားတာတွေကို ရှင်းကာ ကင်တင်း မှ ထထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဖုန်းနှင့်ရိုက်ထားသော ကျော်ယ၏ဓာတ်ပုံကို လည်း အိမ်ပြန်တော့မှ ပုံနှစ်ဆယ်လောက် ဆိုင်မှာ ဝင်ထုတ်လိုက်မည်ဟု ငွေလ တွေးထားလိုက်၏။

သို့နှင့် စာသင်ခန်းထဲရောက်တော့လည်း ဆရာမ သင်နေသော စာထဲမှာ စိတ်နှစ်မျောသွားသဖြင့် ကျော်ယကိစ္စကိုပင် မေ့သလိုဖြစ်သွားရ၏။

ညနေ အတန်းလွှတ်တော့ ငွေလက ...

“ဗိုက်ဆာတယ်ဟာ ... အဆာပြေ ရခိုင်မုန့်တီသွားသောက်ရ အောင်”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ”

“ကျောင်းထဲမှာ သောက်ကြတာပေါ့၊ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေတယ်” နှစ်ယောက်စလုံးက ထောက်ခံနေသဖြင့် ကျောင်းထဲမှာရောင်း သော ရခိုင်မုန့်တီဆိုင်သို့ သွားလိုက်ကြသည်။ အဆာပြေ တစ်ယောက်တစ် ခွဲ စားပြီးချိန်မှာတော့ ငွေလက ပိုက်ဆံရှင်းရန် ခေါ်လိုက်၏။

“မောင်လေး ... ငါးဖယ်နဲ့သုံးပွဲက ဘယ်လောက်လဲ”

“ကိုးရာပါ အစ်မ”

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းရန် အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“ခဏလေး နေကြပါဦးဗျာ၊ ညီလေး ... ဒီရခိုင်မုန့်တီတစ်ပွဲက ဘယ်လောက်လဲ”

ထိုအသံကြောင့် ငွေလ အံ့သြသွားရ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသော ကျော်ယ။ ဒင်းကပဲ စားပွဲထိုးလေးကို-

“ဘာကြောင်နေတာလဲကွ၊ ဒီရခိုင်မုန့်တီတစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ ငွေ မင်းကို မေးနေတာ”

“သုံး ... သုံးရာပါ အစ်ကို”

စားပွဲထိုးလေးကလည်း ကြောင်တက်တက်ပုံစံနှင့် ပြန်ဖြေလိုက် သည်။ ကျော်ယက သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ မြန်မာငွေသုံးရာကျပ်တိတိကို ထုတ် တာပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော ... ဒီမှာသုံးရာ၊ ကဲ မငွေလ ... ခင်ဗျားစားတဲ့မုန့်တီမီး

www.burmeseclassic.com

ကို ဟိုပိုက်ဆံထဲက ရှင်းလိုက်ပြီနော်၊ အဲဒီပိုက်ဆံက သုံးသောင်းသုံးထောင် နှစ်ရာကျန်တယ်လို့ ခင်ဗျား မှတ်ထားလိုက်ပေါ့”

ကျော်ယအပြောကြောင့် ငွေလ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားကာ

“ရှင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကျော်ယ”

ကျော်ယက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျား စားထားတာကို လာရှင်းပေးတာပဲဥစ္စာ”

“ရှင် ... ရှင် ... လူလည်ကျလှချည်လား”

“ဘာမှလူလည်မကျပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ကတိထားခဲ့ တဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့တာပဲလေ”

“တောက်!”

ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်ရင်း ငွေလက ကျော်ယကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ ...

“အေးလေ ... ရှင်လုပ်နိုင်သလောက်တော့လုပ်ထားဦးပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့တော့ တွေ့ဦးမှာပါ”

ပြောရင်း ထိုင်နေရာမှ ငွေလ ထလိုက်သည်။ ငွေလတို့ကို ကြည့် ရင်း ကျော်ယက ...

“ဪ ... ငွေလ”

“ဘာလဲ”

ဆတ်ခနဲလှည့်ရင်း ငွေလက ပြန်မေးလိုက်သည်။ ကျော်ယက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“ဪ ... နောက်နေ့တွေဆိုရင် ဈေးကြီးတာတွေကို မှာစား

ထားလို့၊ ဒါမှ ဒီပိုက်ဆံက မြန်မြန်ကုန်မှာလေ”

“အဲဒါ ရှင်ပြောစရာမလိုပါဘူး”

တက်တစ်ချက် ထပ်ခေါက်ကာ ငွေလ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းမှာလည်း ကျော်ယဆိုသည့်ကောင်ကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ရမလဲ ဟု တွေးလာမိ၏။ အကြံတစ်ခုလည်း ရသွားသဖြင့် ငွေလ မဲ့ပြီးပြီးမိသွား ပါသည်။

ထိုအကြံကတော့ ...

“ဟဲ့ ငွေလ ... နင်ပြောတဲ့ကောင် စာသင်ခန်းထဲမှာလည်း
အိပ်ဘူးနော်၊ ကျောင်းကော တက်ရဲ့လား မသိဘူး”

ငွေလက ...

“ခဏလေးဟာ ... ဟိုမှာတွေ့လား ... အဲဒါ သူ့သူငယ်ချင်း
တော့ သွားပြီး မေးကြည့်တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ငွေလက ကျော်ယသူငယ်ချင်းတွေထဲမှ တစ်
ယောက်ဆီ သွားလိုက်ပြီး ...

“ရှင်က ... ကျော်ယသူငယ်ချင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လည်း မသိဘူး”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျော်ယနဲ့ ခဏတွေ့ချင်
ဦးမယ် သူ ကျောင်းကိုမလာဘူးလား”

“လာပါတယ်ဗျ၊ ခုနကမှ အတန်းထဲက ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ သူ ဒီအချိန်မျိုးဆိုရင် ဘယ်မှာရှိနေတတ်လဲဟင်”
ထိုလူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ဒီကောင် ဝင်းလွင်ဦးတို့နဲ့ ခိုးဆက်မဆော့ဘူးဆိုရင်
သူမိုင်းဆောင်နားက ကင်တင်းမှာရှိမယ် ထင်တာပဲ၊ သူ အဲဒီမှာ
အိပ်တတ်တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ်ဗျ၊ အဲ့ကောင်ကိုသာ နောင်ကြဉ်အောင် ဆုံးမလိုက်
အကောင်က အလောင်းအစားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လုံးဝရတာမဟုတ်ပါ”

(ဇ)

“ကျောင်းသားကတ်ထဲကအတိုင်းဆိုရင် အဲဒီကောင် ဒီအခန်းမှာ
တက်တာပဲ”

ငွေလအပြောကြောင့် သက်စုက စာသင်ခန်းထဲကို တစ်ချက်စွဲ
ကြည့်ရင်း ...

“ဒီမှာတက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီကောင်ကိုတွေ့ရင် နင်က
ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လာစမ်းပါဟာ ... ငါ့မှာ အကြံရှိပါတယ်”

ငွေလခေါ်သည့်နောက်သို့ပဲ လိုက်သွားလိုက်ကြသည်။ ငွေလက
ခပ်တည်တည်ပဲ ထိုစာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ဖြစ်၏။ အထဲရောက်တော့
ဝေမာဦးက ...

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်မမှာလည်း အစီအစဉ်တွေ ရှိပါတယ်”

ပြောပြီး ငွေလတို့လည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ခုနကလူ ညွှန်လိုက်သော ကင်တင်းနားရောက်တော့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တွေ့ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ကျော်ယကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ အကောင်လိုက်ကြီး တွေ့ပါသည်။

ငွေလက ...

“ဟဲ့... နင်တို့ ကင်တင်းထဲရောက်ရင် ငါ့မှာသလိုသာလိုက်မှာကြာကြားလား”

“အေးပါ။ စိတ်ချ”

ကင်တင်းထဲရောက်တော့ ကျော်ယထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ သွားကာ ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ပြီး... ကျော်ယကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ကဲ... စားချင်တာလေးတွေကို မှာလိုက်တော့မယ်နော်”

“အဲ”

ရုတ်တရက်မို့ ကျော်ယလည်း ကြောင်သွားရ၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ ငွေလက သက်စုတို့ကို မျက်စိပြည့်၍ စားပွဲထိုးလေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်လေပြီ။

“မောင်လေးရေ... စားစရာ မှာချင်လို့... ခဏလာဦး”

(၇)

ဪ... စားကြပါစေဟု တွေးကာ ကျော်ယက ဆယ့်ငါးမိနစ်သာမတ် စောင့်လိုက်ပါသေးသည်။ ငွေလတို့ စားသောက်နေခြင်းအမှုကို သတိထားချိန်ရောက်မှ...

“ငွေလ... ခုနကလေ ခင်ဗျားစားထားတွေကို ကျွန်တော် ရှင်းမယ်... ဆင်နေလို့လား”

ငွေလက ချက်ချင်းပဲ...

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ဆီမှာ ပိုက်ဆံကျန်နေသေးတာပဲ...”

“အဲဒါကိုရှင်းရမှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံကျန်သေးတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုနက... ဝင်းလွင်ဦးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါနဲ့ ဝေဖွဲ့တယ်ဗျ။ ပြီးတော့”

သူနဲ့ကျွန်တော် အလောင်းအစားလေးတစ်ခု လုပ်ကြတယ်။ အဲဒါက ဒီကင် တင်းထဲမှာ ငါးမိနစ်အတွင်း အတွဲသုံးတွဲ ဝင်ထိုင်ရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က လောင်းလိုက်တာ။ ဒီကောင်ကလည်း ကော်ဖီဖိုးလောက်ပဲ ချန်ပြီး ရှိသမျှ ပိုက်ဆံလောင်းမယ်လို့ ပြန်စိန်ခေါ်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ လောင်းလိုက်တာများ ငါးမိနစ်အတွင်း အတွဲက နှစ်တွဲပဲလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှုံးသွားတာ ပေါ့။

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဒါဆို ရှင်ပြောချင်တာက”

“အဟီး ... ခု လောလောဆယ် ငွေလတို့စားထားတာတွေကို ရှင်းဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ... နောက်တစ်ခါမှ ရှင်းပေးမယ်နော် ငွေလ”

“မရဘူး”

ငွေလ ပြန်အော်လိုက်သည်ကိုကြည့်ရင်း ကျော်ယက ...

“ရလိုက်ပါ ငွေလရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ တကယ်မရှိတော့ လို့ပါ။ ဒီမှာကြည့် ကော်ဖီဖိုးနှစ်ရာငါးဆယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ပြောရင်းပင် ကျော်ယက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ခပ်နွမ်းနွမ်း နှစ်ရာ တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးဆယ်တန်လေးတစ်ရွက်ကိုပင် ထုတ်ပြလာသေးသည်။

ငွေလက ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း ...

“မယုံဘူး၊ ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံနှစ်ရာငါးဆယ်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ညာ နေတာ”

“ဪ ... ငွေလကလည်း တကယ်ပါဆို၊ ကဲ ... မယုံဘူးဆို

ခင် လောင်းမလား၊ ကျွန်တော့်မှာ တကယ်မရှိဘူးဆိုရင် ခုစားထားတာ တွေကို ငွေလပဲ ရှင်းရမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... လောင်းမယ်၊ ဒါဆိုရင် ရှင့်ကျောပိုးအိတ်ထဲ က ရှိသမျှကို ဒီစားပွဲပေါ် သွန်ချလိုက်”

“ခက်တော့တာပဲဗျာ၊ ကဲပါ ... ငွေလပြောတဲ့အတိုင်း သွန်ချလိုက် ပြီ ဒီမှာကြည့်”

တကယ်ပင် ကျော်ယက ကျောပိုးအိတ်မှာရှိသော ရှိသမျှစစ်တွေ ကိုခွင့်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။ ထွက်လာသောအရာတွေက ခိုက်ဆံတွေမဟုတ်။ စာအုပ်သုံးအုပ်၊ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်၊ ခိုးဆက်ပြားများ၊ အံတသီးနှစ်လုံးနှင့် ဟန်ဖုန်းတစ်လုံးသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ကာ ကျော်ယက ...

“ကဲ ... မရှိပါဘူးဆို ငွေလ ခုယုံပြီလား၊ အိတ်ထဲမှာက ကျွန် ဆာလက်စွဲတော်ပစ္စည်းတွေပဲပါတာ ခင်ဗျ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်တိုင် ငွေလက မယုံသေးချေ။ ထိုကင်တင်းမှ ခွဲထိုးကိုခေါ်ကာ ကျော်ယ၏အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်တွေထဲကိုပါ ခြိတ်ရှာခိုင်းစေ၏။

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘာမှထွက်မလာသော်လည်း ဘောင်းဘီအိတ် ထဲမှာတော့ တစ်ကျပ်တန် အကြွေစေ့တစ်စေ့ ထွက်လာပါသည်။

ထိုအကြွေစေ့ကိုကြည့်ကာ ကျော်ယ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါက ပိုက်ဆံဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် လောင်းကစားလို့မရဘူးအ

ခါမှာ သုံးတာနော်၊ ငွေလ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ခဏစောင့်ပါလား။ ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုခုနဲ့ လောင်းကစားလုပ်ပြီး ငွေလ စားထားတာကို ရှင်းပေးမယ်လေ”

ကျော်ယစကားအဆုံးမှာတော့ ငွေလပေါက်ကွဲသွားရတော့၏။
ဒေါသအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“တော်စမ်းပါ။ ရှင် အလောင်းအစားလုပ်တာကိုလည်း ကျွန်မ မစောင့်နိုင်ဘူး။ ဒီနေ့တော့ ကိုယ်စားထားတာပဲ ကိုယ်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ဖုန်းနံပါတ်တော့ ကျွန်မ ယူသွားမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယမျက်နှာကြီးက ပြုံးပြီးဖြစ်သွားတာ
“ရတယ်လေ၊ ငွေလက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ယူသွားပေါ့။ နံပါတ်က ၀၉.....”

စကားပင်မဆုံးလိုက် ငွေလက စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် ကျော်ယ ဖုန်းကို ယူလိုက်ကာ သူ့ဖုန်းဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဖုန်းရိုင်းတုန်းသံမြည် လာတော့မှ ငွေလက ...

“ရော့ ... ရှင့်ဖုန်း၊ နောက်နေ့တွေမှာ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လို ပတ်နိုင်မလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားထားပါ။ လာ ... သက်စု သွားမယ်”

ငွေလ ဒေါသတကြီး ထထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ကာ ကျော်ယက လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“ငွေလရယ် ... စိတ်နည်းနည်းလျော့ပါဗျာ၊ နောက်ရက်တွေမှာ အဲဒီလိုဆံကုန်အောင် လာကျွေးပါမယ်”

“ပြီးရောလေ ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ထပ်ပြီး တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျော်ယလည်း ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ပန်းပဲ အသာတွန့်လိုက်လေသည်။

“နားမလည်ရင်လည်း ငါလုပ်မှာကိုသာ စောင့်ကြည့်လိုက် သက်စု
အဲဒီ ကျော်ယဆိုတဲ့ကောင်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်နှိပ်ကွပ်ပြ

ထိုစကားကြောင့် သက်စုနှင့်ဝေမာဦးတို့ ပြိုင်တူသက်ပြင်းချ
ကြသည်။ ပြီး...ငွေလ...? ကြည့်၍...

“အေးလေ... ခုမှတော့ နင်လုပ်မှာကိုပဲ စောင့်ကြည့်ရတော့မှာ
ဘစ်ခုပဲရှိတယ်၊ နင် ကျော်ယနဲ့ ပတ်သက်သလို ဘယ်သူနဲ့မှ ဒီလို
ဆတ်သက်ခဲ့ဘူးနော်”

“ငါ သိပါတယ်၊ ခုလည်း အဲဒီကောင်ကို မခံချင်လွန်းလို့ပါဟ၊
ဘာတော့ ဘာမှဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“ပြီးရောလေ... ငါက စိတ်မူလို့ ပြောတာပါ”
သက်စုစကားအဆုံးမှာတော့ ငွေလက ဝါးနေသော ပီကေကို
ထုတ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“သက်စု... ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဖြစ်
ယောက်ျားဆိုတာ ငါ့အတွက် အခုထွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ပီကေလောက်
အရသာမရှိဘူးဟဲ့... သဘောပေါက်လား”

(ဂ) နားမလည်တော့ဘူး

“ငွေလရယ်... နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”
ဝေမာဦးအမေးကို ငွေလက...

“အာ... ငါက ဘာကိုလျှောက်လုပ်ရမှာလဲ၊ လုပ်သင့်တာကို
လုပ်တာပေါ့ဟ”

“ဘာလဲ... လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာက နင် ကျော်ယရဲ့ဖုန်းနံပါတ်
ကို ယူလာတာကို ပြောတာလား”

စကားအဆုံးမှာ ငွေလက ဟက်ခနဲရယ်၍...
“ဪ... ငါ အဲဒီကောင်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူလာတာ
အကြောင်းရှိလို့ပါဟာ၊ ဒီကောင်နဲ့ စကားသိပ်ပြောချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်ကိုတော့ နားမလည်တော့ဘူး ငွေလရယ်”

“အမှန်ပဲ ကျော်ယ ... ဘယ်လိုလဲ မင်းတော်တော် မြိန်သွားခဲ့
လား”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယက နားမလည်သလို ပန်းတွန့်လိုက်
ပြီး ...

“ဟ ... ငါက ဘာကို မြိန်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ စားထားတဲ့ပန်းကန်တွေ
က သူတို့ စားသွားတာလေ၊ ငါက ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်တာ”

“ဟုတ်မှာပါ၊ မြိန်ရဲ့လားလို့ မေးတာကလည်း သူတို့စားသွားတာ
တွေကို မင်း ရှင်းလိုက်ရတာ မြိန်ရဲ့လားလို့ မေးတာပါကွ”
စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“အာ ... မရှင်းလိုက်ပါဘူး၊ သူတို့ဘာသာ ရှင်းသွားတာပါ”
ကျော်ယအပြောကြောင့် ဖြိုးဖော်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်
တတ်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ငွေလက သူစားတာကို တကယ်ပဲ မရှင်း
နိုင်ဘူးလား”

“ရှင်းတာတော့ ရှင်းခိုင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံမရှိ
တော့ဘူးဆိုပြီး ငြင်းလိုက်တာပေါ့ကွ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟေ ... တကယ်ပဲ မင်းဆီမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့လား”
ထိုအခါမှ ကျော်ယက ခြေထောက်ကို အသာမက ခေါက်ထား
သော ဂွင်းဘောင်းဘီကြားထဲမှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ယူလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ပိုက်ဆံက ရှိပါတယ်ကွာ၊ မရှင်းချင်လို့ မရှင်းလို့တင်
တင်”

(၉)

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်ယ ... မင်းဆီကို ဟိုငွေလဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ရောက်လာရဲ့လား”

ထိုသို့မေးလိုက်သောအသံနှင့်အတူ စားပွဲပိုင်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ကြ
သည့် မင်းမင်းထွန်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းမင်းထွန်းတို့ဆိုသည်က
မင်းမင်းထွန်း၊ ဖြိုးဖော်နှင့်နိုင်ထူး။

အေးအေးလူလူထိုင်နေသော ကျော်ယက ဒူးနုနုနေတာပင် မပျော်
ဘဲ ...

“ဪ အေး ... ရောက်လာကြပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါ ဒီမှာ
တယ်ဆိုတာကို မင်းတို့ ညွှန်လိုက်တာလား”

မင်းမင်းထွန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါတော့ မင်း ညစ်တာပဲ ကျော်ယ”

ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် စွပ်စွဲလာသော မင်းမင်းထွန်းကို ကျော်ယက တစ်ချက်စွေကြည့်ရင်း ...

“မညစ်ပါဘူးကွာ၊ ကျန်နေသေးတဲ့ ပိုက်ဆံကုန်အောင် ငါ ကျွေးမှာပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း ... ခုနက စားသွားတာတွေကို ရှင်းလိုက်ပေါ့ကွ”

“ဟာ ... ဒီနေ့က ရှင်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ၊ သူတို့စားထားတာတွေက များတယ်”

“ဒါဆို ... မင်းက နည်းမှ လိုက်ရှင်းမှာပေါ့၊ အဲလိုလား”

“အမှန်ပဲ ဖြူးဇော်၊ ငါ ခုလိုလုပ်ရတာကလည်း ငွေလနဲ့ ကြာကြာပတ်သက်ချင်လို့ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မင်းမင်းထွန်းမျက်နှာက တည်သွားကာ ...

“ကျော်ယ ... မင်းက ငွေလနဲ့ ကြာကြာပတ်သက်ချင်တယ်ဆိုတော့ ဘာလဲ ... မင်း ငွေလကို ကြိုက်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ် မင်းမင်းထွန်း၊ ငါ ငွေလကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ကွ၊ တိတိကျကျပြောရရင် ငါ သူ့ကို ချစ်နေမိပြီ”

ကျော်ယစကားအဆုံးမှာတော့ မင်းမင်းထွန်းနှင့် ဖြူးဇော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူရယ်ချလိုက်ကြသည်။ ကျော်ယက နားမလည်သလို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိ၏။ အရယ်ရပ်တော့မှ မင်းမင်းထွန်းက အရင် ...

“ကျော်ယ ကျော်ယ ... ဖြစ်နိုင်တာကို ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်းကို လောက်တင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးကိုမှ ကြိုက်ရတယ်လို့ကွာ၊ ဟိုက မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယ တင်းသွားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိတုန်းကွ၊ ငါ ငွေလအချစ်ပေါ့၊ မရဆိုတာ လောင်းမလား”

“သိပ်လောင်းတာပေါ့ကွာ၊ နေရာတကာမှာ လောင်းချင်နေတဲ့ ငါ့လိုကောင်နဲ့ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုရင် ပိုတောင်လောင်းသေးတယ်၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးပုံကြေး”

ထိုသို့ ကြေးခေါ်လိုက်ပြီးချိန်မှာတော့ မင်းမင်းထွန်းက ဖြူးဇော်ကလည်း ...

“ဖြူးဇော် သုံးပုံတုံး၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ရှယ်မလား”

“ဆွဲကွာ”

ဖြူးဇော်ကလည်း လိုလိုလားလားပင် သဘောတူလိုက်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ယူပင် ပြန်မေးလိုက်သေး၏။

“ကျော်ယ ... လောင်းတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်သတ်မှတ်မှဖြစ်မယ်လေ၊ ကဲ ... ပြော မင်း ငွေလအချစ်ကို ရဖို့ နည်းတယ်လောက် ယူမှာလဲ”

ကျော်ယက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါကတော့ကွာ ... ငါ့ဆီမှာ ငွေလ စားတာကို ရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံ

ကျွန်သေးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ပိုက်ဆံကုန်တဲ့အထိပဲ ငါ အချိန်ယူမယ်”

“မင်းပိုက်ဆံ ကုန်၊မကုန်ဆိုတာကို ငါတို့က ဘယ်လိုသိရမှာလဲ”

“ငွေလကို မေးကြည့်ပေါ့ကွာ၊ သူ့အတွက် ငါ ပိုက်ဆံ နောက်ဆုံး သုံးပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူနဲ့ ချစ်သူမဖြစ်နေဘူးဆိုရင် ငါ ရှုံးပြီပေါ့ ရှင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ... ခု အလောင်းအစားကို သဘောတူ လိုက်ပြီနော်”

မင်းမင်းထွန်းက သေချာအောင် ထပ်ပြောလာသည်။ ကျော်ယက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“သိပ်တူတာပေါ့ကွာ၊ ကျော်ယဆိုတဲ့ကောင်က အလောင်းအစား နဲ့ပတ်သက်ရင် နောက်မလှည့်ဘူးကွာ”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်လည်း ခုအချိန်ကစပြီး ပွဲစပြီလို့ သတ်မှတ်ကြ တာပေါ့၊ မင်း ကံကောင်းပါစေ ကျော်ယ”

ပြောပြီး မင်းမင်းထွန်းက ပြန်ရန် ထိုင်နေရာမှ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ကျော်ယက ပခုံးအသာတွန့်ကာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်း မတောင်းပေးလည်း အဲဒီဆုက ပြည့်မှာပါကွာ၊ မင်းတို့သာ ပိုက်ဆံအဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်ပါ”

“အဲဒါ ... ငါတို့ကိစ္စပါ”

ပြောပြီး မင်းမင်းထွန်းနှင့် ဖြိုးဇော်တို့က ထထွက်သွားကြသေး သည်။ ထိုအချိန်မှ တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ တုံ့လှိုဘာဝေလုပ်နေသော နိုင်ထူးက သက်ပြင်းအသာချကာ ကျော်ယကို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျော်ယ ... မင်းအလောင်းအစားလုပ်တာကို ငါသနာပါတာ မှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးမှာတော့ မလောင်းသင့်ဘူးကွာ”

ကျော်ယက နိုင်ထူး၏သတိပေးစကားကို ခွန်းတုံ့မပြန်သေးဘဲ သူ့အိတ်ထဲမှ သတင်းဂျာနယ်ကို ထုတ်ကာ ဖတ်နေသေးသည်။

ပြီး ... နိုင်ထူးကို

“နိုင်ထူး ... ရခိုင်ကိစ္စကလည်း ခုထိ မပြီးသေးဘူးနော်၊ ဒုက္ခ သည်တွေကလည်း တစ်နေ့တခြား များလာတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ ကွာ”

မဆိုင်သည့်စကားကြောင့် နိုင်ထူး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားရ ခဲ့ ...

“ကျော်ယ ... မင်းကို ငါ ပြောနေတာက ခုနက အလောင်း အစားကိစ္စလေ၊ မင်းက ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ကျော်ယက သက်ပြင်းအသာချရင်း ...

“ငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်း သတိပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ သေး၊ ငွေလကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါ၊ လောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာက ငါ အဲဒီကောင်တွေကို မခံချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ... ငါ ငွေလိုနေလို့ကွာ၊ ဒီ ဆစ်လအတွင်း ငါ ငွေဆယ်သိန်းလောက် လိုချင်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း မင်းအဖေဆီက တောင်းပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့က ဒီ ဆောက် ဆင်းရဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီငွေဆယ်သိန်းကို မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ မင်းကို ပြောပြပါ့မယ်၊ ငါ့အဖေ

ဆီက မတောင်းချင်ဘူးဆိုတာက အဲဒီငွေကို ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ငါရှာချင်လို့
 ပါ”

ထိုစကားကြောင့် နိုင်ထူးက ခပ်စွေစွေကြည့်ကာ ...

“မင်းအစွမ်းအစဆိုတာက ခုလို အလောင်းအစားလုပ်ပြီး ရှာတာ

မျိုးလား”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက အဝေးဆီ တစ်ချက်ငေးရီကာ ကြည့်
 လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့ကွာ”

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကျော်ယအိမ်မှာပဲ အေးအေးလူလူရှိနေပါသည်။

ဘာအဖန်တီးယောက်တည်းရှိသောအိမ်မို့ အိမ်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ငြိမ်နေသော ကျော်ယကိုကြည့်ကာ အဖေဖြစ်သူ ဦးကျော်သာက

“သား ... ဒီနေ့ ဘယ်မှမသွားဘူးလားကွာ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါ

ကျော်ယက ...

“ဘယ်သူနဲ့မှ မချိန်းထားလို့ပါ ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့က သားရဲ့

အဖေတုန့်လေး၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေဆီက ဘာလက်ဆောင်တောင်းရင်

ဘာလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

သားဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ဦးကျော်သာ မျက်မှောင်ကြွေကာ

စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ တဟားဟားရယ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်သားပဲကွ၊ ဒီနေ့က ငါ့သားရဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ပဲ၊ ဖေဖေတောင် မေ့နေတာ၊ ဒါနဲ့ ငါ့သားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်ကိုတောင် ငွေရတုလို့ သိနေသားပဲ”

“ဪ... ဖေဖေကလည်း အဲဒါလောက်တော့ သား နားလည်ပါတယ်၊ ငွေရတုမှမဟုတ်ဘူး တစ်နှစ်မြောက် စက္ကူရတုကနေ နှစ်ကိုးဆယ်မြောက် နဝရတ်ရတုအထိ သိတယ်”

“အံ့မယ် ... ငါ့သားက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ သိရင် ဖေဖေကို ရွတ်ပြစမ်းပါဦး”

“ရွတ်ပြနိုင်ရင် သားတောင်းတဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ဖေဖေ ဝယ်ပေးမှာလား”

ထိုစကားကြောင့် ဦးကျော်သာ ဖျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ ကျော်ယ ဆိုသည့်ကောင်က အဖေဖြစ်သူကိုပင် ထိုသို့အလောင်းအစားလေးနှင့် ဆက်ဆံသူဖြစ်၏။

ဦးကျော်သာကလည်း သားဖြစ်သူ၏ဝါသနာကို သိနေသူပီပီ...

“ကဲပါ .. သားပဲ အရင်ရွတ်ပြစမ်းပါဦး၊ ပြီးမှ သားတောင်းမယ် လက်ဆောင်ကို စဉ်းစားပေးမယ်”

လောလောဆယ် လက်ဆောင်ရရန် တစ်ဝက်တော့ သေချာနေပြီ မို့ ကျော်ယက သံနေသံထားဖြင့် ...

“ဒါဆိုလည်း ရွတ်ပြမယ်ဗျာ၊ နှစ်ပတ်လည်ဆိုင်ရာ အထိမ်းအမှတ်တွေကို နှစ်အလိုက် ဘယ်လိုသတ်မှတ်ထားလဲဆိုတော့ ...

၁-နှစ်မြောက်	-	စက္ကူရတု
၂-နှစ်မြောက်	-	ဝှမ်းရတု
၃-နှစ်မြောက်	-	သားရေရတု
၄-နှစ်မြောက်	-	ပိုးရတု
၅-နှစ်မြောက်	-	သစ်သားရတု
၆-နှစ်မြောက်	-	သကြားရတု
၇-နှစ်မြောက်	-	သက္ကလင်ရတု
၈-နှစ်မြောက်	-	ကြေးရတု
၉-နှစ်မြောက်	-	ဥဿဇရားရတု
၁၀-နှစ်မြောက်	-	သံဖြူရတု
၁၁-နှစ်မြောက်	-	သံမဏိရတု
၁၂-နှစ်မြောက်	-	ချည်ရတု
၁၃-နှစ်မြောက်	-	ဇာပန်းရတု
၁၄-နှစ်မြောက်	-	ဆင်စွယ်ရတု
၁၅-နှစ်မြောက်	-	သလင်းရတု
၂၀-နှစ်မြောက်	-	ကြွေရတု
၂၅-နှစ်မြောက်	-	ငွေရတု
၃၀-နှစ်မြောက်	-	ပုလဲရတု
၃၅-နှစ်မြောက်	-	ကျောက်စိမ်းရတု
၄၀-နှစ်မြောက်	-	ပတ္တမြားရတု
၄၅-နှစ်မြောက်	-	နီလာရတု

- ၅၀-နှစ်မြောက် - ရွှေရတု
- ၅၅-နှစ်မြောက် - မြရတု
- ၆၀-နှစ်မြောက် - စိန်ရတု
- ၇၅-နှစ်မြောက် - ဒုတိယစိန်ရတု
- ၉၀-နှစ်မြောက် - နဝရတ်ရတု

ကဲ ... ဟုတ်ပြီလား ဖေဖေ”

ကျော်ယစကားအဆုံးမှာတော့ ဦးကျော်သာက သားဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ကျော်ယလည်း ဘာလက်ဆောင် တောင်းရင် ကောင်းမလဲဟု အသဲအသန်စဉ်းစားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

‘တိတိ ... တိတိ ... တိတိ’

ကျော်ယဟန်းဖုန်းမှ အသံမြည်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဆက်လာသည့် နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျော်ယ အတော်ပင် အံ့သြသွားရသည်။ ဆက် လာသူက ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသည့် ငွေလ။

အမြန်ပင် ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ငွေလ ... ပြော ဘာကိစ္စလဲ”

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“ကျော်ယ ... ရှင် ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ရှုတ်တရက် ကျော်ယ ကြောင်သွားရသည်။ ဘာသဘောနှင့် သူ လိပ်စာကို ဖုန်းဆက်မေးမှန်း စဉ်းစား၍မရချေ။ သို့သော်လည်း ကျော်ယက

“လာလည်မလို့ မေးတာဆိုရင်တော့ ပြောပြမယ်လေ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ကျော်ယ၊ ကျွန်မက ကိစ္စရှိလို့ မေးနေတာ ခင် ပြောမှာလား မပြောဘူးလား”

“ပြောပါ့မယ်ဗျာ ... ငွေလကလည်း”

နောက်လည်း ပတ်သက်ရမယ့်လူတွေပဲဟု ကျော်ယက တစ်ဖက် သတ်ကြီးတွေးကာ အိမ်လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ပြောပြီးပြီးချင်းပဲ ခွေလက ...

“သိပြီ ... ကျွန်မ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရှင့်ဆီကို လာခဲ့မယ် ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး ငွေလက ဖုန်းချသွားလေသည်။ ကျော်ယခမျာ ဘာကိစ္စ သဲဟုပင် ပြန်မမေးလိုက်ရ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးကျော်သာက သားတော်မောင်ပုံစံကိုကြည့်ကာ

“ဘယ်သူဆက်တာလဲ သား၊ အိမ်လိပ်စာတွေ၊ ဘာတွေ မေးလို့ ဒါလား”

ကျော်ယက ဟီးခနဲရယ်ရင်း ...

“ကောင်မလေးပါ ဖေဖေရာ၊ သားဆီကို လာတွေ့မလို့ဆိုပြီး ပြောသွားတာပဲ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ လာရင် ဖေဖေနှဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦး လေ”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း ဟိုက မိန်းကလေးဆိုတော့ ဖေဖေနှဲ့ တွေ့ရဲပါ့မလား”

ကျော်ယ ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို ဦးကျော်သာက
 “ဪ... ငါ့သားကလည်း ဖေဖေက တွေ့ဖူးချင်လို့ပါကွာ၊
 ငါ့သားက ရအောင် ပြောဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့ပေါ့”

မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ကျော်ယ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ
 ...

“ဒါဆိုရင်လည်း ရအောင်ခေါ်လာပြီး ဖေဖေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်
 ဗျာ အဲဒီလိုခေါ်လာနိုင်ရင်တော့ သားတောင်းတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို
 ဖေဖေ ဝယ်ပေးရမယ်”

“ကဲ... ပြော ငါ့သားက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ခု အသစ်ထွက်ထားတာ မကြာသေးတဲ့ အိုင်ဖုန်းဖိုက် ဝယ်ပေး
 ရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ”

စကားအဆုံးမှာ ဦးကျော်သာက ကျော်ယကို သဘောကျသလို
 ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ့သားက ကောင်မလေးကို ခေါ်လာပြီး ဖေဖေနဲ့
 မိတ်ဆက်ပေးနိုင်ရင် သားလိုချင်တာကို ချက်ချင်းဝယ်ပေးမယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ စိန်လိုက် ဖေဖေရာ”

အဖေနှင့်သား လက်ဝါးချင်းပင် ဂျှိတ်လိုက်ကြသေးသည်။ သားအဖ
 ချင်းပေမယ့် သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံခဲ့သောကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သိပ်မကြာပါချေ။ ငွေလဆီမှ ဖုန်းက ထပ်ဝင်လာပြန်သည်။
 ကျော်ယကိုင်လိုက်တော့...

“ကျော်ယ... ကျွန်မ ရှင့်တို့ရင်ကွက်ထဲက () စားသောထိ

ဆင်မှာ စောင့်နေတယ်၊ ရှင် ရှင်းရမယ့်ပိုက်ဆံယူပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့ပါ”

ပြတ်ပြတ်သားသားပြောကာ ငွေလက ဖုန်းချသွားသည်။ ဒီလောက်
 ဆိုရင် ငွေလ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီလာမှန်း ကျော်ယ မိမိလိုက်လေပြီး
 ဒီကြောင့် ငွေ၏တိုက်စစ်ကို ခုခံရန် အလျင်အမြန် စဉ်းစားရတော့၏။
 ဆင်ယူတတ် စဉ်းစားလိုက်တော့ အကြံဉာဏ်လေးကလည်း ထွက်လာပါ
 သည်။

သို့နှင့် ငွေလဆီသွားရန် အဝတ်အစားလဲနေချိန်မှာပဲ ဦးကျော်ယ
 ...

“သား... ကောင်မလေးကို ဖေဖေဆီ ခေါ်လာနိုင်မှ သားလိုချင်
 မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေရာ၊ သား ရအောင်ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ပြောပြီး ကျော်ယ ထွက်လာခဲ့သည်။ ငွေလ စောင့်နေသည့်ဆိုင်း
 ဆင်ကွက်ထဲတင်မို့ ကျော်ယအိမ်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ ပြီးတော့ ထိုဆိုင်း
 နှစ်ခု ကိုဝေလင်းအောင်ကလည်း ကျော်ယနှင့် ရင်းနှီးနေသူဖြစ်သည်။
 သူ့လောဆယ် ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူရမည်ဟု ကျော်ယ တွေး
 ခဲ့၏။

ထိုအတွေးနှင့် ဆိုင်နားရောက်တော့ ဆိုင်ရှေ့မှ တန်းမဝင်ဘဲ
 ဆိုင်နောက်ဘက်အပေါက်မှ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ပြီး... မီးဖိုခန်းထဲမှာ
 အကြည်တန်ဆာ အကြော်ဆရာအား...

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားတို့ပိုင်ရှင်ကို ခဏခေါ်ပေးစမ်းပါ၊ ကျွန်တော်
 အခုလိုဆိုပြီး ကပ်တိုးလေး ခေါ်လာခဲ့နော်”

အကြော်ဆရာကလည်း သွားခေါ်ပေးပါသည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်
ကိုဝေလင်းအောင် ရောက်လာတော့ ကျော်ယက ...

“ကိုဝေလင်းအောင် ... အရေးကြီးလို့ တစ်ခုလောက် ကူညီပါ
ဦး”

ကျော်ယကိုကြည့်ကာ ကိုဝေလင်းအောင်က အံ့သြသွားသော
ပုံစံဖြင့် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကျော်ယရာ၊ ဆိုင်နောက်ဘက်က ဝင်လာပြီး
ထူးထူးဆန်းဆန်း အကူအညီလာတောင်းနေပါလား”

“အဟဲ ... ဆိုင်ရှေ့ဘက်က အရင်ဝင်လို့ မဖြစ်လို့ဗျာ၊ အကူ
အညီတောင်းချင်တယ်ဆိုတာက ဒီလိုဗျ”

ထိုသို့အစချီကာ ကျော်ယက သူ စဉ်းစားလာခဲ့သည့် အစီအစဉ်
အတိုင်း ကိုဝေလင်းအောင်နှင့် ညှိလိုက်ပါသည်။ ကိုဝေလင်းအောင်ကလည်း
လိုလိုလားလားပင် လက်ခံလိုက်၏။

ဆိုင်ရှေ့ဘက်မှာတော့ ငွေလတစ်ယောက် ကျော်ယကို စောင့်
နေဆဲ။

“ဆောရီး ငွေလရယ် ... စောင့်နေရတာ ကြာသွားပြီလား”

ရင်းရင်းနှီးနှီးပုံစံဖြင့် ကျော်ယ နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ငွေလက
ဆီတည်တည်မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ...

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ခု ဒီဆိုင်မှာ ကျွန်မ စားထားတာတွေ
ကို ဟိုလိုက်ဆံထဲက ရှင်းလိုက်တော့”

ကျော်ယက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ရှင်းမှာပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ ငွေလက ခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာတောင်
အကူအညီ လာစားတယ်နော်”

“အဲဒါမှ ရှင်ပိုက်ဆံက မြန်မြန်ကုန်မှာလေ၊ ကဲပါ ... ကြာပါတယ်
ဆီတည်တည်မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ရှင်းလိုက်တော့”

ငွေလစကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“ဇာလေး ငွေလ၊ ငွေလ စားထားတာကို ရှင်းပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ငွေလဆီမှာ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်လို့”

“ဘာလဲ”

“ဒီလိုပါ... ခုနက ဖုန်းဆက်တော့လေ ဘေးမှာ ဖေဖေက နေတာဗျ၊ အဲဒါ သူက မေးတော့ ကျွန်တော်က ငွေလနဲ့ ခုလိုပတ်သက် နေတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်တာ၊ ဖေဖေက ငွေလနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ကွပ်မယ့် ကောင်မလေးပဲဆိုပြီး ဆုံဖူးချင်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒီတော့... ဒီမှာရှင်းပြီးသွားရင် ဖေဖေက ခဏလောက် လိုက်တွေ့ပေးပါလားဟင်၊ မိတ်ဆက်ပေးရုံလေးပါ”

ငွေလ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ချင်လို့ဆိုပြီး တောင်းဆိုတာကိုတော့ ငြင်းဖို့မကောင်း။ ကိုယ့်အနေနဲ့လည်း ဘာမှထိခိုက်နစ်နာစရာမရှိဟု တွေးလိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်တို့အိမ်က သိပ်မဝေးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ လိုက်တွေ့ပါမယ်”

“ဟာ... အိမ်က ဒီနားလေးမှာပါ၊ ငွေလ... ဖေဖေနဲ့ လိုက်တွေ့မယ်လို့ တကယ် ကတိပေးတယ်နော်”

သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ရသေးသည်။ ငွေလက သိပ်စိတ်မရှည်သည့်ပုံစံဖြင့်...

“ပေးတယ်ရှင်... ပေးတယ်၊ ကဲ... ဒီမှာ အရင်ရှင်းလိုက်တော့ ဦးဆီမှာ ကျန်တာက သုံးသောင်းသုံးထောင်နှစ်ရာနော်၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကျန်လဲတော့ မသိဘူး”

ကျော်ယက ငွေလပြောသည့်အတိုင်း ကျသင့်ငွေရှင်းရန် ပိတ်တာ နှင်းခေါ်ပြီး ဘောက်ချာတောင်းလိုက်သည်။

ဘောက်ချာရောက်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကျသင့်ငွေက ခြောက်ထောင်လေးရာတိတိ။

“အားပါး... ခြောက်ထောင်လေးရာတောင်၊ ငွေလက တော်တော် ချွေးထားတာပဲ”

အံ့ဩသလို ပြောလိုက်သော ကျော်ယကကားကြောင့် ငွေလက နှုတ်နားလေးကို မဲ့ကာ...

“ကျွန်မ အဲဒီလောက်လည်း အစားမကြီးပါဘူး၊ ရှင့်ပိုက်ဆံ ပြန်ပြန်ကုန်အောင်လို့ ဈေးကြီးတာတွေပဲ တမင်မှာစားလိုက်တာ”

“ငွေလ သဘောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီပိုက်ဆံမကုန်မချင်း ငွေလကို ကျွေးမှာပါ”

အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောရင်း ကျော်ယက ပိုက်ဆံခြောက်ထောင် နှစ်ရာကို ရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလို ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူက ကျော်ယကို ပိုက်ဆံသုံးထောင်နှစ်ရာ ပြန်လာပေးရင်း...

“ရော ကျော်ယ... ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံ”
ကျော်ယက ကြောင်အမ်းသွားသည့်ပုံစံဖြင့်... ကိုဝေဝေအောင်

ကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုပိုတာလဲ ကိုဝေလင်းအောင်ရ၊ ခုနက ဘောက်ချာမှာ ခြောက်ထောင့်လေးရာကျတာပါ”

“တကယ်ကျတာကတော့ ခြောက်ထောင့်လေးရာကျ၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီနေ့က ငါ ဒီဆိုင်ဖွင့်တာ တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့် ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ လာစားရင် တစ်ဝက်ပဲ ယူမယ်ဆိုပြီး အထူးအစီအစဉ် လုပ်ထားတာကျ၊ တရားဝင် ကြော်ငြာထားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ခုလို စားသောက်ပြီးမှ လျှော့ပေးလိုက်တဲ့သဘောပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ငွေလက ဝင်၍ ...

“ရှင်းအစီအစဉ်အရဆိုရင် ဒီမှာစားတဲ့လူက ကျွန်မလေ၊ ကျွန်မက ဒီရပ်ကွက်ထဲကမှ မဟုတ်တာ၊ လျှော့မပေးပါနဲ့”

“ဪ ... စားတဲ့လူက ရပ်ကွက်ထဲက မဟုတ်ပေမယ့် ငွေရှင်း တဲ့ကျော်ယက ဒီရပ်ကွက်ထဲကလေ၊ အဲဒါကြောင့် လျှော့ပေးလိုက်တာပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ရပ်တည်ဖြင့်ပြောကာ ကိုဝေလင်းအောင်က လှည့်ထွက်သွား သည် ကျော်ယလည်း ငွေလကို ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ငွေလ ... ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ရှင်းပေးတာပဲနော်၊ ပိုက်ဆံပြန်ပိုထွက်လာတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ငွေလ အောင်သက်သက်ဖြစ်သွားရသည်။ ကျော်ယအကြံကိုလည်း ရိပ်မိလိုက်သောကြောင့် စကားတော့ ပြန်ဆိုလိုက်၏။

“ရတယ်လေ၊ ဒီနေရာက ရှင့်ရပ်ကွက်ဆိုတော့လုပ်ထားဦးပေါ့”

ကျော်ယက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသာပြီးကာ လက်ကျန်ပိုက်ဆံ ဘုံ ရေတွက်လိုက်ရင်း ...

“ငွေလ ... ခုနက ကုန်သွားတာက သုံးထောင့်နှစ်ရာပဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သုံးသောင်းအတိ ကျန်သေးတယ်နော်၊ ငွေလသိအောင် ပြောထားတာ”

“ကျွန်မ မှတ်ထားပြီးသားပဲ”

“ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်လေ၊ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ လိုက်တွေ့ မယ်ဆို”

ကတိပေးထားပြီးသားဖြစ်နေ၍ ငွေလ လိုက်သွားရပြန်သည်။ လိုက်သွားသည်ဟုဆိုရသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ငွေလမောင်းသော ဘားပေါ်၌ ကျော်ယက အခန့်သားလိုက်ပါသွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ လမ်းကို ဆော့ ကျော်ယက ညွှန်ပြသည်ပေါ့။

ကျော်ယတို့အိမ်ရောက်တော့ အိမ်အနေအထားကိုကြည့်ကာ အတော်အသင့်ချမ်းသာမှန်း ငွေလ သိလိုက်ရသည်။ ကျော်ယက ဧည့်ခန်း ၌ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလိုက်ကာ ...

“ဖေဖေ ... ဒီမှာလေ သားမိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး၊ နုနုမည်က ငွေလတဲ့၊ ငွေလ ... ဒါက ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဦးကျော်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

ငွေလက ရည်ရည်မွန်မွန်ပြီးရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကျော်သာကလည်း တုံ့ပြန်ကာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“အေးကွယ် ... တွေ့ရတာ အန်ကယ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

သမီးကို ဒီကိုခေါ်လာခိုင်းဖို့ အန်ကယ်မှာ ဒီကောင်ကို မနည်းပြောယူရတာ ခေါ်လာနိုင်ခင် သူ့ကို အိုင်ဖုန်းဖိုက် ဝယ်ပေးပါမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးလိုက် ရသေးတယ်။

“ရှင်”

အံ့ဩစွာ ရေရွတ်ရင်း ငွေလက ကျော်ယကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်ယက ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်၏။ ပြီး ... သူ့အဖေဘက် လှည့်ကာ-

“ဖေဖေကလည်းဗျာ ... သားမွေးနေ့မို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖေး တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ။ ဒါနဲ့ သားကောင်မလေးက ချောသား ယဲကွ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားရပြီး ဦးကျော်သာကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“အန်ကယ် ... ခုနက ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ သမီးကို သူ့ ကောင်မလေး ဟုတ်လား၊ ကျော်ယ ... ရှင် ဘာတွေမဟုတ်တာ ပြောထား တာလဲ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျော်ယဘက်လှည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးမေးမစ် လိုက်သည်။

ကျော်ယက ပျာပျာသလဲပဲ ...

“ဟာ ... မပြောပါဘူး၊ ဖေဖေ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးလို့ ပဲ ပြောတာနော်၊ သားကောင်မလေးလို့ မပြောခဲ့ပါဘူး”

“ဟေ”

ဦးကျော်သာကတော့ ဝါးစပ်ကြီးပြီကား ဘာမှပြန်မပြောနိုင် ခြင်သွား ခေါ် သေထွက်သွားသော ငွေလက ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း

“အန်ကယ်ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ သမီးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောရင်းပင် ကျော်ယဘက်လှည့်၍ ...

“ဒီမှာကျော်ယ ... ရှင်ဟာလေ ကိုယ့်အဖေကိုတောင် မလိုမဲ့တစ် တတ်လုပ်တဲ့ လူစားပဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေဦးမယ်”

ပြောပြီး ငွေလ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဦးကျော် သာမှာလည်း သားတော်မောင်ကို မေးရတော့၏။

“ကလေးမလေးကို အားနာလိုက်တာကွာ၊ သားက ဘယ်လိုပြော ခြင်း ခေါ်လာလို့လဲ”

ကျော်ယက ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ဒီလိုပဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာပါ၊ သူက သား ဆောင်မလေး မဟုတ်သေးပါဘူး”

ထိုသို့ စကားစ၊ရင်း ငွေလနှင့် ပတ်သက်နေပုံကိုပါ တစ်ဆက် တည်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ခုမှ ဇာတ်လမ်းကို လိမ့်ပတ်လည်သွားသော ဦးကျော်သာက တဟားဟားရယ်ရင်း ...

“မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ ငါ့သားရ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ ဆောင်မလေးကိုတော့ သား စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား”

ကျော်ယက ရှက်သလိုအမူအရာနှင့် ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ သား သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက စိတ်ဝင် စသွားတာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သူနဲ့ ဆက်ပတ်သက်လို့ရအောင် ခုလို

၇၆ ခြောက်ခြောက်

အစီအစဉ်တွေ လုပ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ ... သားအကြံအစည်က မိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“မိုက်ပါတယ်ကွာ ... မိုက်ပါတယ်၊ ကောင်မလေးကိုလည်း ခေခေ သဘောကျပါတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက ကျေနပ်သွားသောအသွင်ဖြင့် အရေးကြီးသော စကားကို ထပ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

“သဘောကျတယ်ဆိုရင်လည်း ပေးထားတဲ့ ဖေဖေကတိအတိုင်း အိုင်စုန်းဖိုက် ဝယ်ပေးတော့”

“ဟေ”

(၁၂)

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

နောက်နေ့ ကျောင်းကိုရောက်သည်အထိ ငွေလ စိတ်တိုနေသေးပြီး ကျော်ယမျက်နှာကို တစ်ချက်တစ်ချက် မြင်ယောင်မိတိုင်း တက်ပင် ခြောက်နေမိသေး၏။

ခုမှ အကြောင်းစုံသိရသော သက်စုနှင့်ဝေမာဦးကလည်း တချစ်တက်တောက် အပြစ်ပိုင်းတင်ကြတော့သည်။

“နင် ဒီကိစ္စကို လုပ်တော့မယ်ဆိုတာကလည်းက စဉ်းစားဖို့ကောင်း

“ဟုတ်တယ် ငွေလ၊ ခုတော့ နင့်အဖြစ်က ထမင်းခဲသာမြင် တုတ်မြင် ... ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

“အရေးထဲ ... ဘာဆိုင်လို့လဲဟာ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

www.burmeseclassic.com

မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးရင်း ငွေလ ပြောလိုက်သောစကားကို သက်စုက ...

“ဆိုင်တာပေါ့ဟ၊ နင်က ကျော်ယဆီမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကုန်အောင် ဆိုပြီး စားသောက်ဖို့ သွားခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့ ... နင်သွားတာက ကျော်ယ ခဲ့ပိုင်နက်ထဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ နင်ပဲ ခံလာခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

ငွေလက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းအသာချလိုက်တာ ...

“အင်း ... ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း စိတ်လော ငြီး အဝေးကွင်းဆိုတာ သတိမထားမိလိုက်ဘူးဟ၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ၊ အဲဒီကောင် ငါ့အိမ်ကွင်းထဲရောက်လာဦးမှာပါ”

“ဪ ... ဒါဆို နင်က သူနဲ့ ကန်ဦးမှာပေါ့”

ငွေလက တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ကန်ရမှာပေါ့ဟာ၊ ဒီကောင်နဲ့ငါက ခုမှ ကွာတားလောက်ပဲ မှီသေးတာ၊ နောက်ထပ် ဆီမီးတွေ ဖိုင်နယ်ပွဲစဉ်တွေ ကျန်သေးတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ဝေမာဦးက ...

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်နော် ငွေလ၊ မနေ့ကပဲ ကျော်ယအဖေက နင့်ကို ကျော်ယရဲ့ရည်းစားလို့ အထင်လွဲခဲ့ပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဘယ်သူက နင့်ကို ကျော်ယရဲ့ မိန်းမလို့ အထင်အမြင်လွဲဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဘာ”

ငွေလ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပုံစံဖြင့် ကြိုးအော်လိုက်သောကြောင့်

သက်စုက ကပျာကယာပဲ ...

“နင်ကလည်း ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဟ၊ ငါက ဖြစ်လာနိုင်တာကို ခြံတာပါ”

“တောက်! ... နင်တို့ကိုယ်တိုင်က အဲလိုထင်နေတော့ တခြားလူတွေကလည်း ထင်ကြမှာပဲ၊ အဲဒါကို ငါက ပေါက်ကွဲတာ၊ တွေးလိုက်တိုင်းလည်း အဲဒီကောင်ကို အရေခွံဆုတ်ပစ်ချင်တယ်”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ငွေလရယ်၊ နင် အဲလောက် ဒေါသထွက်နေ နဲ့ ဒီကောင်နဲ့ ထပ်ဆုံတဲ့အခါ ထပ်ပြီးအမှားဖြစ်နေဦးမယ်”

ငွေလ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဝေမာဦး စကားကလည်း ဘာဝကနာသည်ဟု ခံစားမိ၏။ ကိုယ့်ဘက်လောနေလျှင် နောက်ထပ်အမှား ဖြစ်လာနိုင်သည်လေ။ ထို့ကြောင့် ဒင်း၏ခြေလှမ်းအမှားကို စိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ရမည်ဟု ထပ်ကာ တွေးထားလိုက်၏။ သို့သော် လောလော မှာမှာတော့ ဒေါသအလျင်က မပြေသေး။

ထိုသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ သက်စုက ...

“ဒါနဲ့ ... ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ငွေလ၊ ကျော်ယ ခုလိုလုပ်တာက နင့်ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေလို့လား မသိဘူးနော်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နေတိုင်း နင်နဲ့ပတ်သက်လို့ရအောင် နှုတ်ခတ်ကို ဆွဲခဲ့တာလားမှ မသိတာ”

စကားအဆုံးမှာ ငွေလက မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖွင့်လှစ်လှဲလှဲ မှီလိုက်ရင်း ...

“ဒင်းကများ ရာရာစစ၊ ငိုဘက်ကတော့ အဲဒီကောင်မှမဟုတ်ဘူး၊
ဘယ်သကောင်သားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ထိုစဉ် ဝေမာဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ခဏလေး ငွေလ ... အဲဒီကောင် နင့်ကို ဟကယ်စိတ်ဝင်စားနေ
ထယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီကိစ္စဟာ နင့်အတွက် အားသာချက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ ငွေလက လက်ခနဲပြီးလိုက်ကာ ...

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဝေမာ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒါဟာ
ဒီကောင့်ကို ပြန်နှိပ်ကွပ်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ၊ တွေ့ကြသေးတာဆို
ကျော်ယရယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ထိုသို့ ကြိုးဝါးကာ ငွေလ ပို့သသောမေတ္တာကြောင့် ကျော်ယ
ခများမှာလည်း ...

(၁၃)

BURMESE
CLASSIC

လက်တစ်ဖက်က ကျောပိုးအိတ်ကို စားပွဲပေါ် ဘုံးခနဲပစ်ချလိုက်
ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကိုင်လာသောဖုန်းကို စားပွဲပေါ်သို့ပဲ ယူယူ
ထလေး တင်လိုက်၏။ ထိုသို့မလုပ်လိုလည်း မဖြစ်ချေ။ ဖုန်းက မနေ့က
မှ စယ်ထားသည့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အသစ်စက်ကြီးဖြစ်သည်။ ပြီး
... ဖုန်းက ကမ္ဘာ့နာမည်ကြီး ပန်းသီးကုမ္ပဏီမှ လတ်တလော နောက်ဆုံး
ထုတ်လုပ်ထားသောဖုန်း။ တိတိကျကျထပ်ပြောရလျှင် မြန်မာအခေါ်
“ဒီဂန်းနံပါတ်ငါး” ဖြစ်သည်။

ဝင်ထိုင်လိုက်သော ကျော်ယကို မင်းမင်းထွန်းက စေ့ကြည့်လိုက်
နှင့် ...

“ဟာ ကျော်ယ ... မင်းက အိုင်ဖုန်းအသစ်ကြီးနဲ့ပါလား၊ သေလိုက်

“ဟေ့အေး... ခိုးလာတာ”

“ဟာ ဒီကောင်တွေ့... ငါ မင်းကိုမေးတာက မင်းက အသစ်
ဝယ်လိုက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းအဖေရဲ့ဖုန်းကိုများ ခဏယူလာတာလား
လို့ မေးတာ”

ကျော်ယက မျက်ခုံးအသာပင့်လိုက်ကာ . . .

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ မင်းထင်တဲ့ဘက်က မင်းနော် ကျွန်
တဲဘက်က ငါနော်မယ်၊ နှစ်ထောင်ကြီး လောင်းမလား”

ထိုစကားကြောင့် မင်းမင်းထွန်း ဖုသွားကာ ချက်ချင်းပဲ စောင်း
ငန်းငန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့လွှဲမပဲ... မလောင်းဘူးကွာ၊ မလောင်းဘူး၊ မင်းဟာမင်း
ဝယ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခိုးလာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခဏဌားလာတာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အဖေ
တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ငါကလည်း နောက်တာပါကွာ၊ ဒီအိုင်ဖုန်းက မနွေကမှ ငါ့အဖေ ဝယ်ပေးလိုက်တာပါ။ ဒါတောင် လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ ဒီဖုန်း ဘယ်လိုရခဲ့လဲဆိုတာ ပြောပြမယ်”

ထိုသို့စကားစကား မနေ့က ငွေလ သူ့အိမ်အထိ ရောက်လာပုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

စကားဆုံးတော့ ဖြိုးဇော်က ...

“ဟေ့...အဲဒီလို တကယ်ကြီးလား၊ ငွေလက မင်းအိမ်အထိ လာတယ်ဆိုတာ”

“ဟာ... တကယ်ပေါ့ကွ၊ မင်းမယုံရင် ငါ့အဖေ သွားမေးကြည့်၊
လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်...နေရာတကာမှာ လာလောင်းမနေနဲ့၊ ငါက
 မိန်းကလေးတန်မဲ့ ချစ်သူရည်းစားလည်းမဟုတ်ဘဲ မင်းအိမ်အထိ လိုက်လာ
 တယ်ဆိုတော့ အံ့သြနေလိမ့်!”

“ဘာမှအံ့သြစရာမရှိဘူး၊ ဖြိုးဇော်၊ ငွေလက ခေတ်မိန်းကလေး
မဲကွ၊ ပြီးတော့... ငါက သူ လိုက်လာအောင် လှည့်ပတ်ပြီးခေါ်ခဲ့တာကိုး။
ငါ့သဘောကတော့ကွာ... ငါကလည်း နောက်ဆိုင်ရင် ငါနဲ့ ပတ်သက်ရတော့
မှာဆိုတော့ ငါ့အဖေနဲ့ ကြုံပြီးမိတ်ဆက်ပေးထားတဲ့သဘောပါ... ဟဲ့...
ဟဲ့”

**BURMESE
CLASSIC**

BURMESE ကျော်ယအပြောကို မင်းမင်းထွန်းက မရွှံ့စိုင်းဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒီကိစ္စက ပွဲမပြီးသေးပါဘူးကွာ၊ မင်းလက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံက သုံးသောင်းတောင် ကျန်သေးတယ်လေ”

“အဲဒီလိုကျန်အောင်ပဲ ငါ့မှာ တမင်လုပ်ထားရတာကွ၊ အဲဒါမှ ငါ့မှာ ငွေလအချစ်ကို ရအောင်ကြိုးစားဖို့ အချိန်ရမှာပေါ့”

“အေးပါကွာ၊ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ခန့်သလို ရွှဲသလို ပြောလိုက်သော မင်းမင်းထွန်းစကားအဆုံးမှာပဲ
ကျော်ယဇ်အိုင်ဖုန်းအသံကြီးက အသံမြည်လာပါသည်။

ကျော်ယက ဟန်ပါပါဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ပြော ...ငွေလ၊ ဘယ်မှာ ခြော် ...သိပြီ သိပြီ၊ အဟံ
...အင်းပေါ် လာရှင်းရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

ပြောပြီး ဖုန်းချကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းမင်းထွန်း ... မင်းတို့လိုက်ဦးမလား”

“အောင်မာ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

ကျော်ယက ...

“မသိဘူးလေ ... မင်းတို့ပဲ စောင့်ကြည့်မယ်ဆို၊ ငါ ... အခု
ငွေလဆီကို သွားမှာကွ၊ အဲဒါကြောင့် လိုက်မလားလို့ခေါ်တာ”

“မလိုက်ပါဘူး ... အချိန်ကုန်တယ်၊ ပွဲပြီးမှပဲ အဖြေကိုစောင့်
ကြည့်မယ်လို့ ပြောတာ”

“ပြီးရောလေ ... လာ နိုင်ထူးသွားမယ်”

သူ့ကိုခေါ်နေသဖြင့် နိုင်ထူးလည်း ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွား
ပြီး ...

“ဟင် ... ငါကရော ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

ကျော်ယက နိုင်ထူး၏အင်္ကျီစကို ခပ်ဖွဖွဆွဲကာ ...

“လာစမ်းပါကွာ ... မင်းလိုက်မှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ၊ ငါ မင်းကို နေ
လယ်စာကျွေးပါ့မယ်”

အတင်းခေါ်နေသဖြင့် မတတ်သာတော့ဘဲ နိုင်ထူး ထရပ်လိုက်ရ
တော့သည်။ ကျော်ယနောက်မှ လိုက်လာရင်း မျက်ခုံးတွေ လှုပ်လာသလို
လည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖုန်းစဆက်ထားသောအချိန်မှ ရေတွက်ကြည့်လျှင်ပင် လေးဆယ့်
ငါးနှစ်လောက် ရှိနေပြီ။ ချချက်ချင်းလာမည်ဟုဆိုခဲ့သော ကျော်ယက
အောက်မလားသေး။ စောင့်ရင်း ငွေလ စိတ်တိုလာတော့၏။

သက်စုကပင် ...

“ငွေလ ... ဟိုကောင် မလာတော့ဘူးထင်တယ်၊ ငါတို့ဟာငါတို့
အိမ်ပြီးပြန်ရအောင်”

ငွေလက နာရီတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခဏလေးပါဟာ၊ ခု ... ဒင်းကို စောင့်နေတာ လေးဆယ့်ငါးနှစ်
အောက်ရှိပြီ၊ တစ်နာရီပြည့်တဲ့အထိ စောင့်ကြည့်မယ်ဟာ၊ အဲဒီအချိန်ထိ
မလာရင်တော့ ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်း လုပ်တော့မယ်”

“အေး ... နင်လုပ်တာက နောက်မှ၊ ဒီမှာ ငါတို့စားထားတာတွေက ဟင်သောင်းကျော်လောက် ရှင်းရမှာဟ”

သက်စုအပြောကို ငွေလက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

“သက်စုရယ် ... နင်ကလည်း လျှာရှည်လိုက်တာ၊ ဟိုကောင်လေးရင် ငါ ရှင်းပါ့မယ်၊ အရေးထဲ”

ငွေလက စုပ္ပပ္ပပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမလည်း မနည်းစိတ်ရှည်အောင်ထားပြီး စောင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဝေမာဦး ပြောသလို ကျော်ယဇ်အများကို စောင့်ရမည်လေ။

ထိုသို့ သုံးယောက်သား စားသောက်ထားသော ပန်းကန်တွေနှင့် မနည်းအောင့်အီးသည်းခံကာ စောင့်နေစဉ်မှာပဲ ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငွေလ ... ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း ... ကျော်ယဇ်ဆိုတဲ့ နင့်အကောင် လာပြီ”

နင့်အကောင်ဆိုသည့် စကားကိုပင် ပြန်မဖြေရှင်းအားဘဲ ငွေလက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ငွေလ အံ့သြသွား၏။ ဟုတ်ပါသည်။ သက်စုပြောသလို ကိုယ့်အကောင်မဟုတ်သော ကျော်ယဇ်ကို တွေ့ပါသည်။ သို့သော် ဒင်းက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်၌ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် အနိုင်နိုင်လျှောက်နေရသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ကာ အတူဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိုင်းနားရောက်တော့ ကျော်ယဇ်ပဲ ...

“နိုင်ထူး ... ထိုင်ကွာ၊ အဲ ... ဖြည်းဖြည်း ... ဖြည်းဖြည်း”

နိုင်ထူးဆိုသည့်လူက တကျွတ်ကျွတ်စုတ်သပ်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျော်ယဇ်လည်း လေပူကြီးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မှတ်တောက်ကာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ငွေလဘက်လှည့်ကာ ...

“ဟူး ... ဆောရီးပဲ ငွေလရေ၊ ငွေလ ဖုန်းဆက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းထလာတာပဲ၊ အဲဒီမှာဗျာ ... ဒီကောင် နိုင်ထူးက လမ်းဆုံကနေ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမြင်လို့ဆိုပြီး အော်ခေါ်ရင်း ဖြတ်ကူးလာတာ၊ ကျောင်းဝင်းထဲ မောင်းလာတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ ပွတ်မိပါလေရော၊ ဆာသေးတာပေါ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပဲ ဝင်ကြိတ်မိတာ၊ အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်က ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးနေလို့ ကြာသွားတာပါ၊ ဆောရီးနော် ... ထပ်ပြီး ဆောင်းပန်ပါတယ်”

ကျော်ယဇ်က အဆုံးမှာ နိုင်ထူးဆိုသည့် လူကလည်း ငွေလကို ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခုလည်း ကျော်ယဇ်က သူ နောက်ကျတာကို ဒီက ငွေ ... ငွေလ မယုံမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပါ ရှင်းပြပေးဖို့ ခေါ်လာတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက ကျော်ယဇ်ကို ခပ်စူးစူးမျက်စောင်းထိုး ထိုက်ရင်း ...

“ရှင်ဟာလေ ... အတော်လူမဆန်တဲ့လူပဲ၊ ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူကို ဒီအထိ ပြန်ခေါ်လာရတယ်လို့”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်က တမင်နောက်ကျပြီးမှ လာတယ်လို့ ငွေလ ထင်နေမှာစိုးလို့ပါ”

ငွေလက မျက်နှာထားကို ပိုပိုသာသာ ဖဲ့လိုက်ပြီး ...

“ဒါကတော့ ... ရှင် ခြေခြေဖြစ်ဖြစ်ရှင်းပြရင် ယုံမှာပေါ့၊ အင်းပေါ့လေ ... ရှင်ကလည်း ယုံချင်စရာကောင်းတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါကို ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိနေလို့လည်း ဒီလိုသက်သေခေါ်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငွေလကလည်းဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင် အကောင်းကို မမြင်ဘူး”

“အောင်မာ ... ရှင့်လို လောင်းကစားသမားကို ဘယ်သူက အကောင်းမြင်နိုင်မှာလဲ”

တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်‘ဖဲ့’နေသဖြင့် ကျော်ယကလည်း စိတ်ရှုပ်လာရသည်။

“ဒီမှာ ငွေလ ... ကျွန်တော် အလောင်းအစားဝါသနာပါတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လုပ်စားနေတဲ့ လောင်းကစားသမားတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ခု မဟုတ်သေးပေမယ့် ကြာရင်တော့ သေချာပေါက် ဖြစ်လာမှာပဲလေ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက နတ်မေးရင် ဆန်ကုန်လိမ့်မယ်၊ မလွဲဘူး”

“ဟာဗျာ ... အဲလို လောင်းကစားသမားတော့ လုံးဝမဖြစ်စေရဘူးဗျာ၊ ငွေလနဲ့ ကျွန်တော် လောင်းမလား”

ရှက်တရက် ကြောင်အင်းသွားပြီးမှ ငွေလက တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါပဲ ကျော်ယ၊ ခုပဲကြည့် ရှင့်စကားထဲမှာကို ဇာတိက ပြလာပြီ”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

ပြောရင်း ကျော်ယက သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် ခုံကုတ်တိုက်သည်။

ဘေးမှာထိုင်နေသည့် သက်စုလည်း ငွေလကိုကြည့်ကာ စိတ်မချည်တော့ဟန်ဖြင့် ...

“ကဲ ငွေလ ... သူ့ကို ဒီကိုခေါ်ထားတာ နင်နဲ့ စကားနိုင်လှပြောဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ထိုအခါမှ ငွေလလည်း မျက်နှာလေး မသိမသာရဲကာ လက်ရှိကိစ္စတို့ သတိရသွားပြီး ...

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်၊ ကဲ ကျော်ယ ... ရှင့်ကို ခေါ်လိုက်တာက ဒီမှာ ကျွန်မစားထားတာတွေကို ရှင်းဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်တော့မယ်နော်၊ ဒီမှာ ... ရှင်း ... ရှင်း”

စားပွဲထိုးခေါ်ရန် ပြင်လိုက်သော ငွေလစကားက အဆုံးထိမရောက်တိုက်ချေ၊ ကျော်ယ လက်ကပျာကယာ ပြကာ ...

“ဟာ ... ခဏလေး ငွေလ၊ ခဏလေး”
ကျော်ယစကားကြောင့် ငွေလက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဘာလဲ ... ရှင့်မှာ ဒီနေ့လည်း ရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံပါမလာဘူးလို့ ပြောမလို့လား၊ မရဘူးနော်”

ကျော်ယက ...
“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ရှင်းပြတာကို တစ်ချက်လောက် နားထောင်ပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ငွေလစားတာကို ရှင်းဖို့ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ သုံး

သောင်းကို အပြုထည့်ထားပါတယ်။ ဒီနေ့လည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုနက ဒီကောင်နိုင်ထူး အက်ဆီးဒန့်ဖြစ်တော့ ဆေးခန်းပြလိုက်ရတယ်လေ။ ကိုယ် ဘက်က မှားတာဆိုတော့ ကားသမားဆီမှာလည်း ဆေးဖိုးသွားတောင်းလို့ ဖြစ်တုန်း ဒါတောင် အဲဒီကားသမားက ဆေးခန်းကိုလိုက်ပို့ပေးတာ။ နိုင်ထူး မှာလည်း ပိုက်ဆံက သိပ်မပါလာတော့ ဆေးခန်းမှာ ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံနဲ့ ရှင်းခဲ့ရတယ်”

ငွေလက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ကာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါဆို ရှင်ပြောချင်တဲ့သဘောက ခု ကျွန်မတို့ စားထားတာတွေရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

ကျော်ယက သူ့အိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်လိုက်ရင်း ပါလာသော ပိုက်ဆံကိုပြကာ ...

“ငါး ... ငါးထောင်တော့ ကျန်သေးတယ်ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီငါးထောင်ပေး၊ နှစ်သောင်းခွဲ ကျန်တယ်လို့ မှတ်ထားလိုက်မယ်၊ ဒီမှာ ... ရှင်းရမှာ တစ်သောင်းကျော်တယ်ရှင်”

“အဲလိုလည်း မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ဟိုလေ ဒီကောင်က ခြေထောက် နာနေတာဆိုတော့ တက်စီနဲ့ သူ့အိမ်ကို ပြန်ပို့ရမှာ၊ အဲဒါ တက်စီဆေး ... ဟေ့ကောင် မင်းတို့အိမ်ထိဆို ဘယ်လောက်ကျနိုင်လဲ”

“အလွန်ဆုံး သုံးထောင်ပေါ့”

နိုင်ထူးစကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက ငါးထောင်ထဲမှ သုံးထောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ နိုင်ထူးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီး ... ကျန်နှစ်ထောင်ကို ငွေလရှေ့ ချပေးလိုက်ကာ ...

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ နှစ်ထောင်ပဲ ရှင်းခဲ့မယ်နော်၊ နှစ်ဆယ့်ရှစ် ကျန်ပေါ့ဗျာ”

ထိုငွေနှစ်ထောင်ကို ငွေလက လှမ်းယူလိုက်ရင်း ကျော်ယအား ဆက်သလို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“ကျော်ယ ... ရှင် ပိုက်ဆံသိပ်မထွက်အောင် အကွက်ဆင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျော်ယက အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးနှင့် ...

“ဘာလို့ အကွက်ဆင်ရမှာလဲ ငွေလရယ်၊ ဒီကောင့်ကိစ္စက မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်လာလို့ပါ၊ ဒါတောင် ကျန်တာ အကုန်ပေးလိုက်တာနော်၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့တောင် လောလောဆယ် ကားခမရှိတော့ဘူး”

“အောင်မာ ... ပြောပုံက၊ ရှင့်ကိုတောင် ကျွန်မက ကားနဲ့ အိမ်ထိ လိုက်ပို့ပေးရမယ့်ပုံပဲ”

“အဆင်ပြေတာပေါ့ ငွေလရဲ့၊ ငွေလလည်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို ခြေထောက်ပဲ့စွာ”

“ဘာပြောတယ်”

ငွေလက စူးစူးဝါးဝါး ထအော်လိုက်သဖြင့် ကျော်ယလည်း မျက်နှာ ချမ်းလျှောက်ကာ ...

“နောက်တာပါဗျာ၊ ငွေလကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ ကျွန်တော် အဲလိုတောင်းဆိုပါ့မလား”

“တောင်းဆိုလို့လည်း မရဘူး၊ ကဲ ... ဒီနေ့ကိစ္စက ပြီးပြီဆိုတော့ နှစ်ထောင် လစ်တော့”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယက ထိုင်နေရာမှ လေးလေးကန်ကန် ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟိုလေ ... ဖြစ်နိုင်တာလေးတစ်ခုတော့ တောင်းဆိုပါရအေး ငွေလဆီမှာ လွယ်ရင် အကြွေးလေးနှစ်ရာလောက် ချေးခဲ့ပါလားလို့”

“ဘာလဲ ... ရှင်အတွက် ကားခလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်ရာနဲ့ရင်းပြီး အံ့စာသွားခေါက် လေးလို့ နိုင်ရင် တက်စီဖိုးရတာပေါ့ ... အဟီး”

ကျော်ယကိုကြည့်ကာ ငွေလစိတ်ထဲ အချဉ်တူးသွားမိသည်။ ထို့ ကြောင့် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရှင်လိုချင်တဲ့ နှစ်ရာကိုတော့ ချေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းတော့မရဘူး၊ ဉာဏ်စမ်းနှစ်ရာဖိုး ဖြေနိုင်မှချေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဖြေမလား”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“လုပ်လိုက်လေ၊ ငွေလ ဘာမေးမှာလဲ ... မေး”

ဒီတစ်ခါတော့ ငွေလက သိပ်ပင်မစဉ်းစားဘဲ အိတ်ထဲမှာ စာအုပ် ထုတ်ကာ ဂဏန်းစဉ်တစ်ခု ရေးပြပြီး မေးလိုက်သည်။

“မေးပြီနော်၊ နှစ်ရာဖိုးမေးခွန်းဆိုပေမယ့် တစ်ရာဖိုးနှစ်ခု ခွဲမေး လိုက်မယ်”

“ပထမတစ်ရာဖိုး မေးချင်တာက ဒီညီမျှခြင်းဟာ မှန်လား၊ မှားလား ဆိုတာပဲ”

ထိုးပေးလာသောစာအုပ်ထဲမှ ဂဏန်းစဉ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

$$XI + I = X$$

တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး ကျော်ယက ...

“တစ်ရာတန်မေးခွန်းဆိုတဲ့အတိုင်း လွယ်လွယ်လေးပါလား၊ ဒီညီမျှခြင်းက မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လို မှန်တာလဲ”

“ဒီအတိုင်းကြည့်ရင်တော့ ဆယ့်တစ်နဲ့တစ်ပေါင်း တစ်ဆယ်ဆို ဆော့ မှားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ငွေလဘက်ကြည့်ရင် ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် က စာအုပ်ကို ပြောင်းပြန်ထောင်ကြည့်လိုက်ရင် ခုလိုဖြစ်သွားတယ်လေ၊ ဒါတော့ မှန်တာပေါ့”

ပြောရင်း ကျော်ယက ချရေးပြလိုက်သည်။

$$X = I + IX$$

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါဆို နောက်တစ်ရာဖိုးထပ်မေးမယ်၊ ဒီညီမျှ ခြင်းကရာ မှန်ရဲ့လား”

ငွေလက စာအုပ်ဆွဲယူကာ ဂဏန်းစဉ်တစ်ခု ရေးလိုက်ပြန်သည်။

$$6 + 24 = 1$$

ကျော်ယက ထိုဂဏန်းစဉ်ကို ခေတ္တမျှစိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီမေးခွန်းကတော့ တစ်ရာငါးဆယ် ဆာဘတ် တန်တာဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ... လူရင်းတွေဆိုတော့ တစ်ရာနဲ့ပဲ ဖြေပေးလိုက်ရမယ်”

ငွေလက မျက်စောင်းပျံ့လှမ်းထိုးသည်။ ကျော်ယက ဆက်၍

“ဒါလည်း မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးတာဗျ၊ အဖြေမှန်ကတော့ ခြောက်ရက်နဲ့ နှစ်ဆယ်လေးနာရီပေါင်းရင် ခုနစ်ရက် ရတယ်လေ၊ ဒီတော့ တစ်ပတ် ရတယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

ဘာမှပြောနေတော့ဘဲ ငွေလက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဒါသည်ကိုပင် ကျော်ယက အားမရသေးဘဲ ...

“ဆန္ဒရှိရင် နောက်တစ်ရာဖိုးလောက် ထပ်မေးချင် မေးဦးလေ”

“တော်ပြီ မမေးတော့ဘူး၊ အကြွေလည်း မရှိတော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယ နင်သွားရ၏။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ့်အဖြစ်က အကြွေလေးတစ်ရာနှစ်ရာ လိုချင်၍ ဉာဏ်စမ်း အတင်းမေးခိုင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့စဉ်းစားမိလိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သနားသွားရ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခေါင်းထဲမှ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၍ ...

“ငွေလက ဉာဏ်စမ်းတွေ၊ ဘာတွေ ဝါသနာပါတယ် ထင်တယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးကြည့်မယ်ဗျာ”

ပြောရင်းပင် ရှေ့မှာရှိနေသေးသော စာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ ပုံတစ်ပုံ ဆွဲပေးလိုက်သည်။

ပြီး စာအုပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော ... အဲဒီပုံလေးကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်၊ တစ်ရာတန် ဉာဏ်စမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြေနိုင်ရင် ထောင့်ငါးရာပေးမယ်၊ ကဲ ... သွားပြီဗျ၊ နောက်နေ့မှ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့၊ လာ နိုင်ထူး ... သွားရအောင်”

သူ့သူငယ်ချင်းကိုတွဲကာ ကျော်ယ ကင်တင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကျော်ယဆွဲပေးခဲ့သောပုံကို သက်စုက အရင်ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် ယူကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာပုံလဲဟ ... ဝေမာ နင်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဝေမာကလည်း ယူကြည့်ကာ ခေါင်းအသာခါ၍ ...

“ပြောတတ်ဘူးဟာ၊ ဟိုကောင်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ”

ထိုအခါမှ ငွေလလည်း စာအုပ်ကို ဆွဲယူ၍ စူးစိုက်ကာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

တစ်စက္ကန့် ...၊ နှစ်စက္ကန့် ...

သုံးစက္ကန့် ...၊

ငါးစက္ကန့်လောက်အကြာမှာတော့ ငွေလ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာကာ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ အသံတစ်သံကလည်း ကျယ်လောင်ခုန်ပေါက်စွာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

တောက်!

ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာတစ်ရွာဆိုရင် ...

မင်းနဲ့ငါဟာလည်း တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာ

နေထိုင်သူတွေပေါ့။

ကောင်မလေးရေ ...

တစ်လမ်းလမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင်ဆုံလာရင်တော့

မေးကြည့်ပါရစေ ...။

If you can love me?

ပြောမိတာပါ”

ဝေမာဦးက ...

“စိတ်ကို ခဏလျှော့ပါ ငွေလရယ်၊ အဲဒီကောင်က နင် ဉာဏ်စမ်း
တွေ နည်းနည်းပါးပါး ငါသနာပါတာကို သိလိုက်ရလို့ ခုလို လုပ်သွားတာ
သေချာတယ်”

ငွေလက ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ် ဝေမာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကောင်ရဲ့ ဉာဏ်စမ်းကို
ငါ အဓိပ္ပာယ်သိပေမယ့် ဖြေလို့တော့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝင်မေးလာပြန်သော သက်စုကို ငွေလက မျက်စောင်းထိုးလိုက်
ရင်း ...

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... နင် အဲဒီကောင် ပေးသွားတဲ့ပုံရဲ့
အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

“နင်ပြောတော့ အဲဒီပုံထဲက အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို သေချာကြည့်
ရင် နံပါတ်တပ်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်က အိုင်၊ နှစ်က အယ်၊ သုံးက အို၊
လေးက ဝို၊ ငါးက အီး၊ ခြောက်က ဝိုင်း၊ ခုနစ်က အို၊ ရှစ်ကတော့ ယူ
... ဆိုတော့”

ငွေလနံပါတ်တပ်ထားသောပုံလေးကို သက်စုက လက်ညှိုးနှင့်
ထောက်ကာ ထောက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

(၁၅)

“တောက်! ဒါဟာ ဒီကောင် ငါ့ကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ ကြောသွား
တာပဲ”

ခံပြင်းစွာပြောလိုက်သည့် ငွေလစကားအဆုံးမှာ သက်စုက အူတူ
တူပုံစံဖြင့် ...

“စနစ်တကျနဲ့ လုပ်ကြံသွားတာမျိုးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား ငွေလ”
အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာ ပြောလာသောစကားကြောင့် ငွေလ
ဒေါသက သက်စုဘက်သို့ အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်ရွှေ့လျားသွားပြီး ...

“အရေးထဲ နင်ကလည်းတစ်မျိုး၊ ဒီမှာ ငါ ဒေါသထွက်နေတာ
နော် သက်စု”

“အေးပါဟာ ... ငါလည်း နင် စိတ်ပြေရာ စိတ်ပြေကြောင်းဆိုပြီး

“အဲဒါကြောင့် ငါ ခံပြင်းနေတာပေါ့”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျော်ယဆိုတဲ့ကောင်က အိုင်ဖုန်းဖိုက်
ဘိုင်ပြီး ပိုက်ဆံနှစ်ရာကိုတောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ချေးရဲသေးတာပဲ”
သက်စုစကားအဆုံးမှာ ငွေလက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး တွန့်
ဆွေးကာ မဲလိုက်ရင်း...

“ငါ့ဘက်ကလည်း ဉာဏ်စမ်းသွားမေးမိတာပါ ပါတယ်”

“အိမ်ကွင်းမှာပါ ထပ်ပြီးဝိုးသွင်းခံလိုက်ရတဲ့သဘောပေါ့”

“သက်စု”

ငွေလ အော်လိုက်သဖြင့် သက်စုမျက်နှာလေးငယ်ကာ ငြိမ်သွား
သည်။ ထိုအခါမှ ဝေမာဦးက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်...

“စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျော်ယဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်တော့
မတော့ဟ၊ သူ အမှတ်မထင်ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်အသုံးချ
တာကိုက သူ့ရဲ့အရည်အချင်းပဲ အဲဒါကိုတော့ နှင် လက်ခံရမယ် ငွေလ”
ဝေမာဦးပြောသလို ငွေလ စဉ်းစားမိသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။
ဝေမာဦးကကဲ ဆက်၍...

“ပိုက်ဆံကိစ္စတုန်းကလည်း နှင်နဲ့ ရေရှည်ပတ်သက်ခွင့်ရအောင်
သူ ဉာဏ်သုံးပြီး ဖန်တီးခဲ့တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်၊ ခု
ဒီတုန်းကလည်း နှင်ကို နောက်သလိုလိုနဲ့ အတည်ပေါက်လုပ်သွားတာပဲ”

ငွေလက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ် ဝေမာ... နှင်ပြောသလို ငါလည်း စဉ်းစားမိပါ
တယ်၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခါတွေ့လို့ ဒင်းမေးလာရင် ဒီပုံရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ နောက်နေ့ အဲဒီကောင်ရောက်လာပြီး
အဖြေကိုမေးရင် ငါက ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

“ဟာ... ဒါများ အိုင်လပ်ယူလို့ပဲ ဖြေရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆို သူ့ကို ငါက ဘာပြောသလို ဖြစ်သွားမလဲ”

သက်စုမျက်နှာက တည်သွားကာ...

“ဟင်... အဲဒါဆို နှင်ကို ငါချစ်တယ်လို့ ပြောသလိုဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့”

“အဲဒါပဲလေ၊ ဒီကောင်က ငါ အဲလိုဖြေတာကို ကြားချင်နေတာ
လေ၊ ပြီးတော့... ဒင်းက ပြောသွားသေးတယ်၊ ငါ ဖြေနိုင်ရင် ထောင့်ထဲ
ရာ ပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒီစကားကရော အသားယူပြီး ပြောသွားတာ မဟုတ်

ငါ့ဗြေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ သူဆင်သွားတဲ့ ထောင်ချောက်ပဲ၊ ဒီပုံရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ငါမသိဘူးလို့ပဲ ပြောရမယ်”

“အမှန်ပဲ ငွေလ၊ ဖြေလိုက်ရင် နှင် ဂွမ်းသွားမှာပေါ့”

“သက်စု ... နှင် ခဏလောက် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းဟာ၊ နှင် ဝင်ဝင်ပြောရင် ငါ ဒေါသပြန်ပြန်ထွက်လာတယ်”

“အေးပါ”

သက်စုက သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့် တမင်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
ဝေမာက ...

“ကျော်ယ ... ရှေ့ဆက်တိုးလာမှာတော့ သေချာတယ်၊ ဒီတော့ နှင် ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

ငွေလက နှုတ်ခမ်းလေးစုက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“လောလောဆယ် ငါ့ဘက်က လုပ်လို့ရတာက သူ့ဆီက ပိုက်ဆံကုန်ဖို့ပဲ လုပ်လို့ရမယ်၊ ဒါမှ ... သူနဲ့ကိစ္စက ပြီးမှာလေ၊ ဒီကြားထဲမှာတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေထဲက အမှားကိုစောင့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အကွက်ကျစိစဉ်စိစဉ် သူ့မှာလည်း ဟာကွက်တော့ သေချာပေါက်နိုင်ပါ၊ အဲဒီဟာကွက်ကို တွေ့တာနဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်ကို သုံးရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် နည်းလမ်းတွေကိုလည်း ငါ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်”

“အင်း ... နှင်လည်း ဒီကောင်နဲ့ တော်တော် စိတ်ရှုပ်နေရပြီ”

“ငါ ဆတ်ဆော့မိတာကိုက ကံဆိုးတာပါဟာ၊ ဘယ်လိုသတ္တဇာန်

ဘယ်တုန်းနုလည်း မသိဘူး”

စိတ်ညစ်ညူးစွာ ညည်းလိုက်သည့် ငွေလစကားအဆုံးမှာတော့ သက်စုလည်း မနေနိုင်ဘဲ (လျှာရှည်ကာ) ဝင်ပြောမိတော့၏။

“ငွေလ ... ဟိုလေ ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်တာကို နှင် နောက်ဆုံး မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ဟေ ... ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

ဆုယ်ခါတစ်ခါ သက်စုဆီမှ အကြံကောင်းလေးများ ရမလားဟု ဆွဲကော ငွေလက မျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့် ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

သက်စုကလည်း ရွှေညာဏ်တော်စူးရောက်စွာ ...

“ဒီလိုလေဟာ ... နှင် ကျော်ယနဲ့ ဆုံရတာက ကံဆိုးတာမဟုတ်ဘဲ နှင့်အတွက် ကျူးပစ်က စနစ်တကျ ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ ဖူးစာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နှင် အဲလိုလေး မတွေးမိဘူးလား”

“သက်စု”

ထိုစကားသံနှင့်အတူ ငွေလ၏လက်ဝါးကလည်း သက်စု၏ကျော ခြင်္သေ့ ကျရောက်သွားလေသည်။

ဗြန်းခနဲ ...။

(၁၆)

ကျော်ယကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားရတာကလည်း ငွေလအတွက် အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။ စာသင်စာကျက်ချိန်မှလွဲ၍ ကျန်သည့်အချိန်များတွင် အနည်းနှင့်အများ စဉ်းစားပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျေနပ်အားရစရာကောင်းသောအဖြေကို မရချေ။

ခုလည်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘာအကြံဉာဏ်မှမရဘဲ ကျော်ယမျက်နှာကသာ အတွေးထဲ ပေါ်လာသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေကို ဒင်းကပဲ တိတ်တဆိတ်အသုံးပြုနေပြီ လားမသိ။ ထိုသို့စဉ်းစားကာ လူးလိမ့်ရင်း ငွေလ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ အိပ်ရာထဲမှာထားသော ဖုန်းက ထပြန်လာသဖြင့် ငွေလ လန့်နိုးသွားရသည်။ အိပ်မုန်စုံများဖြင့် နာရီကို လှမ်းကြည့်

ထိုက်မိသေးသည်။ အချိန်က ဆယ်တစ်နာရီစွန်းစွန်း...။ ဒီအချိန်ကြီးကျယ် ဆယ်လိုနားမလည်မသိတတ်သောလူက ဖုန်းခေါ်လာသည်မသိ။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ စိတ်တိုသွားရပြီး ခေါ်လာသောနံပါတ်ကို ကြည့်ထိုက်သည်။ ဖုန်းခေါ်လာသူက ကျော်ယ။ စိတ်ထဲမှာလည်း ထောင်းခနဲ ခြစ်သွားရ၏။ ဒင်းက အိပ်ချိန်ကိုပင် လာနှောင့်ယှက်နေလေပြီ။

စိတ်တိုစွာ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ကျော်ယ၊ ဒီအချိန်ဟာ လူတွေ အချိန်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ဪ ငွေလရယ် ... ဆယ်တစ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါဆို အချိန် အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့လူတွေက လူတွေမဟုတ်တာကျနေတာပဲ”

“ရှင်လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ခု ဘာကိစ္စရှိလို့ ဖုန်းခေါ်တာလဲ”

“ငွေလ အိပ်ပြီလားဆိုတာ သိချင်လို့”

“ဘာ”

စိတ်ကတိုသည်ထက် တိုသွားရ၏။ အိပ်ပျော်နေသည့်လူကိုမှ အိပ်ပြီလားဟု သိချင်၍ ဖုန်းဆက်သည်တဲ့လေ။ တောက် !!

ငွေလ အော်လိုက်တော့မှ ကျော်ယက ...

“နောနီတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့ပါ။ မနက်ဖြန် နံနက်လေ ဟိုဝိုက်ဆံထဲက ငွေလ စားချင်တာကို ဝယ်လာပေးရင် ကောင်းသားလို့ ဟို ... ကျောင်းမှာမရောင်းတဲ့ စားစရာတစ်ခုခုပေါ့၊ ငွေလ စားချင်လဲဟင်”

အရေးထဲ ဘာတွေလာမေးနေမှန်းလည်း မသိချေ။ ငွေလလည်း

ညစ်ကျယ်ကျယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ ... ပြောမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ပီစာစားခွင့် တယ်။ အကြီးဆုံးဆိုတာကို ဝယ်လာခဲ့၊ ဒါပဲ”

ပြောပြီး ဖုန်းချရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ကျော်ယက ...

“ခဏလေး ခဏလေး ငွေလ ... ပြန်အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်လောက် ဆုတောင်းပြီးမှ အိပ်ပါလားလို့”

“ကျွန်မက ဘာကိုဆုတောင်းရမှာလဲ”

“ဪ .. ရခိုင်ပြည်နယ်က ဒုက္ခသည်တွေ အမြန်ဆုံးဘေးကင်းပြီး ရခိုင်ပဋိပက္ခကြီးလည်း အမြန်ဆုံး ပြေလည်ပါစေလို့လေ”

“ရှင်”

ထိုသို့ပြောလာမည်မထင်၍ ငွေလ အံ့သြနေချိန်မှာပဲ ဂွတ်နီလ် ငွေလဟု ပြောကာ ကျော်ယက ဖုန်းချသွားလေသည်။

စိတ်တိုနေသည့်ကြားမှ ငွေလ ပြုံးမိသွား၏။ ဒါသည် ကျော်ယက နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြုံးမိသော ငွေလ၏ပထမဆုံးအပြုံး။

ညသည် ဝန်းစက်သော လမင်းကြီးအရိပ်အောက်၌ လှပနက်နေနေလေပြီ။

လူတချို့ မြန်ရေယှက်ရေ စားသောက်နေကြချိန်မှာ ‘
အဲဒီလူတစ်စုကတော့ အစားအသောက်ပေးမယ့်
လက်တွေကို ကမ်းလင့်လို့
လူတချို့ ပျော်ရွှင်နေကြချိန်မှာ
အဲဒီလူတစ်စုကတော့ နာကျင်တုန်ခါလို့
လူတချို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျချိန်မှာ
အဲဒီလူတစ်စုကတော့ လမင်းကြီးကို မျှော်လင့်တကြီးငေးလို့
လူတချို့ အားအင်သစ်နဲ့ မနက်ခင်း ခိုးထချိန်မှာ
အဲဒီလူတစ်စုတော့ မနက်ခင်းဟာ ညလို မှောင်နေသေးလို့
သံသရာဒုက္ခ ဝင့်ဆင်းရဲမှ အမြန်ဆုံးကင်းလွတ်ခွင့်
ပေးသနားတော်မူပါ အရှင်ဘုရား ...။’

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်က မစားချင်လို့လား”

မချိုမချဉ် ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို သက်စုက ...

“စားမှာပေါ့ဟ၊ ငါက အံ့ဩသွားလို့ပါ”

ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ငွေလက ဘူးကိုဖွင့်၍ ပီဇာမုန့်ကို ထုတ်
တိုက်သည်။

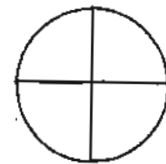
ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်ယက ...

“ဟိုလေ ငွေလ ... ခု ဒီမှာရှိနေတာက ကျွန်တော်အပါအဝင်
အေးယောက်ဆိုတော့ လေးပိုင်းပိုင်းလိုက်ပါလား၊ ကျွန်တော်လည်း စားချင်
ပြန်”

ငွေလက ခပ်စွေစွေပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီလို အလယ်က နှစ်ခါပိုင်းလိုက်ရင်း လေးပိုင်းတော့ ရမှာပေါ့၊
အေးမဲ့ ရှင်ကိုတော့ မကျွေးနိုင်ဘူး၊ ဒီကင်တင်းထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်မ အသိ
အင်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်ကျွေးလိုက်မှာ”

ပြောရင်း ငွေလက လက်ညှိုးကို ရေခဲခွေးဆွတ်ကာ စားပွဲပေါ်၌
အေးတစ်ပုံ ဆွဲပြလိုက်သည်။

ကျော်ယက ကြည့်ကာ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟာဗျာ ... ဒါတော့ ငွေလက မကျွေးချင်လို့ တမင်ညစ်နေတာ”

(၁၇)

ကတိပဲတည်သည်လား။ အကြံအစည်တစ်ခုခုများ ရှိနေ၍လည်း
မပြောတတ်ချေ။ နောက်နေ့မှာပဲ ပီဇာမုန့်ဘူးကြီးကိုငင်ကာ ကျော်ယ
တကယ်ပင် ရောက်ချလာပါသည်။

စားပွဲပေါ် ပီဇာဘူးကြီးတင်ကာ ကျော်ယက အသာပင် ထိုင်လိုက်
ရင်း ...

“ရော့ ငွေလ ... ငွေလ စားချင်တယ်ဆိုလို့ တကူးတက သွား
ဝယ်လာတာနော်၊ ဒီပီဇာက လေးထောင်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကျွန်တ
က နှစ်သောင်းလေးထောင်ပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် သက်စုက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ငွေလ ... ဒီပီဇာက နင် သူ့ကို တကယ်ပဲ မှာထားတာလား”

“ရှင် သိရင် ပြီးတာပဲလေ”

ထိုသို့ပြောရင်း ငွေလက ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲခေါ်မှ အသိတစ်ယောက်
ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ငုဝါရေ ... ခဏလာဦး၊ နင့်ကို ငါ ပီဇာကျွေးချင်လို့”

ခေါ်သံကြောင့် ငုဝါဆိုသော ကောင်မလေးက ထလာပါသည်။
သို့သော် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ နောက်ထပ်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
လည်း အဖော်ပါလာသေးသည်။

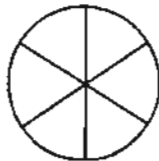
သုံးယောက်စလုံး လျှောက်လာသည်ကိုကြည့်ကာ ကျော်ယဇာ
ရယ်လိုက်ပြီး ...

“သွားပြီ ငွေလ၊ ဟိုမှာက ထလာတာ သုံးယောက်တောင်ဆိုတော့
ငွေလရဲ့ မုန့်လေးပိုင်းကလည်း လောက်တော့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ
ကြောင့် ပြောတာပေါ့ ခုနကပဲ ကျွန်တော့်ကို ကျွေးလိုက်ပါလို့”

ကျော်ယဇာကကြောင့် ငွေလက မျက်ခုံးလေးကို အသာမင့်ထား

“ဒါလည်း မခက်ပါဘူးရှင်၊ ဒီပီဇာကို သုံးချက်လှီးပြီး ခြောက်ပိုင်း
ပိုင်းလိုက်မှာပေါ့ ဒီလိုလေ”

ငွေလ ပြောရင်း စားပွဲပေါ်မှာပဲ နောက်တစ်ပုံ ဆွဲပြလိုက်ပြန်၏

ထိုပုံလေးကို ကြည့်ရင်း ကျော်ယ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ... ကျွန်တော်လည်း ငွေလလိုပဲ သုံးချက်ပဲ
လှီးမယ်လေ၊ တကယ်လို့ မုန့်ခြောက်ပိုင်းထက် ပိုလာရင် ကျွန်တော့်ကို
ကျွေး မလား”

ငွေလ တွေခနဲ ဖြစ်သွားရရင်း ...

“လုပ်ကြည့်လေ ... သုံးချက်ပိုင်းရင် မုန့်ခြောက်ပိုင်းထက် ဘယ်
ထိုမှ ပိုမထွက်နိုင်ဘူး၊ ပိုရင် ကျွေးမယ်”

ထိုအချိန်မှာ ...

ခုနက ငွေလ လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ကောင်မလေး သုံးယောက်ပါ
ချောက်နေကြပြီဖြစ်၍ ကျော်ယအပါအဝင် အားလုံး ခုနစ်ယောက် ပိုနေလေ
ပြီ။

ကျော်ယက ပီဇာလှီးရန် ဓားကို အသာယူလိုက်ပြီး ...

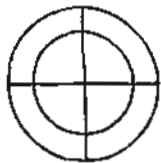
“ကဲ ... လှီးပြီနော်၊ ဒီလို တစ်ချက်၊ ဒီလိုတစ်ချက်၊ ပြီးတော့
... ဒီလိုလေး တစ်ချက်၊ စုစုပေါင်း သုံးချက်ပဲ လှီးလိုက်မယ်ဗျာ၊ ကဲ
... ဘယ်နှပိုင်း ရသွားလဲ”

“ဟင်”

“အို”

အားလုံးပဲ အံ့သြသွားကြ၏။

ကျော်ယ လှီးလိုက်သော သုံးချက်က အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ကျော်ယက ...

“ကဲ ... မြင်တဲ့အတိုင်း မုန့်ရှစ်ပိုင်း ရတယ်နော်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက် တစ်ပိုင်းစီယူကြ၊ ကျန်တဲ့နှစ်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော် စားမယ်”

စကားအဆုံးမှာ ငွေလက ကျော်ယကို ဂြိုဟ်ကြည့် ကြည့်လိုက် ရင်း ...

“ရှင် ... တော်တော်လူလည်ကျပါလား ကျော်ယ”

“ဟာ ... ဘာမှ လူလည်မကျပါဘူး၊ ပြောတဲ့အတိုင်း သုံးချက်စီ လှီးတာပဲလေ”

“တောက်!”

ငွေလ တက်ခေါက်ပြန်သည်။ ကျော်ယနှင့် ပတ်သက်ပြီး တက် ခေါက်ရသည်မှာ တစ်ကြိမ်ကို တစ်ထောင်လောက် ရလျှင် ငွေလတစ် ယောက် ပိုက်ဆံ မနည်းပင် ရနေလောက်ပြီ။

ကျော်ယက ပီဇာစားရင်း ...

“ငွေလ ... မနေ့က ကျွန်တော် ဆွဲပေးခဲ့တဲ့ ပုံလေးရဲ့အဓိပ္ပာယ် ကို သိပြီလားဟင်”

“မသိဘူး၊ သိလည်း မဖြေဘူး”

တဟင်းဟင်းရယ်ကာ ကျော်ယက ...

“ငွေလက ထောင့်ငါးရာ မလိုချင်ဘူးထင်တယ်၊ မသိရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်ဗျာ၊ အဲဒီပုံလေးရဲ့အဓိပ္ပာယ်က အိုင်လပ်ယူတဲ့၊ ဆိုလိုချင် တာတော့ဗျာ ... ငွေလကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘာ!”

လူအများရှေ့မှာ ပေါ်တင်ကြီး ရည်းစားစကားပြောခံလိုက်ရ၍ ငွေလ သွားရသည်။ ချက်ချင်းပင် မတ်တတ်ထရပ်ကာ ကြိုးအော်ပစ်လိုက်

ကျော်ယလည်း လန့်သွားရပြီးမှ ငွေလကို မရဲတရဲလေးကြည့်ကာ

“ငွေ ... ငွေလ ... ကျွန်တော် ငွေလကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ မှာသွားလို့လဲဟင်”

“ရှင် ... ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ကျော်ယ၊ လူကြားထဲမှာ ကျွန်တို့ အရှက်ခွဲလိုက်တာလား၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ ...”

ဒေါသတကြီးဖြင့် ကောက်ပေါက်ရန် စားပွဲပေါ်မှ ရေနွေးခွက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

“ငွေလ ... သတိထားလေ၊ နင် ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးနော်”
လက်ကိုဆွဲရင်း သတိပေးလိုက်သော ဝေမာဦးစကားကြောင့် ငွေလ ခြစ်သွား၏။

ဝေမာဦး၏အကြည့်တွေကလည်း အဓိပ္ပာယ်များစွာပါကာ တစ်စုံ တစ်ရာကိုပင် အသံတိတ်ပြောပြနေသလို ...။

ထိုအကြည့်ကြောင့် ငွေလခေါင်းထဲ၌ လက်ခနဲဖြစ်သွားရရင်း သက်ပြင်းကို ကျိတ်ချလိုက်သည်။

ပြီး...ရပ်နေရာမှ ထိုင်ချလိုက်ကာ...

“ကျွန်မ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပဲ ကျော်ယ”

ငွေလစကားကြောင့် ကျော်ယလည်း ကြောင်အမ်းနေရာမှ သထုံဝင်လာပြီး...

“ရ...ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ရမှာပါ။ တကယ်တော့ ဒီစကားမျိုးကို ဒီလိုနေရာမှာ မပြောသင့်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က ရှင့်စကားကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းပေးမှာပေါ့”

ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သော ငွေလကို ကျော်ယက ခေါင်းအသားခါပြလိုက်ရင်း...

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုတော့ ပြန်မရှုပ်သိမ်းနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ငွေလကို တကယ်ကြီး ချစ်တာပါ”

“လုပ်လာပြန်ပြီ”

ကျော်ယက ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ငွေလက...

“ရှင်ပြန်တော့ ကျော်ယ၊ ဒီနေ့ ရှင် ဒီမှာဆက်ထိုင်နေရင် ဒါတော့ ပြောနေဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ ရှင် ကျွန်မနဲ့ စကားပြောချင်ရင် ညကျမှ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ခုတော့ သွားတော့”

ကျော်ယတစ်ယောက် ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ထထွက်သွားသော ကျော်ယ၏ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ ငွေလ

ပြန်လိုက်မိ၏။ ထိုအပြုံးကတော့ ကျော်ယနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြုံးမိသော ငွေလ၏ ဒုတိယဗွီအပြုံး။

အဓိပ္ပာယ်ကလည်း နားလည်ရခက်စွာ...။

လှစ်ခနဲပြုံးရင်း ကျော်ယ ပေးလာသော ပီကေကို ငွေလ လှမ်း
ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်ခုံးအတွန်ချိုး၍ ...

“ဘာလဲ ကျော်ယ ... ရှင်က ကျွန်မအကြိုက်၊ ကျွန်မရဲ့ဝါသနာ
တွေကို လိုက်လေ့လာနေတာလား”

ကျော်ယက ဟီးခနဲ ရပ်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အမူအကျင့်
တွေကိုတော့ သိထားသင့်တာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ စာအုပ်တွေ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးကြည့်ဖူးတာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက ရယ်သည်။ ထိုခပ်လွင်လွင်ရယ်သံ

လေးက ကျော်ယကို ဘိုင်းခနဲပစ်လဲသွားစေလောက်၏။

ကျော်ယကပဲ အားမလိုအားမရ ပုံစံမျိုးဖြင့် ...

“ငွေလ ... ကျွန်တော် ပရိုပိုက်လုပ်ထားတာကို ဘာဖြစ်လို့ အဖြေ
ပြန်သေးတာလဲဟင်”

ငွေလက မျက်ခုံးလေးအသာပင့်၍ ...

“စဉ်းစားနေတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ... နေစမ်းပါဦး ရှင်က ကျွန်မဆီက
အဖြေကို ဘယ်နေ့လောက် လိုချင်တာလဲ”

ငွေလက ဘာသဘောနှင့် မေးသည်တော့မသိ။

တခြားလူဆိုလျှင်တော့ ခုပဲဟု ပြောလိုက်မည်သာဖြစ်သည်။

ကျော်ယက ထိုသို့ပြောလိုလည်း မဖြစ်သေး။ ဟိုကောင်တွေနှင့် လေ့လာ
ထားတာက ပိုက်ဆံကုန်သည့်နေ့မှာမှ ဖြစ်သည်။

(၁၈)

“ရှင် ... တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျွန်မအတွက် ပိုက်ဆံလာရှင်
နေတာဆိုတော့ ရှင့်လက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ ကျော်ယ”

ကျော်ယက မျက်ခုံးအသာပင့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ခုနစ်ထောင်လောက်တော့ ကျန်သေးတယ်ဗျာ
... မဟုတ်ဘူး ... ခုနစ်ထောင်မှာ နှစ်ရာလျော့မယ်”

“ဟင် ... ကျွန်မ နှစ်ရာတန်လည်း ဘာမှမစားဘူးနော်”

ငွေလစကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက သူ့အိတ်ထဲမှ ပီကေထွက်
လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်ရာဆိုတာက ငွေလစားဖို့ ပီကေထွက်
လို့ပါ၊ ရော့ ... ငွေလက ပီကေ အမြဲစားတတ်လို့လေ”

ထိုကြောင့်...

“သိပ်တော့ မလောချင်ပါဘူး ငွေလရယ်၊ ဟိုလေ... ငွေလကို ကျွန်တော် လာလာရှင်းပေးနေတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်တဲ့နေ့ကျရင် အဖြေပေးပါလား လို့နော် ငွေလ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့”

“ဟား... ကျေးဇူးပဲ ငွေလ”

အပျော်စက်လက်နှင့် ကျေးဇူးပင် တင်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော်...

ငွေလစကား၏အတိမ်အနက်ကို နောက်နေ့တွေကျမှပဲ ကျော်ယ သဘောပေါက်ရလေတော့၏။

(၁၉)

“ငွေလ... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အာ... ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီသောက်နေတာပဲဟာကို”

“ဟာကွာ... ကျွန်တော်က ငွေလစားတာကို ရှင်းပေးဖို့ လာတာ လေ၊ ဘာမှမစားတော့ဘူးလား”

“ဗိုက်မှမဆာတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကော်ဖီပဲ သောက်တာပေါ့”

“ဟာကွာ... ကျွတ် (စ်)”

ကျော်ယ ခေါင်းပဲ ကုတ်မိတော့၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ပိုက်ဆံကုန် သည့်နေ့တွင် အဖြေပေးပါမည်ဟု ပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း နောက်နေ့ တွေမှာ ငွေလက ကျော်ယ ရောက်လာလျှင် ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မစား တော့ချေ။

ဒါကို ကျော်ယကလည်း မသိသည်မဟုတ်။ ငွေလက ထိုပိုက်ဆံ မကုန်အောင် ညစ်၍ တမင်လုပ်နေမှန်း သိသည်။

ထိုကြောင့် အသည်းယားသွားရပြီး ...

“ငွေလ ... ကျွန်တော် လာရင် ဘာမှမစားတာဟာ တမင်အချို့ ဆွဲထားတာမလား”

“ဟင် ... ဘာကို အချိန်ဆွဲရမှာလဲ”

“ဆွဲတာပေါ့၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဒီပိုက်ဆံ မြန်မြန်ကုန်အောင် လို့ ကျွန်တော့်အိမ်အထိတောင် လိုက်စားသေးတာပဲ။ ခု ပိုက်ဆံကုန်ရင် အဖြေပေးပါမယ်လို့ ပြောပြီးကတည်းက ကော်ဖီပဲ သောက်တော့တယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ ... တစ်ရက် ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ပီကေတစ်တောင့်နဲ့ ရှင်းနေရင် ဒီပိုက်ဆံက တော်တော်နဲ့ ဘယ်ကုန်တော့မှာလဲ၊ ငွေလဆီက အဖြေကို ကျွန်တော် အကြာကြီး စောင့်နေရမှာပေါ့”

ငွေလက ဆံနွယ်လေးများ ဝဲခါသွားသည်အထိ တသိမ့်သိမ့်ရယ် လိုက်ပြီး ...

“ဒါကတော့ ပြောခဲ့တဲ့စကားအတိုင်းပဲလေ၊ ရှင် မစောင့်နိုင်ရင် မစောင့်နဲ့ပေါ့”

“ဟူး”

ကျော်ယက လေပူကြီးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ မှုတ်ထုတ်ပြလိုက်သည်။ တစ်ရက်တစ်ရက် ထိုကော်ဖီတစ်ခွက်ဖိုး ရှင်းဖို့ကိုပင် မနည်းလိုက်ချောင်းနေ ရသောဘဝ ဖြစ်နေ၏။ သနားစရာပင် ကောင်းလှသေးတော့သည်။

အရယ်ရပ်တော့မှ ငွေလက ...

“ကျော်ယ ... ရှင်က လောင်းကစားလုပ်တာကို တော်တော်သိသ နာ ပါတယ်နော်၊ ဘယ်တော့မှ အဲဒီအကျင့်ကို ဖျောက်မှာလဲ”

ကျော်ယမျက်နှာက တည်သွားကာ ...

“ရပ်မှာပါ၊ ငွေလကို ကျွန်တော် တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးသလို ကျွန်တော်က ထိုလောင်းကစားသမား မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင် လောင်းတယ်ဆိုတာကလည်း ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ငွေလိုလို့ပါ။ အဟဲ့ ... ငွေလနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် တော့ လုံးဝမလုပ်တော့ဘူးဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပေါ့၊ ကျွန်မကြောင့် ရှင် လောင်းကစားမလုပ်တော့ဘူးဆိုရင်လေ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံတွေကုန်အောင် မြန်မြန်စားပြီး အဖြေပေးပါတော့နော် ငွေလ”

စကားအဆုံးမှာ လက်အသာကာပြလိုက်ရင်း ...

“ခဏလေးပါ ကျော်ယ၊ အဲဒီပိုက်ဆံလည်း ကုန်သွားတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မက ရှင့်ကို အဖြေပေးပြီပဲဆိုပါစို့၊ ကျွန်မပေးတဲ့ အဖြေဟာ ရှင့်အတွက် ရလဒ်မကောင်းဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဥပမာ ရှင့်ကို ငြင်းလိုက်တာမျိုး ပေါ့”

“ဗျာ”

ကျော်ယ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ပြီးမှ ... သက်ပြင်း ငွေငွေချလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကံပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါလဲ”

ကျော်ယုဖြစ်သွားသောပုံစံကိုကြည့်ကာ ငွေလက ပြီးတုံ့တုံ့နှင့်

...

“အဲဒီလောက်လည်း မျက်နှာ ပျက်မသွားပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်မျှော်လင့်ထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”

“လေး ... လေးထောင်နှီးပါးပဲ ငွေလ”

လေးထောင်နှီးပါးဟု ခပ်တိုတို ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ငွေလက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ ... မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီလေးထောင်ဖိုး အစား အသောက်ကို ကျွန်မ ကုန်အောင်စားပေးမယ်၊ ပြီးရင် ရှင့်ကို အဖြေပေးမယ်”

“ဗျာ ... တကယ်”

“ဪ ... တကယ်ပါဆို၊ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ကတိမတည်ဖူးလို့လဲ၊ ကဲ ... ကျွန်မ အတန်းသွားတက်မယ်နော်”

ပြောရင်း ငွေလက ထရပ်လိုက်သဖြင့် ကျော်ယု မရဲတရဲလေး မေးလိုက်သည်။

“ငွေလ ... မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ကံကောင်းမှာလားဟင်”

ငွေလက မျက်နှာအသာပင့်ရင်း နားသည်စပ်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ကုတ်ကာ ...

“ကံကောင်းမှာလားဆိုတော့ ... အင်း ... ရှင် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့ပေါ့”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ငွေလပြောသွားသောစကားနှင့် အမူအရာကိုကြည့်လျှင် ကိုယ့်အတွက် အဖြေသည် ကံမဆိုးနိုင်ဟု ကျော်ယုက တစ်ဖက်သတ်ကြီး/ မညှာမတာ/ ခဲခဲရင့်ရင့် မှတ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ...

“အမှန်ပဲ၊ အသိပေးတယ်ဆိုတာထက် မနက်ဖြန် မင်းတို့ပေးရ
ဆုံး ပိုက်ဆံသုံးပုံကိုပါ တစ်ခါတည်း ထည့်လာခဲ့လို့ ပြောတာ”

“ဘာ”

နှစ်ကောင်စလုံး ညစ်သွားကြပုံက အထင်းသား။ ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေ
ပြီးမှ မင်းမင်းထွန်းက ...

“ဒါပေမဲ့ကွာ ... ငွေလက မင်းကို ငြင်းလိုက်ရင်ကော”

ကျော်ယက ခေါင်းခါရင်း ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ ငွေလကို သွေးတိုး
သလို မေးကြည့်လိုက်ပြီးပြီ၊ ငါလိုချင်တဲ့အဖြေက သေချာပေါက် ရမှာပဲ၊
သေမဲ့ မင်းတို့စိတ်ကျေနပ်အောင်တော့ ငါလည်း ပိုက်ဆံထည့်ယူလာခဲ့ပါ
မယ် ကဲ ... မနက်ဖြန်မှ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

ကျော်ယ လှည့်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ မင်းမင်းထွန်းနှင့်ပြီးဇော်
ညီတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
ကြည့်တွေ့ကာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
လိုက်ကြသလိုမျိုး။

ခေါင်းမောရင်ကော့ကာ ထွက်သွားသော ကျော်ယကတော့ ခပ်
လှမ်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

(၂၀)

“ဘာ ... မနက်ဖြန် မင်းကို ငွေယက အဖြေပေးတော့မယ်
ဟုတ်လား”

တအံ့တသြမေးလာသော မင်းမင်းထွန်းကို ကျော်ယက ပခုံးတွန့်
ပြလိုက်ရင်း ...

“ညာစရာလားကွာ၊ လက်ကျန်ပိုက်ဆံကို ကုန်အောင် မနက်ဖြန်
သူစားပေးမယ်၊ ပြီးရင် ... အဖြေလည်း ပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါဟာ ... ငါ
အတွက် ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပေါ့ကွာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဒီကိစ္စကို ငါတို့ကို တမင်လာအသိပေး
တာလား”

ပြီးဇော်အမေးကြောင့် ကျော်ယက ...

ထိုစကားကြောင့် မင်းမင်းထွန်း အိုးတိုးအင်းတင်းဖြစ်သွားတာ...

“ဟာ ... အဲဒီသဘောမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ ...

ကျော်ယနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား သေသေချာချာ စဉ်းစားနိုင်အောင်မိ
ဒီကောင်လို အလောင်းအစားဝါသနာပါတဲ့ကောင်ကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ
သူအဖြစ် လက်ခံဖို့ဆိုတာက ရေရှည်မှာ”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ငွေလက လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ခဏလေး ... ရှင်တို့ပြောချင်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီပွဲမှာ ရှင်တို့ ရှုံးမှာ အသေအချာပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မ
သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးလိုက်တော့မှာမို့လို့ပဲ”

“ဗျာ”

ထပ်ဗျာရပြန်သည်။ ငွေလကပဲ ပြုံး၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူက ကျွန်မကို ကတိပေးထားတယ်ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ ချစ်သူတွေ
ဖြစ်ပြီးရင် နောင်ကို အလောင်းအစားမလုပ်တော့ပါဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ ကိုယ့်
ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံမယ့်သူရဲ့နောက်ဆုံးပွဲလေးကိုတော့ နိုင်စေချင်တာ
ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

နှစ်ကောင်စလုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်
အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ မနက်ဖြန် ဝိုက်ဆံယူလာမို့ပဲ
မို့တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ကောင်စလုံး လေးကန်စွာထရပ်ရင်း ...

(၂၁)

“ရှင်တို့ပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေပဲလား”

ခပ်တည်တည်မေးလာသော ငွေလစကားအဆုံးမှာ မင်းမင်းထွန်း

က ...

“အမှန်ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ ကျွန်
ပြောခဲ့တာကတော့ ခင်ဗျားကို သူ တကယ်ချစ်တာပါတဲ့၊ ချစ်တာက
သတ်၊ လောင်းတာက သတ်သတ်လို့တော့ ပြောတာပဲ”

ငွေလက ပြုံးသည်။ ဝေခွဲရခက်သော အပြုံးမျိုးလည်း ဖြစ်
ပြီး ... မင်းမင်းထွန်းတို့ကိုကြည့်ကာ ...

“ရှင်တို့က ဘာသဘောနဲ့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မဆီ လာပြောရတာ
ဒီကိစ္စ ကျွန်မ သိသွားလို့ ငြင်းလိုက်ရင် ရှင်တို့ ဒီပွဲမှာ နိုင်အောင်လို့

“ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီကောင်အပေါ် ခုလို သဘောထားပေးနိုင်တာက တကယ်ချစ်လို့ပဲလို့ နားလည်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ ... ခွင့်ပြုပါဦး”

ငွေလရှေ့မှ နှစ်ကောင်စလုံး လှည့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းလောက်ပဲ လှမ်းရသေး၏။

“ခဏလေး ... ရှင်တို့ကို ပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးလို့”

ရှုံးပါပြီဆိုကာမှ ဘာပြောဦးမလဲဟု တွေးကာ နှစ်ကောင်စလုံး ငွေလဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရပြန်သည်။ ငွေလ နှုတ်ခမ်းထက်မှာတော့ မလွှင့်ပစ်သေးသည့် အပြုံးတစ်ခုက ရှိနေပါသေး၏။

(JJ)

လက်ကျန်ပိုက်ဆံကို ရှင်းပြီးချိန်မှာတော့ ကျော်ယက ရင်ခုန်စွာ

“ကဲ ငွေလ ... ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဟိုပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မတော့ဘူးနော်၊ အဖြေပေးတော့”

“တကယ်ကြီး ပေးရမှာလား”

မချိုမချင်ပုံစံဖြင့် ပြန်မေးလာသော ငွေလကို ကျော်ယက အသံ ...

“ဟာ ... တကယ်ကြီးပေါ့၊ ပြောပါ ငွေလရယ် ... ကျွန်တော် အရမ်းသိချင်နေပြီ ... ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်”

“ဪ...ဟေ့”

“ငွေလ ... မနောက်နဲ့ကွာ၊ ကျွန်တော်က တကယ်ပြောတာ
အဖြေပေးပါတော့နော်”

ငွေလက ...

“ပေးတော့ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ရှင့်ဆီမှာ ဟိုအိမ်
ကျန်ဦးမလားဆိုတာ စစ်ကြည့်ပါဦး”

“ဟာ ... မကျန်ဘူး၊ လုံးဝမကျန်ဘူး၊ ဒီမှာကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျော်ယက ကျောပိုးအိတ်ကို ဖော်ပြ
သွန်ချပြလိုက်သည်။ ထွက်ကျလာတာတွေက ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘဲ
အချို့ ဖိုးကော်ပြားများ၊ ဖဲထုပ်၊ အံစာသီးနှင့် အကြွေစေ့တို့သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ကာ ငွေလက ...

“ဟင် ... ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားရင် လောင်းတာ
မလုပ်တော့ဘူးဆို၊ ဒါတွေက ရှိနေတုန်းလား”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကျော်ယက စာအုပ်မှအပ သူ့လက်စွဲ
ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းကာ စားပွဲအောက်မှ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်ထုတ်
ရင်း ...

“တစ်ခုပြောမယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဒီပစ္စည်းတွေ မရှိတော့
ဘူးဆိုတော့ ငွေလက ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်
တာ သေချာပြီ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲ ... ဟို ... အဲဒါကလေ”

ငွေလ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ကျော်ယက

“ကဲပါ ငွေလရယ် ... မငြင်းပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို
အိတ်ထဲထည့်ဆီရင် ခေါင်းလေးညိတ်ပြန်ရ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေသော ကျော်ယကိုကြည့်ကာ
ငွေလက ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဝမ်းသာဖူးသို့သွားသောပုံစံနှင့် ကျော်ယက
နာမည် ထုခန့်လိုက်ရင်း မဆံမဆိုင် ဆိုလိုက်သည့်သီချင်းက ...

“ဟား ... ပျော်လိုက်တာဗျာ၊ ဗမာနိုင်ပြီ ... တို့ဗမာနိုင်ပြီ ... ဟေ့
ဗမာနိုင်ပြီ”

ဟူ၍ ...။

ဘာမှလည်းမဆိုင်ချေ။ သို့သော် တစ်ဖက်ကကြည့်လျှင်တော့
သိသည်ဟု။

ကျော်ယက ...

“ပျော်တာပေါ့ကွာ၊ ငါ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာပဲဥစ္စာ”

“ပိုက်ဆံသုံးပုံးကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံက တခြားအတွက်လိုလို့ မင်းတို့နဲ့ လောင်းတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ချစ်က စစ်မှန်လို့ ငွေလနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတာပဲလေ”

မင်းမင်းထွန်း အေးစက်စက် ပြုံးသည်။ ပြီး ...

“ငါတို့ ရုံးခွဲတာကိုတော့ သိပ်အစာမကြေဘူး ကျော်ယ”

“ဟ ... ဒါကတော့ ရုံးတဲ့လူတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပဲလေ”

စကားအဆုံးမှာ ဖြိုးဇော်က ...

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး ကျော်ယ၊ မင်းနဲ့ငါတို့ အလောင်းအစားတစ်ခု ထပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ကြေးလည်း အရင်တစ်ခါထက် များမယ်ကွာ ... ဘယ်လိုလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်ယမျက်နှာက တည်သွားသည်။ ပြီးမှ ဆိုင်းအသာခါရင်း ...

“တော်ပြီကွာ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတော့ လိုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားနည်းနဲ့ပဲ ရှာတော့မယ်၊ အလောင်းအစားမလုပ်တော့ဘူးလို့ ငွေလကို ကတိပေးထားလို့”

“ဟား ဟား ... မင်းဟာလေ တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ကောင်မကွာ၊ ငါ့ရည်းစားပါဦးကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ငါတို့ အလောင်းအစားလုပ်မှာကလည်း အရင်တစ်ခါထက် ဆက်ကလို့ ငွေလနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလောင်းအစားပဲ”

(၂၃)

ငွေလနှင့်ချစ်သူရည်းစားဖြစ်တာက နှစ်ရက်နှင့်တစ်ပိုင်းသာ ပိုမိုသည်။ ထိုရည်းစားသက်တမ်းအတွင်းမှာလည်း ငွေလ၏လက်ကလေးကို ကိုင်ဖူးသေးသည်။ အတူတူ ထမင်းလက်ဆုံဆိုတာလည်း နှစ်ခါသာ စားဖူးသေးသည်။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ သွားတတ်သော အင်းယားကန်ဘောင်ဆီ ညနေရီမှာလည်း တစ်ခါပဲ လျှောက်ဖူးသေးသည်။ ထိုထက် ညည ဖုန်းနှစ်ခေါ်လောက်ပဲ ဆက်ဖူးသေးသည်။

ထိုသို့ အပျော်ဆက်လက်ဖြင့် ချစ်သူဆီသွားရန် အတန်းထဲမှ ထွက်လာချိန်မှာပဲ ...

“ကျော်ယ ... မင်း တော်တော် ပျော်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

အသံကြား၍ ကြည့်လိုက်တော့ မင်းမင်းထွန်းနှင့်ဖြိုးဇော်တို့

“ဘာ”

ကျော်ယ တအံ့တသြ ရေရွတ်လိုက်သဖြင့် မင်းမင်းထွန်းက ...

“ဟုတ်တယ်ကွ ... မင်းကသာ မင်းအချစ်က စစ်မှန်လို့ ငွေလ အချစ်ကို ရဲခဲ့တယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ငါတို့ကတော့ ဒီလောက်အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ငွေလ မင်းအချစ်ကို လက်ခံလိုက်တာက သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဘာကွ ... ဟေ့ကောင်တွေ အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျော်ယ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သည်။ ဖြိုးဇော်က ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း ...

“မင်းဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို ထင်သလို ငါတို့ဘက်ကလည်း ငါတို့ထင်တာ မှန်တယ်လို့ ယုံကြည်တာပဲ၊ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့် ... မင်းက သူ ဒေါသထွက်အောင် အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့တာမလား၊ ဒီတော့ မင်းကို တစ်ခုခု လက်တုံ့ပြန်ချင်လို့ မင်းအချစ်ကို လက်ခံလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

“ဟေ့ကောင် ဖြိုးဇော် ... တော်တော့ကွာ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို ငွေလက ချစ်သူသက်တမ်း တစ်ပတ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဖြတ်ကို ဖြတ်လိမ့်မယ်၊ မယုံရင် လောင်းမလား၊ ငါးပုံးကြေးကွာ”

“ဘာ”

“ဒီတစ်ခါ ငါးပုံးကြေးလို့ မင်းကြားပါတယ်နော်”

ကျော်ယ နည်းနည်းတော့ ခေါင်းစားသွားသည်။ ဒီကောင်တွေ

ဘယ်မကျေနပ်လို့ပဲ လောင်းတာလား။ ငွေလစိတ်ကို အဲဒီလို တကယ်ပဲ ခန့်မှန်းမိလို့လား။ သူ့အနေနဲ့ကတော့ ငွေလ ထိုသို့မလုပ်နိုင်ဟု ကျော်ယ ဆိုသည်။

ထိုစဉ် ...

“ကျော်ယ .. မင်း မလောင်းရဲဘူးဆိုရင်တော့ မင်းတို့ရဲ့အချစ်ဟာ စစ်မှန်ဘူးလို့ မင်းကိုယ်မင်း ထင်နေလို့ပဲ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ တစ်ပတ်အတွင်း သူနှင့်ငွေလ ဖြတ်နိုင်ဟု သက်သေပြရန်အတွက် လောင်းလိုက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ငွေလ စိတ်ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်တော့။ နောက်မှ အကုန်အကြောင်းရှင်း ဖြစ်သော ရှိတော့သည်။

ထိုအတွေးနှင့် ကျော်ယက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ လောင်းချင်တာက ငါတို့ချစ်သူ တစ်တမ်း တစ်ပတ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့မှာ ပြတ်ရင် ...”

“ငါတို့နိုင်တယ်”

“ချစ်သူသက်တမ်း တစ်ပတ်ကျော်ပြီးမှ ပြတ်ရင်ကော”

“ငါတို့လောင်းတာက တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မင်းတို့ ပြတ်စဲရမယ် ဆိုတာ တစ်ခုတည်းကွာ၊ တစ်ပတ်ကျော်မှ ပြတ်ပြတ်၊ တစ်ပတ်မပြည့်ခင် မပြတ်ပြတ် အဲဒီနေ့မှာမှ မပြတ်ရင် မင်းနိုင်တယ်ကွာ”

ကျော်ယက အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“ကောင်းပြီလေ ... လောင်းမယ်၊ အဲဒီနေ့ကျရင် မင်းတို့လည်း ချစ်ဆံ့ယူလာခဲ့၊ ငါလည်း ယူလာမယ်”

စကားအဆုံးမှာ မင်းမင်းထွန်းက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဖိဖွင့်ကာ အသာဟပြရင်း ...

“ဒီမှာကြည့် ကျော်ယ ... ဒီဂိုက်ဆံ ငါးပုံးကို မင်းနဲ့လောင်းဆံ လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက ဒီအိတ်ထဲကို ထည့်ထားတာ၊ အဲဒီအထဲက တစ်ပြားမှမသုံးဘူး”

ကျော်ယက ခေါင်းဆတ်ခနဲညှိတ်ရင်း ...

“မင်းတို့ သိပ်သေချာနေပါလားကွ၊ အေးလေ ... နေ့တိုင်းထည့် ထားပေါ့၊ ငါနဲ့ငွေလ ချစ်သူသက်တမ်းတစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ကျရင် မင်းတို့နဲ့ တွေ့မယ်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ချိန်မှာပဲ မင်းမင်းတို့ဆီမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက် ကြားလိုက်ရသည်။

ဒီနေ့အလောင်းအစားကို တစ်ချက်ပြန်စဉ်းစားရင်း ကျော်ယ မျက်မှောင်ကြုံရှက်လိုက်မိ၏။ တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားလိုက်မိသည်က ...

ငွေလရေ ... နင်ဟာ ငါ့နောက်ကျောကို စနစ်တကျ တားနဲ့ထိုး ဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့ ပဉ္စမနတ်သမီးပဲလား။ ငါကတော့ ငါတို့ရဲ့အချစ်ကို လောင်းကြေးထပ်လိုက်ပြီကွာ ... ငါ မရှုံးပါရစေနဲ့။

www.burmeseclassic.com (၂၄)

“ငွေလ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

နှစ်ယောက်တည်း ကင်တင်းမှာ ထိုင်နေတုန်း ကျော်ယက ဆေါ့ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေလ မျက်လုံးလေးမငင်ကာ ကြည့်လာတော့ ...

“ဟိုလေ ... ငွေလ ... ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်”

အံ့ဩဟန်လေးဖြစ်သွားပြီးမှ ငွေလက ရယ်သည်။ ပြီး ...

“ဘာများလဲလို့ ကျော်ယရယ် ... ကဲ ... ပြော ဘာဖြစ်လို့ မေး တာလဲ”

“ဪ ... တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ငွေလ ကိုယ့်ကို မုန်ဆွားနဲ့ ဖိတ်ပူလို့ပါ”

“ကျော်ယ ... နင်နဲ့ငါ ရည်းစားဖြစ်တာ တစ်ပတ်တောင်မပြည့်
သေးဘူး၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

တစ်ပတ်ဆိုသောစကားကြောင့် ကျော်ယရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွား
ရသည်။ ထိုအသိနှင့် ငွေလကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ ငွေလ၏မျက်ဝန်း
တွေကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဂုဏ်ကွယ်လိုက်သလိုမျိုး။ စိတ်ထဲမှ အတွေး
တွေ နှုပ်ယှက်ခတ်သွားရ၏။

ထိုစိတ်ကို မျက်နှာမှာမပေါ်စေရန် ကျော်ယက ဟန်လုပ်လိုက်ရင်း
“အင်းလေ ... အချစ်နဲ့အမုန်းဆိုတာကလည်း အကြွေစေ့ရဲ့ တစ်
ဇက်တစ်ချက်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းနှံပန်းလို ပါးပါးလေးပါ။ အချိန်မရွေး ပြောင်းလဲ
သွားစေနိုင်တာပဲလေ”

ထိုစကားကြောင့် ငွေလက မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးကာ ...

“ကျော်ယ ... ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကြည့်ရတာ ငါ့အပေါ်
စိတ်ပူနေသလိုပဲ”

“ပူတာပေါ့၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ကို ငွေလ မုန်းသွားမှာစိုးရိမ်နေတာ”

ငွေလက သွားဖြူဖြူလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ရင်း ...

“အဲဒါကလေ ... နင် ငါ့အပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အပြစ် မလုပ်
မချင်း မမုန်းဘူး စိတ်ချ”

ငွေလစကားကြောင့် ကျော်ယ သက်ပြင်းကျသွားရပြန်သည်။ အင်း
... ငါ စိတ်ပူနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါဟုလည်း တွေးလိုက်မိ၏။

ပြီးမှ တစ်ခုစဉ်းစားမိကာ ...

“ငွေလ ... ကိုယ်လေ တစ်ခုတော့ လေးလေးနက်နက် ပြော

ထားချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“ဒီလိုပါ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်ကိစ္စဆို
ဘယ်စကားမဆိုပေါ့ ... ကိုယ့်ပါးစပ်က မပြောရင် လုံးဝမယုံကြည်ပါနဲ့
နော် ... ငွေလ”

“အင်းပါ ... ငါ မှတ်ထားပါ့မယ်၊ နင်ဟာလေ ဒီနေ့ ဘယ်လို
ဖြစ်နေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ကဲ ... ငါ အတန်းသွားတက်တော့မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့မှာပေါ့”

ကျော်ယစကားကြောင့် ငွေလက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ထရပ်
လိုက်ပါသည်။ ငွေလကို လိုက်ပို့ပြီး အပြန်မှာတော့ သူ တစ်ခုခုကို စွန့်စား
မှုဖြစ်တော့မည်ဟု ကျော်ယ တွေးလိုက်ပါသည်။

သူ့အတွက်တော့ ထိုစွန့်စားမှုသည် ကြိုးတန်းပေါ်လမ်းလျှောက်
ရသကဲ့သို့ပင်။

ထိုစကားကြောင့် တွေခနဲဖြစ်သွားရင်း ဖြိုးဇော်က ...

“ဘာလဲ ... ဒီနေ့ပဲ မင်းကို ငွေလက ဖြတ်လိုက်လို့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

ကျော်ယက တဟင်းဟင်းရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ပြောသလိုပဲ ငါစဉ်းစားကြည့်တော့ နှလဟာ ငါ့ကို လှည့်စားနေတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ငါနဲ့ပြတ်ရင် ငါ ရှုံးမယ်လေ၊ အရှုံးတော့ မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ငါ သူ့ကို ဒီနေ့ပဲ ဖြတ်မယ်၊ ငါတို့ တစ်ပတ်မပြည့်ခင် ပြတ်သွားတော့ ငါနိုင်ပြီပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းက ဘယ်လိုဖြတ်မှာလဲ”

မင်းမင်းထွန်းအမေးကို ကျော်လ အိတ်ကပ်ထဲမှ စာတစ်စောင် ဖြတ်ပေးရင်း ...

“ရော့ ... ဒီမှာဖြတ်စာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက် နှလဆီကို သွားပေးလိုက်၊ ငွေလဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးက ယောက်ျား သားက စဖြတ်တာကို မဖြတ်ပါနဲ့လို့ ပြန်တောင်းပန်မယ့်လူမျိုး မဟုတ်တာ သိတယ်”

စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးမှ မင်းမင်းထွန်းက ...

“မင်းဘက်က သေချာပါတယ်နော်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရော့ ... ဖြိုးဇော် ဒီစာကို မင်း ငွေလကို သွား ဖြတ်လိုက် ... စာ သူ့လက်ထဲရောက်လို့ မင်းပြန်လာမှ ဒီကေ့ကို

(၂၅)

“မင်းမင်းထွန်း ... မင်းတို့ ငါ့ကို လောင်းကြေးပိုက်ဆံ ငါးဆုံး ပေးတော့ မင်းတို့ ရှုံးပြီ”

ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သော ကျော်ယကစကားကြောင့် မင်းမင်းထွန်း ကြောင်သွားရပြီး ...

“ဟ ... ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ မင်းတို့ချစ်သူသက်တမ်းက ငါးရက်ပဲ ပြည့်သေးတာလေ၊ ပွဲမှမပြီးသေးတာ”

“မပြီးသေးတဲ့ပွဲကို ပြီးအောင် ဖြတ်လို့ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ပြောထားတဲ့စကားထဲမှာ ပါတယ်နော်၊ တစ်ပတ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့မှာမဟုတ်ဘဲ တစ်ပတ်ကျော်မှဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ပတ်မပြည့်ခင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နှစ်ယောက် ပြတ်ရင် ငါနိုင်တယ်၊ မင်းတို့ ရှုံးတယ်ဆိုတာ”

လောင်းကြေး ပေးမယ်”

စာယူကာ မြိုးဇော် ထွက်သွားသည်။ သိပ်မကြာပါချေ။ မြိုးဇော် ပြန်ရောက်လာတော့မှ မင်းမင်းထွန်းက ...

“မြိုးဇော် ... စာက ငွေလလက်ထဲ ရောက်သွားပြီလား”

“ရောက်သွားပြီ”

မြိုးဇော်စကားအဆုံးမှာ မင်းမင်းထွန်းက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ငါးသိန်းကိုထုတ်ကာ ကျော်ယရှေ့ ချပေးလိုက်ပြီး ...

“ရော့ ... ကျော်ယ၊ ဒီပွဲမှာလည်း မင်းနိုင်တယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီလောင်းကြေးဟာ ငါတို့ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောင်းကြေးဟာ ငွေလကိုယ်တိုင် ငါတို့ ပေးပြီး ထပ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ”

“ဟာ”

ရင်ထဲမှာ မုန်းတိုင်တစ်ခု လှုပ်ခတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

မင်းမင်းထွန်းက ဆက်၍ ...

“တကယ်တော့ ... မင်း ငါတို့နဲ့ သုံးပုံးကြေးလောင်းပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း ငွေလ သိတယ်၊ သူက ငါတို့ပြောတာနဲ့ နှိုက်ကတည်းက မင်းကို လက်တံ့ပြန်ချင်နေတာလေ၊ ဒီတော့ မင်းအချစ် လက်ခံလိုက်တယ်၊ တစ်ပတ်တိတိပြည့်တဲ့နေကျရင် မင်းကိုလည်း”

မင်းဆီက ပိုက်ဆံ ငါးပုံးလည်းရ ဆိုပြီး မင်းကို လက်ဆင်ပေးဖို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အကွက်ရွှေတာ စောသွားတော့ ပိုက်ဆံတော့ မင်းနိုင်လို့တင် တယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပါပဲ ကျော်ယ”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်ယက အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်သွားပြီး...

“ငါ ... ငါ ... ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ အကွက်ရွှေခဲ့တာ ဆိုပေမယ့် သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါကွာ၊ သူ ငါ့ကို မချစ်ဘဲ လက်စားချေချင်လို့ လုပ်ခဲ့တာဆိုရင်လည်း ငါ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ငါ မနှုံးစေချင်ဘူးကွာ”

“ဒါကတော့ မင်းအပိုင်းလေ၊ ခု မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ပွဲက တကယ်ဂိမ်းအိုဇာ ဖြစ်သွားပြီ ကျော်ယ”

“အဲလို မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံ ငါးသိန်းကို ငါ သူ့ကို ပြန်သွားပေးမယ်၊ သူ ငါ့ကို နောင်ကျဉ်အောင် လှည့်စားခဲ့တာကို ငါ ကျေနပ်မိတယ်၊ အရှုံးပေးပါတယ်ဆိုပြီး သွားပြောမယ်ကွာ၊ အဲဒါ ငါ့အချစ်ပဲ၊ သူ တစ်သက်လုံး မုန်းသွားရင်တောင် ငါ ချစ်နေဦးမှာပဲ”

ပြောပြီး ကမူးရှူးထိုး ကျော်ယ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ငွေလ ထိုင်တတ်သော ကင်တင်းဆီသို့ အရင်သွားကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့သဖြင့် အတန်းတက်နေတာလားဟု တွေးကာ ငွေလတို့ စာသင်ခန်းဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် ...

စာသင်ခန်းထဲမှာလည်း ငွေလက မရှိပြန်ချေ။ ကျော်ယကို မြင်တော့ ငွေလသူငယ်ချင်းဖြစ်သော သက်စုက အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့...

“ငွေလ မရှိတော့ဘူး၊ ခုပဲ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာနော်”

“ကြာ ... ကြာပြီလားဟင်”

“ခုနလလေးတင်ပဲ၊ ရှင် ကားပါကင်ဆီ ပြေးလိုက်သွားရင် မိုဗေးလ် ထင်တယ်”

စကားဆုံးဆုံးချင်း ကားပါကင်ဆီသို့ ပြေးရပြန်သည်။ ပိုက်ဆံမီးသိန်းကိုင်ကာ ပြေးနေသော သူ့ကို တခြားလူတွေက ဘယ်လိုထင်မည်လဲ။

ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျကာ ကားပါကင်နားရောက်တော့ မျက်စိတွေက ရှာလိုက်သည်။

“ဟင်”

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားထဲသို့ ဝင်ရန် ပြင်နေသော ငွေလ၏ကျောပြင်လေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျော်ယက ထပ်ကာပြေးလိုက်သွားချိန်မှာပဲ ကားလေးက ပါကင်ထိုးရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကျော်ယလည်း ငွေလ၏ကားရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ တားလိုက်ရ၏။

ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ ကားပြတင်းပေါက်မှ တင်းမာခက်ထန်သော ငွေလ၏မျက်နှာလေး ပေါ်လာပြီး ...

“ရှင် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သေချင်လို့လား”

ကျော်ယက အသက်ကို မနည်းရှူရှင်း ...

“ခဏ ... ခဏလေး ငွေလရယ်၊ ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေဦး၊ ငွေလက

ကိုယ့်ကို လက်စားချေချင်လို့ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး လှည့်စားခဲ့တာဆိုရင်တောင် ကိုယ် အရှုံးပေးပါတယ်၊ ဒီပိုက်ဆံတွေတော့ ပြန်ယူသွားပါနော်”

“မယူဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်၊ ရှင်နဲ့ ဖတ်သတ်သမျှ ရှင်အကွက်တွေထဲမှာ ကျွန်မ ခံခဲ့ရတာတွေချည်းပဲ၊ ကျွန်မ အရှုံးဆွေချည်းပဲ၊ အဲဒီလို ရှုံးခဲ့ရတိုင်း ရှင်ကို မုန်းခဲ့တယ်၊ ခု နောက်ဆုံးပွဲမှာ သည်း ရှင်က အကွက်ရှေ့တာ တော်လွန်းတော့ ကျွန်မ ရှုံးရတာပဲ၊ ရှင် ကျွန်မအပေါ် နိုင်ခဲ့တာတွေအတွက် ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ”

ငွေလစကားက ခက်ထန်နေသလို မျက်ဝန်းတွေကလည်း မီးထသောက်တော့မည့်အလား။

ကျော်ယက ...

“ကိုယ် အနိုင်ယူသလိုဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ် ဆွေလကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ပိုက်ဆံလိုလို့ အလောင်းအစားလုပ်တာက သတ်သတ်ပါ၊ အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ်ရှင်းပြမယ်”

“ဘာမှရှင်းပြစရာမလိုဘူး၊ ရှင် ကားရှေ့က ဖယ်နော်၊ ကျွန်မ ဆိုက်ရဲဘူး မထင်နဲ့”

ပြောရင်းပင် ငွေလက ကားလီဗာကို ထပ်နင်းလိုက်သည်။ ကျော်ယက ခေါင်းခါပြီး ...

“မဖယ်ဘူး ငွေလ၊ ကိုယ် ငွေလကို ချစ်တာသတ်သတ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ သတ်သတ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ရှင်းပြခွင့်ပေးမှ ဖယ်မယ်၊ ပြီးရင် ... ငွေလ ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလောက် မုန်းလို့ရတယ်”

“ဘာမှနားမထောင်ချင်ဘူး ... ကျော်ယ၊ ရှင် ထပ်ပြီး အကွက်

ရွှေတာကိုလည်း ကျွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဖယ်ဆိုဖယ်နော်”

“မဖယ်ဘူး ငွေလ”

“ရတယ်လေ”

ငွေလက ကားလီဗာကို နင်းရင်း မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်သည်။

သူ့ဆီ တည့်တည့်ပြေးဝင်လာသည့် ကားကြောင့် ကျော်ယဏ္ဍဉ်း ဖြတ်ခနဲ ဘေးတိမ်းကာ ရှောင်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

ကားက အရှိန်များလွန်း၍ ကျော်ယဏ္ဍဉ်းကိုယ်တစ်ခြမ်းနှင့် မထွက်တော့ဘဲ ...

‘ဒုန်း’

‘ကွီ!’

ကားက ရပ်သွားပြီး ငွေလတစ်ယောက် ကျောက်ရုပ်အသွင်ကြက်သေ သေနေမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း မြေပြင်ပေါ်မှာတော့ သွေးစတွေ လူးပေကာ ထဲထဲနေသော ကျော်ယဏ္ဍဉ်း။

လွင့်ထွက်သွားသော ပိုက်ဆံများသည် လေထဲ၌ လွင့်လျက်ပျံ့နှံ့နေပါသေး၏။

ငါးရက်ကြာပြီနောက်

သည်။ အလှူငွေက စုစုပေါင်း ဆယ်သိန်းတိတိ။

နိုင်ထူးက ...

“အဲဒါ ခင်ဗျားကို ကျော်ယ ပေးခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
ကျွန်တော် တမင်ယူလာပေးတာပါ။ မင်းမင်းထွန်းတို့ကိုလည်း ပြလိုက်တယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်က သုံးသိန်း၊ ခင်ဗျားက ငါးသိန်း၊ ကျော်ယကတော့
နှစ်သိန်းပေါ့။ ခုတော့ ဒီကောင်ဆန္ဒလည်း ပြည့်သွားပါပြီ”

ပြောပြီး နိုင်ထူးက သွားရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်
တွေ ဆိုတက်လာသော ငွေလက ...

“ကိုနိုင်ထူး ခဏ၊ သူ ... သူ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်၊ ကျွန်မနဲ့
ဆက်သက်ပြီးတော့ကော ဘာပြောသေးလဲ”

နိုင်ထူး ပြန်လှည့်လာရင်း အရင်ပြီးလိုက်သည်။

“သူ အခြေအနေကောင်းနေပါပြီ။ နံရိုးကျိုးထားတာဆိုတော့
ဆေးရုံမှာ နားနေတုန်းပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာမှတော့ မပြောဘဲ
သူ ခင်ဗျားကို တကယ်ချစ်ခဲ့သလို ခင်ဗျား သူ့ကို မုန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ
သူ သိသွားပြီပဲ”

ငွေလ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်စက်က စီးကျလာသည်။
ဒီတစ်ခါတော့ နိုင်ထူးလည်း တကယ်လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်လေ။

အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ မဟုတ်ပါလား။

(၂၆)

“ဘာ ... ဘယ်လို ကိုနိုင်ထူး၊ ဒီ ... ဒီဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းလွှာက”
ငွေလ၏နားမလည်သလို အမေးကြောင့် နိုင်ထူးက ခေါင်းညှစ်

၍ ...

“ရခိုင်က ဒုက္ခသည်တွေကို လှူဒါန်းလို့ရတဲ့ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်း
လွှာပါ။ ကျော်ယက အဲဒီကို အရမ်းလှူချင်နေတာလေ။ အိမ်ကလည်း
မတောင်းချင်တော့ဘူး။ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့သူ ပိုက်ဆံရှာခဲ့တာပါ။ အလောင်း
အစားလုပ်ပြီးဆိုပါတော့ဗျာ”

“ရှင်”

ထိုမှတ်တမ်းလွှာကို ငွေလ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အလှူငွေ
နာမည်နေရာ၌ မင်းမင်းထွန်း၊ ပြီးဇော်၊ ငွေလနှင့်ကျော်ယဟု နေရာ

ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးရင်း ကျော်ယက ...

“ငါမှမသေတာဘဲ ငွေလရယ်၊ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ နင့်ရဲ့ အမုန်းတွေကို ရှေ့လျှောက်လက်ခံနေရမှာက ဒီအဏာထက် ဆိုးပါတယ်”
ပေါက်ခဲကျလာသည့် မျက်ရည်စတွေကို ငွေလက သိမ်းသုတ် ထုတ်ရင်း ...

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ဒါနဲ့ ငါလေ ခုပဲ မင်းမင်းထွန်းတို့နဲ့ အလောင်းအစား တစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်၊ နင် ငါ့ဘက်က ပါမလား”

ခေါင်းအသာခါရင်း ကျော်ယက ...

“ငါ အလောင်းအစားတွေ၊ အကွက်ရွှေတာတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ငွေလရယ်၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကို အကွက်ရွှေမိလို့ ခုလို ခံရတာနဲ့တင် မှတ် သွားပါပြီ”

“ခဏလေး နေပါဦး၊ ငါ ဘယ်လိုအလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ပြောပြဦးမယ်၊ ဒီလိုဟာ ... ငါက နင့်ကိုချောရင် နင် တစ်ခါတည်းနဲ့ စိတ်ပြေသွားမယ်လို့ ပြောတာကို မင်းမင်းထွန်းတို့က လက်မခံဘူးဟာ၊ ငါက နင့်ကို ကားနဲ့တိုက်ထားလို့ စိတ်နာပြီး တော်တော်နဲ့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ငါက တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ ရအောင်ချောပြမယ်ဆိုပြီး လောင်ခဲ့တာ၊ နင် ငါ့ဘက်က ပါမလား”

ကျော်ယက ...

“ငွေလ ... နင် ငါ့ကို အကွက်လာရွှေနေတာလား၊ နင် ထပ်ပြီး အထွေးချေမယ်ဆိုရင်တောင် ငါ အရှုံးပေးပြီးသားပါ”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ရင်ထဲမှာရှိတဲ့စကားတွေနဲ့ နင့်ကို

(၂၇)

“ကျော်ယ ... ငါ ... ငါ ... အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

အခန်းပေါက်ဝဆီမှ ကြားလိုက်ရသောအသံလေးကြောင့် ဆေးခန်း ခုတင်ပေါ် ထိုင်လျက်သား မှိန်းနေရာမှ ကျော်ယ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
တွေ့လိုက်ရသူက ချစ်ရပါသော ငွေလ။ ကိုယ့်ကို မှန်းနေသည့် ဘုရင်မ။

ဝင်ခဲ့လေဟု မပြောသေးဘဲ ကျော်ယက ...

“ငွေလ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟို ... နင် ဘာကြောင့် အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးပါပြီ၊ ပြီးတော့ ... နင့်ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် ငါ တောင်းပန်ချင်လို့”

တကယ်ချော့ချင်တာပါ။ နင် လက်ခံမယ်ဆိုရင် ငါ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့မယ်လေ”

ခုချိန်ထိ အခန်းဝမှာရပ်ရင်း ငွေလက ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ကျော်ယက မယုံနိုင်သေးသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ငွေလ ... နင် ... နင် တကယ်ပြောနေတာပါနော်”

ငွေလက ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း ...

“ဪ ... တကယ်ကြီးပါအို၊ ငါ ဝင်လာခဲ့တော့မယ်နော်”

ပြောရင်း ခြေစလှမ်းလိုက်ချိန်မှာပဲ ကျော်ယက လက်ကာပြင်း

“ခဏလေး ငွေလ၊ နင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး၊ နင် ငါ့

လျှောက်လာမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘဝထဲက နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက်သွားခွင့် မပေးတော့ဘူးနော်၊ အဲဒါကို လက်ခံရင် နင်ဝင်လာခဲ့၊ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ပြန်လှည့်သွားရင်တော့လည်း ရတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ငွေလက မျက်ခုံးလေး အသာပင့်လိုက်သေးသည်။
ပြီး ... ကျော်ယကဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းကာ လှမ်းဝင်သွားလိုက်၏။
ဒါသည် ကျော်ယကဆင်သောအကွက်ဆိုလျှင်တောင် သူမအတွက် ချစ်ခြင်း
လှပလွန်းသည်လေ။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသော်

BURMESE
CLASSIC
.COM

(၂၀)

မနက်ခင်း၏နေရောင်ခြည်က မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ လင်းဖန်ဖန်
လေး ဖြာကျနေသည်။

ဆောင်းဦးပေါက် မနက်ခင်းမြင်ကွင်းကလည်း ရတနာကိုးထီး
စိခြယ်ထားသည့်အလား စိုလက်သစ်လွင်နေ၏။

မြက်ပင်ထိပ်ဖျားလေးတွေထက်မှာတော့ နေရောင်ကို အံတုနေ
သည့် နှင်းစက်ကလေးတွေက တွဲရဲခွဲခိုသီးလျက်။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းထဲတွင် လူသားနှစ်ဦးကလည်း ရှိနေသေး
သေးသည်။

နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရသော ကောင်မလေးကို ကောင်
လေးက အသာတွဲကာ လမ်းလျှောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ခြံဝင်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ကောင်မလေးက
ညည်းလိုက်သည်။

“ကျော်ယ ... တော်ပြီဟာ၊ ငါ ညောင်းနေပြီ”

“တစ်ခေါက်လောက်တော့ လျှောက်ပါဦး ငွေလရယ်၊ ကိုယ့်ထား
လေးကို မွေးရတာ လွယ်အောင်ပါ”

ကောင်မလေးက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ဘာကိုယ့်သားလေးလဲ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သားသားလား၊
မီးမီးလားဆိုတာ မသိဘဲနဲ့”

“အာ ... မသိပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သားလေးလို့ လုံးဝယုံ
ထားတာ၊ ဒါနဲ့ ငွေလကို ဘာဖြစ်လို့ အယ်ထရာဆောင်း မရှိကုန်ဘဲတာလဲ
သိလား”

“သိဘူးလေ၊ နင်က သားလား၊ သမီးလားဆိုတာ ရင်ခုန်ချင်လို့
ဖြစ်မှာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ကောင်လေးက ဟီးခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါလည်း ပါတော့ပါတာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခု ရှိ
သေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဒီလို ငွေလရဲ့ ... ဖေဖေကလေး အယ်ထရာဆောင်းမရှိကုန်ဘဲ
သူငြိမ်းက ယောက်ျားလေးဆိုရင် ကားအသစ်တစ်စီး ထပ်ဝယ်ပေးမယ်ဆိုလို့
ဆိုက်ဘဲ ဖေဖေနဲ့ လောင်းထားတာ”

“ဘာ ... နင်ဟာလေ ကလေးအဖေလည်း ဖြစ်တော့မယ်၊ တဲ

...လောင်းချင်ဦး ...လောင်းချင်ဦး''

ပြောရင်း ကောင်မလေးက ကောင်လေးကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုပ်တော့သည်။ ခုတော့လည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ရယ်သံတွေက ကြည်စည်ဝေကာ ...။ ။

လေးစားစွာ

၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၅ ရက်
ညနေ ၆ နာရီ ၄၈ မိနစ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ	(ပို့ဒီယို)
#၂	ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဒေင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ပို့ဒီယို)
#၄	အဖျိုစင်	(ပို့ဒီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ပို့ဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး	(ပို့ဒီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ပို့ဒီယို)
#၈	စူပါဆန်းဒေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ပို့ဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းနိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးမြေကျသီအိုရီ	
#၁၂	ပန်းသီးမက်ဆေ့ချ်	(ပို့ဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း	(ပို့ဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရပ်	(ပို့ဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ပို့ဒီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	
#၁၇	အမုန်းမဲ့ရန်	
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	
#၁၉	အနမ်းဂိမ်း	(ပို့ဒီယို)

- #၂၁ ကတ္တီပါထောင်ချောက် (စွဲဒီယို)
- #၂၂ လေးစာ ပြန်စာ
- #၂၃ တစ်ကိုယ်တော်ကျွမ်းပစ်
- #၂၄ အချစ်ကဆက်သွယ်မှုရေယာထဲမှာ
- #၂၅ အမည်မသိအက်ဖ်အမ်
- #၂၆ သံယောဇဉ်နေ့စဉ်
- #၂၇ အော်တိုနစ်ဆ
- #၂၈ ရည်းစားဟောင်းနှင့်ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခြင်း
- #၂၉ အချစ်သည်သင့်ကျန်းမာရေးအတွက်ကိုယ်ရံတော်
- #၃၀ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးမနောက်ပါနဲ့
- #၃၁ ဘောစီအော်ပရေရှင်း
- #၃၂ နင်းဆီပရောဂျက်

- ငါ့ရည်းစားကို ဘယ်သူ အကွက်လာရွှေ့သွားတာလဲ
